

Giới thiệu *Quý Vương Phi , Bồn Vương Hận Ngươi!*

Nàng là một tiểu phi bị thất sủng bị bọn hạ nhân hành hạ đến chết . Lâm Minh Nguyệt , học sinh xuất sắc đang trên đường đi du học . Xui xẻo hay là may bay bị khủng bố , cô không biết may mắn hay xui xẻo được gặp thái thượng lão quân ...

-- Cảnh 1 --

Vương phủ thôi mà ! Có cần lớn vậy không ? Nàng nhẹ nhìn vào cánh cửa yên tĩnh , đẩy nhẹ bước vào trong thì :- Ai to gan dám vào phòng tắm của bồn vương ! - 1 giọng nói lạnh vang lên hùng hậu- Không phải vậy chứ !Nàng rón rén vén váy lên định chạy đi thì :- Ngươi tiến thêm một bước , ta liền đập gãy chân ngươi !

--- Cảnh 2 ----

Yến tiệc hoàng cung , nàng chính là biểu diễn những thứ quá hoàn hảo đến mức mọi người tôn nàng là thần nữ ! Đang tìm dụng cụ chuẩn bị vũ khúc thì không may bắt gặp Tam vương Hiến Viên Cảnh đang XXX cùng một phi tần . A , là cảnh 18 nha , nàng cũng không phải chưa từng thấy nhưng thân hình nam nhân quá trắng , xinh đẹp như nữ nhân .- Không cần để ý , ta cũng không có ý nói nên cứ tiếp đi !Quay đầu chính là chạy đi nhanh .

--- Cảnh 3 ----

Hiên Viên Hạo , ta chính là cho ngươi đội nón xanh đấy !- Bồn vương nói cho ngươi biết cho dù lòng ngươi không có bồn vương vẫn chính là muốn thân thể ngươi ! Nói xong , Hiên Viên Hạo mạnh bạo xé tan y phục nàng rồi mạnh mẽ chiếm thân thể nàng 1 lần nữa đôi với hân chưa có cơ thể nào mà hân muốn chiếm như nàng .

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Phi , Bồn Vương Hận Ngươi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuyên rồi !

Lâm Minh Nguyệt chính là học sinh ưu tú của trường Kingschool , được học bổng du xuất ra nước ngoài học tập tại trường Howart . Ở sân bay , nàng mỉm cười nhìn ba mẹ :- Minh Nhật , em phải chăm sóc kĩ cho ba mẹ biết chưa ? - cô dặn dò cậu em trai khỏi ngộ

- Em biết rồi ! Đây là lần thứ 753 chị nói đó !

- Thằng này , ăn đòn không ?

- Tha cho em đội trưởng tuyển thủ karate !

- Nguyệt , con sang đó nhớ giữ gìn bản thân hay là con ở đây đi mai ba con cho phi cơ riêng đưa con đi ! - bà Lâm lo

- Mẹ à , con chính là không muốn mọi người biết thân phận mà ! - Minh Nguyệt nắm tay bà nói

- Được rồi , con đi cẩn thận ! Qua bên nhớ gọi cho ba mẹ ! - ông Lâm nhìn cô mỉm cười

- Vâng , vậy con đi nha ! Chào mọi người !

Minh Nguyệt kéo vali đi vào trong , bỗng tìm bà Lâm nhói lên .

Minh Nguyệt lên máy bay ngồi vào vị trí của mình chờ máy bay cất cánh . Điện thoại cô reo lên :

- Con à , con quay lại đi ! - bà Lâm nói khỏ

- Mẹ à !

- Thưa quý khách , vui lòng tắt điện thoại ạ !- tiếp viên hàng không nhắc nhở

- Mẹ à , máy bay cất cánh rồi , qua đó con gọi cho !

Minh Nguyệt mỉm cười cất điện thoại , máy bay cất cánh đi không biết là tới nơi đâu thì :

- Máy bay rơi !

Tất cả quan khách hỗn loạn , ai cũng lần lượt lấy phao nhảy xuống chỉ còn một cái duy nhất đã lọt vào tay cô thì :

- Tiểu thư , cô cứu tôi với ! Tôi đang có em bé nên tôi không thể chết , tiểu thư ! - 1 cô gái quỳ xuống ôm chân cô khóc

Minh Nguyệt nhìn xuống , cao đấy chứ . Rồi cô đeo áo phao cứu hộ vào cho cô gái , đặt tay lên bụng cô khẽ mỉm cười :

- Mạnh khoẻ ra đời nha con !

- Tôi cảm ơn cô , tạ ơn cô ! - cô gái dập đầu với cô

- Đi đi !

Nói xong , liền đẩy cô gái ra ngoài . một vụ nổ diễn ra , Minh Nguyệt ngất đi .

Khi cô tỉnh dậy thấy mình trôi bồng bênh bên cạnh là một ông lão râu tóc bạc phơ .

- Ông là ai ? Tôi chết rồi sao ? - Minh Nguyệt nhìn ông

- Ta , pháp tự là thượng quan lão quân ! Thất công chúa , lâu rồi không gặp ! - lão tiên nói

- Ta ! Sao ta là ở đây ?

- Đây chính là vương phủ của Sát Tôn vương !

Minh Nguyệt ngớ ra “ hỏi đặng trả lời nẻo vậy trời “ quay mặt qua mỉm cười tươi :

- Sát Tôn vương là ai ?

- Hẳn là người người phải giúp thoát được những kiếp nạn ! - Thái thượng lão quân nói

- Cái gì ? Vậy chả khác gì kêu ta làm bia đỡ đạn cho hẳn ! - Minh Nguyệt la

- Cũng không hẳn , vì người là hồn ma mà ! - Thái thượng quân nói

- Vậy là ta bất khả tông tâm rồi !

- Nhưng nếu người không làm thì mãi cũng là hồn ma không quay lại được tiên giới !

Minh Nguyệt cắn răng nhịn nhục , vẫn là khuôn mặt tươi cười :

- Thái thượng gia gia ! Người chả phải nói là ta là con gái thứ bảy của Ngọc Hoàng sao? Có cách nào cho ta thân thể hay nhập vào ai được không ?

- Thật ra không phải là không có .. ! - Thái thượng lão quân nói vuốt cằm râu bạc

- Vậy thì nhanh đi nói nhiều quá!

Thái thượng quân nhìn cô rồi lấy ra một chiếc lắc nhỏ màu trắng và nói :

- Đây là Xích lệ châu , ta mới lấy của diêm vương .. !

Thái thượng gia chưa nói xong thì nha đầu kia đã mất dạng :

- Thái gia gia , đa tạ người ta sẽ sớm hoàn thành nhiệm vụ thôi !

Thái thượng quân nhìn nha đầu ngốc này , Sát Tôn vương là người thế nào chả lẽ hẳn không biết nhưng Ngọc Hoàng chính là muốn cho người thử thách lớn vậy .

- Huyền Vũ !

Lúc này , từ xa một nam tử bay tới quỳ trước mặt ông :

- Chủ nhân !

- Đừng gọi ta như vậy , chả phải người biết rõ nha đầu kia mới là chủ nhân người !

Huyền Vũ im lặng vẫn là thế quỳ xuống trước mặt ông .

- Người mau xuống bảo vệ nàng đi !

Huyền Vũ nhìn ông rồi gật đầu nhẹ , đứng lên nhảy xuống phía Sát Tôn vương phủ .

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Phi , Bỏ Vương Hận Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chính là ma mà vẫn là người !

Mơ màng nhìn xung quanh căn phòng , nàng ngồi dậy đi quanh nhìn .

- Tiểu thư ! Người không sao chứ ? - một nha hoàn mặt mày lấm lem chạy vào

- Người..người sao vậy ?

- Nô tì không sao , tiểu thư em mới lấy một ít khoai lang từ nhà bếp , người ăn đi !

- Nha đầu ngốc , người vì thế mà bị bọn chúng đánh sao ?

- Tiểu thư , em không sao ! Người mau ăn cho khỏe đi ạ , đã mấy ngày rồi người đâu có ăn !

- Mộ Dung Nguyệt , người dám to gan sai nô tì trộm cắp thức ăn của vương phủ ! - 1 nha đình dữ tợn cùng 2 nha hoàn đi vào

- A Đình , tiểu thư không .. < Bốp > ! - Tiểu Vân , nô tì của nàng chưa nói xong thì đã bị tát vào má một cái rõ đau

- Chưa tới phiên súc sinh như người lên tiếng ! - nha hoàn tiểu Cẩm la

- Các người ngang nhiên bước vào phòng của bản vương phi lại còn ra tay đánh người của ta .. phạm đúng ngay theo 2 điều ta ghét nhất , hôm nay ta không đánh các người thì ta không phải Mộ Dung Nguyệt !

Nói xong , nàng liếc nhìn ba người kia bằng cặp mắt lạnh rét khiến ba người bọn chúng run sợ .

- Á tiện tì này dám xưng là bản vương phi , ta nói người chính là không đủ tư cách < Rầm > ! - nha hoàn tiểu Thạch vừa nói xong thì tên gia đình bị nàng tung một quyền karate nằm ỉnh xuống đất

- Các người chán sống rồi !

Nói xong , nàng liền nắm cổ áo 2 nha hoàn lên quay một vòng rồi đá văng ra vách tường ngoài sân .

- Ta nói các người biết , ta chính là đã thay đổi không dễ bắt nạt như xưa nên về mà nói cho chủ nhân các người biết ! Ta , Mộ Dung Nguyệt chính là tiếp chiêu từ nàng ! - Mộ Dung Nguyệt nói lạnh đến phát sợ

- Cô ta biến thành quái vật rồi !

- Cút đi !

< vèo ..vèo .. vèo > Lập tức ngoài sân không còn bóng người . Mộ Dung Nguyệt quay lại nhìn Tiểu Vân còn đang kinh ngạc màn vừa rồi :

- Này !

- Dạ .. Dạ , đừng đánh em !

- Người điên à , từ nay tiểu thư sẽ bảo vệ cho em !

Tiểu Vân nghe vậy , nước mắt mạnh mẽ chảy ra khiến cho Mộ Dung Nguyệt kinh ngạc .

- Tiểu thư , người đánh chúng như vậy sẽ kinh động đến Vân Kiều .. Á ta sẽ nói cho vương gia ngay !

- Người ở đây đi , ta vào suy nghĩ biện pháp !

- Dạ !

Mộ Dung Nguyệt đi vào ngồi lên giường thì bất ngờ bên cửa sổ xuất hiện nam nhân anh tú .

- Chu chọa ơi ! Là nam nhân đẹp nha !

- Huyền Vũ , tham kiến chủ nhân ! - Huyền Vũ quỳ xuống trước mặt nàng

Nàng nhìn qua nhìn lại trong phòng rồi chỉ tay vào mình hỏi :

- Ta sao ?

- Vâng , chính là người !

- A... Vậy ngươi biết võ công không ?

- Chỉ là sơ sơ thôi ạ ! - Huyền Vũ nói

- Pháp thuật ?

- Tất nhiên là có nhưng ta so với chủ nhân vẫn là kém xa !

- Ta giờ chỉ có thể giữ lại mạng là may rồi ! Ngươi vậy giúp ta giải quyết người của tên vương gia đó đi !

- E là không thể thừa chủ nhân ! Ta không thể làm lộ thân phận người và ta được !

- Ai... Vậy giờ làm sao ? Nếu hần là kẻ không võ ta còn có cơ may sẽ thắng nhưng chả phải tiểu thuyết thường viết vương gia võ công xuất chúng sao ?
- nàng thở dài nặng nề

- Vậy người có thể dùng cây roi Anh Vũ để ra tay !

- Mau biến ra cho ta !

Huyền Vũ đưa tay ra đọc nhẩm câu thần chú lập tức cây roi có tay nắm đen chạm khắc tinh xảo hiện ra . Mộ Dung Nguyệt cầm lên khẽ nhẩm theo lời Huyền Vũ , cây roi biến thành trường kiếm thật đẹp .

- Có cái này là ok rồi ! - nàng nói ra tiếng ngoại ngữ

- À mà sao ta có thể hoạt động và mọi người nhìn thấy ta như con người vậy ? - Mộ Dung Nguyệt thắc mắc

- Nhờ có Xích lệ châu , xích lệ châu chính là vật vô cùng có sức công phá nó biến cho các quý nhân hoạt động và mọi người nhìn thấy như một con người ! Nói là ma mà vẫn là người chính là như vậy , chỉ cần ngươi không bỏ xích lệ châu ra thì cứ như con người !

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Phi , Bỏ Vương Hận Ngươi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Vịt hoá thiên nga.

Huyền Vũ nhìn nàng định nói tiếp thì :- Tiểu thư , vương .. Vương gia đến ạ ! - Tiểu Vân nói run

- Có cần sớm thế không ? - Mộ Dung Nguyệt đứng lên

Huyền Vũ búng tay một cái biến thành một con chim sẻ nhỏ đậu trên vai nàng nói:

- Vạn lần không để xích lệ châu vịt ra tay !

- Biết rồi !

Nàng đi ra cửa thì chính là đập vào mắt nàng là mỹ nam tử khí thế hiên ngang coi trời bằng vung nhưng :

- Bỏ vương muốn nghe chính là câu nói rõ ràng sao ngươi ra tay đánh họ !

- Đẹp trai mà sao nghe xong mắt cảm tình vậy trời ! - Mộ Dung Nguyệt xoay lại mỉm cười tươi - Con mắt nào của ngươi thấy ta đánh chúng với lại ta thân liễu yếu đào tơ võ công hạn hẹp kiến còn không nỡ giết sao lại đánh chúng !

Chính là không nỡ giết kiến mới đánh các ngươi đấy . Suy nghĩ vẫn là suy nghĩ thôi , trên môi nàng chính là duy trì nụ cười .

- Ta nghe nói vương phi tí ti u buồn thân thể suy yếu liền cho ba người bọn họ đến đưa thuốc trò chuyện cùng tí nhưng tí lấy oán trả ơn ra tay đánh chúng

! - Vân Kiều nói uy khuất như người bị đánh mới là nàng

- A .. Thế ý người họ làm như vậy với ta là mang thuốc là trò chuyện sao ? - Mộ Dung Nguyệt vén 2 tay lên để lộ ra những dấu bầm tím

Hiên Viên Hạo đầu tiên chính là nhủ mày , Vân Kiều nhìn 3 tên vô tích sự .

- Ta đã nghe họ nói tí ti chính là muốn học võ công , thương tích xảy ra là điều khó tránh ! - Như Hoa nói

- Ta chính là dùng võ đánh chúng ! Như lời người thương tích xảy ra là khó tránh !

- Hạ nhân chính là A Long , hộ vệ của trác phi nay xin thỉnh giáo vương phi !

Hiên Viên Hạo im lặng nhìn , Huyền Vũ trên vai nàng nói nhỏ :

- Hắn chính là trưởng hộ vệ của vương phủ mà Vân Kiều xin Hiên Viên Hạo ban hắn để bảo vệ bản thân !

- Để coi , hắn giỏi hay là học karate suốt 10 năm của ta là vô nghĩa !

Mộ Dung Nguyệt ngược lên nhìn A Long e thẹn nói :

- Ta chính là nữ nhi nên ... Người có bao nhiêu thực lực mang ra đi !

A Long nhìn khí thế lạnh rét của nàng hơi hoảng sợ nhưng nghe câu kích tướng , kiếm trong tay của hắn chính là lao vào nàng .. Mộ Dung Nguyệt xoay xoay chân rồi đứng yên ..

- Người chính là muốn chết sao ?

- Đây rồi !

Đạp mạnh chân xuống nền nhà , nàng bay lên đứng trước trường kiếm của A Long , nhìn hắn nhẹ nhàng cười < Bốp > Cú đá karate đáp thẳng trên mặt với A Long khiến hắn bay ra , kiếm của nàng chính là trên cổ hắn khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc cùng hoảng sợ .

- Muốn mạng của ta người quả nhiên không biết thẹn !

Hiên Viên Hạo nhìn nàng tay khẽ động thì < Keng > 2 viên đá đập mạnh vào nhau khiến hắn nhìn nàng thêm nghi ngờ . - Người có thể tin hay không ? Ta giờ liền giết chết người làm gương !

- Haha , quả là anh hùng xuất thiếu niên ! - tiếng nói cười ôn nhu kèm theo tiếng cười đi vào

- Tham kiến hoàng thượng !

Tất cả mọi người hành lễ riêng chỉ có 3 người là không .

- Mộ Dung Nguyệt , sao người không quỳ xuống hành lễ với hoàng huynh ? - Hiên Viên Hạo nói lạnh

- Sao ta phải quỳ , người không quỳ tại sao ta phải quỳ ? - Mộ Dung Nguyệt nhìn hắn nói

- Không sao , các người không cần đa lễ ! - Hiên Viên Sở nói ôn nhu

- Còn không mau thả hắn ra ! - Hiên Viên Hạo duy trì là giọng nói lạnh

- Ta chính là muốn vậy với lại chả phải người nói đao kiếm không có tình sao , kiếm ta đang muốn chính là mạng hắn ! - Mộ Dung Nguyệt nói mà gương mặt vô cùng hồn nhiên

- Ngũ đệ muội chính là nên nghĩ cho bản thân , nếu không được ta sẽ cho người lăng trì hắn giúp người hạ giận ! - Hiên Viên Sở nhìn nàng nói

- Người .. !

Mộ Dung Nguyệt xoay qua nhìn thấy khuôn mặt Hiên Viên Sở , liền đá bay A Long đi , kiếm cũng vút ra sau , Huyền Vũ nhìn nàng phán “ mê trai dữ trời “. Mộ Dung Nguyệt không bận tâm liền chạy đi lại trước mặt Hiên Viên Sở :

- Người chính là hoàng thượng sao ?

Oa .. Hào là soái ca nha .. Phải ôn ôn nhu nhu như vậy mới đúng tiêu chuẩn nàng chứ .

- Người chả lẽ quên ta ? Người chả phải gặp ta xin hôn ước cho sao ?

- Bây giờ ta chính là không cần hắn , người giúp ta hưu hắn đi ! - nàng nói vô tư

NÀNG TA ĐIÊN SAO ? Đây chính là câu hỏi trong lòng mà ai cũng có , Vân Kiều mỉm cười gian xảo “ ngươi chết chắc rồi “. Riêng Hiên Viên Hạo bình tĩnh đi tới kéo nàng vào lòng :

- Hoàng huynh , Nguyệt nhi chính là nói đùa , huynh đến tìm ta có việc chi ?

- Không .. Ta nói .. Um !

Miệng nàng chính là bị ai đó chặn lại bằng nụ hôn mạnh bạo trước mặt quần thể dân chúng :

- Ái phi , nàng đừng nên nháo nữa !

- Quả là tình cảm của phu thê ngũ đế rất nồng đậm , ta chỉ đến thăm đệ muội và đệ thôi nhưng giờ ta cần quay lại hoàng cung để xử lý việc triều chính !

- Um.. Hoàng thượng .. ! - Mộ Dung Nguyệt nhìn đáng người soái ca biến mất

- Ngươi ... Theo ta đến Kim cát !

- Không ! Ta không đi ! - Mộ Dung Nguyệt la lên khi bị Hiên Viên Hạo xách lên

- A .. Ngươi dám đánh mông ta .. Đồ sắc lang , biến thái .. Thả ta ra !

Phía sau , khuôn mặt Vân Kiều sớm đen lại , tay siết lại khiến máu bật ra , tất cả tiểu thiếp không dám hé nửa lời .

- A Long , lập tức giết chết 3 tên vô tích sự đó !

- Dạ ! < Xet > - A Long một nhát liền giết chết 1 gia đình 2 nha hoàn

Tất cả tiểu thiếp run sợ nhìn nàng , Vân Kiều nói lạnh :

- Mộ Dung Nguyệt , vị trí vương phi chỉ có ta mới xứng đáng có , ngươi phải chết !

Hiên Viên Hạo xách Mộ Dung Nguyệt vào phòng có biển là Kim cát liền quăng nàng lên giường :

- A ui , cái mông ta ! - Mộ Dung Nguyệt liếc nhìn Hiên Viên Hạo mạnh mẽ

- Ngươi học võ công từ khi nào ? - Hiên Viên Hạo nhìn nàng

- Không liên quan ngươi !

- Ngươi nên nhớ ngươi chính là vương phi của bốn vương ! Mọi việc của ngươi ta có quyền quản ! Kể cả thân thể ngươi !

- Ngươi .. !

Hiên Viên Hạo ép sát mặt vào người nàng , gương mặt nàng đỏ lên môi cả hai gần kề cách nhau 0,1 cm thì < ọt ọt > Bụng ai đó réo lên làm cho tụt cả hứng .

- Đông Lăng , kêu người mang thức ăn đến phòng ta ! Còn ngươi , mau đi tắm đi ! Hôi quá !

Hiên Viên Hạo bỏ đi ra ngoài , Mộ Dung Nguyệt đưa mũi ngửi thử “ Hôi thật “. Cửa mở ra , Tiểu Vân đi vào :

- Chúc mừng tiểu thư , rốt cuộc vương gia cũng để ý người !

- Em mau giúp ta tắm đi ! Hôi chết nè !

Một lúc sau , Hiên Viên Hạo trở lại ngơ ngác nhìn nàng .

- Ta đẹp lắm phải không ? Haha , ta chính là mỹ nhân mà !

- Quả nhiên , nước giếng vương phủ là nước thần từ vệt xấu xí hoá thành thiên nga !

Hiên Viên Hạo nói câu sốc chí mạng , Mộ Dung Nguyệt nhìn hắn “ phải chi hắn cảm được thì hay biết mấy “

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Phi* , *Bốn Vương Hận Ngươi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Cửa người vẫn còn nhỏ lắm !

Đang suy nghĩ cao hứng thì nàng quay sang thấy bàn thức ăn liền nhào tới xem :- Cái này người có thể ăn ! - Hiền Viên Hạo hào phóng nói

- Người ăn thử ta coi lỡ có thuốc độc người chết trước ! - Mộ Dung Nguyệt nhìn

Hiền Viên Hạo cầm đũa lên ăn trước mặt nàng . Mộ Dung Nguyệt cầm đũa lên ăn :

- Người tốt nhất ăn xong rồi yên lặng trong phòng đi rồi chưa ?

- Ta biết !

Mộ Dung Nguyệt cứ cầm cúi ăn , Hiền Viên Hạo liền sai bước ra ngoài . Huyền Vũ hiện nguyên hình :

- Có vẻ hần quan tâm người !

- Haha , chả phải lúc trước hần chung thủy là căm ghét ta sao ? Ta đây chỉ có mơ ước nhỏ bé là thành hoàng hậu được rồi !

Nàng nói xong , ánh mắt Huyền Vũ cho nàng chính là khinh bỉ . Nữ nhân háo sắc !

Ăn xong chính là cần đi dạo nha , Mộ Dung Nguyệt nhìn ra ánh nắng mặt trời khẽ mỉm cười , mặt trời nhẹ vậy không sao . Nói xong nàng sai bước đi quanh vương phủ tham quan , oa , quả nhiên là phủ vương gia đặc biệt to lớn nha ! Chính là không ngờ đi làm sao nàng lại lạc đường ... Kim Hương cát ..

- Kim Hương cát ! Chắc là khuê phòng của nữ nhân nào vào hỏi xem đã !

Mộ Dung Nguyệt đẩy cửa đi vào , khói bay mù mịt . Nàng nhìn xung quanh thì :

- Ai ? - tiếng nói của tên đáng ghét vang lên làm nàng giật mình

- Không phải chứ ! - nàng liền rón rén quay ra định chạy thì

- Mộ Dung Nguyệt , người bước thêm bước nữa ta liền đập gãy chân người !

Mộ Dung Nguyệt thân người cứng đờ , lúc này phía sau Hiền Viên Hạo trần trụi đứng sau nàng .

- A ! - khi nàng quay lại chính là nhìn thấy tất cả

- Người to gan dám xem bốn vương tẩm bây giờ còn giả vờ ..! - Hiền Viên Hạo nói lạnh

- Vương, vương gia , dù sao thì người vẫn nên đi mặc y phục vào !

- Chả phải người thích ngắm sao ? - Hiền Viên Hạo nhếch môi

- Đừng có hoang tưởng , người nghĩ là ta không dám nhìn sao ? Ta chỉ là tôn trọng người , ta chả phải là chưa xem qua phim 18+ thà tất gì phải ngại ! - Mộ Dung Nguyệt đối mặt với hần

- Người ... !

- Với lại nhìn kĩ của người vẫn là nhỏ lắm .. Đừng có mơ tưởng !

Nói xong , nàng quay bước đi nhanh ra phòng , cả 2 má đều ửng hồng một tầng lớp . Hiền Viên Hạo trong phòng tẩm tức giận vô cùng , xú nữ nhân ta sẽ cho người biết thế nào là đau khổ !

Ngày hôm sau , Mộ Dung Nguyệt được lệnh cùng vương gia và trác phi vào cung thỉnh an thái hậu . Từ sáng sớm , Tiểu Vân đã giúp nàng chuẩn bị mọi thứ :

- Tiểu thư , người vạn lần không nên trước mặt thái hậu ra vẻ mất ngủ như vậy !

- Biết rồi , còn sớm như vậy ta đi ngủ chút !

- Tiểu thư chúng ta cần trang điểm rồi lên đường tới hoàng cung !

- Còn tận 2 canh giờ nữa , ta đi ngủ ! Còn 1 canh giờ gọi ta dậy , ta tự trang điểm !

Nàng chớp mắt chưa được bao nhiêu thì tiểu Vân kêu nàng dậy . Dùng nước rửa mặt cho thật tỉnh táo , Mộ Dung Nguyệt ngồi trước gương cho tiểu Vân

búi tóc lên . Nhìn kĩ vào khuôn mặt , Mộ Dung Nguyệt khá tự hào rồi trang điểm nhẹ lên khuôn mặt nhưng lấy thời son vẽ ngay bên thái dương là một đoá hoa anh đào làm nàng thêm đẹp .

- Tiểu thư , người đẹp quá !

- Quá khen ! Ta đi thôi !

Tiểu Vân đưa tay đỡ nàng lên rồi tiêu sái đi lên hành lang vương phủ , tất cả mọi người trầm trồ nhìn nàng không thể tin . Hiên Viên Hạo nhìn nàng cũng thoáng bất ngờ , tay Vân Kiều siết chặt :

- Đi thôi , người muốn bị thái hậu la a !

Thật ra nàng chính là muốn gặp hoàng thượng soái ca và các hoàng tử công chúa nha . Xe ngựa của Sát Tôn vương gia đi trên đường tất cả mọi người né ra :

- Sao họ lại sợ người như vậy nhỉ ?

Tiểu Vân nhìn nàng tròn mắt ngạc nhiên , ai trong kinh thành không biết thủ đoạn giết người không gớm máu của vương gia chứ .

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Phi , Bôn Vương Hận Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cho biết thế nào là diễn xuất !

Xe ngựa đi vào hoàng cung, nàng tất nhiên phải lấy thế uy đi ra trước . Nhưng bước ra làm nàng hoảng một chút :- Tham kiến Sát Tôn vương , vương phi và trác phi ! - tất cả mọi người quỳ xuống

- Các vị mau đứng lên ! - vốn bản tính không quen nàng liền nói

- Các người đứng lên đi ! - Hiên Viên Hạo nói lạnh nhạt

- Tạ ơn vương gia , tạ ơn vương phi !

Thì ra lời của nàng không có sức ảnh hưởng đến họ khi gần tên đáng ghét này . Khuôn mặt nhăn nhó làm cho ai đó khẽ nhin cười :

- Khụ .. Người mau tiến cung thỉnh an mẫu hậu !

- Biết rồi , đồ đáng ghét !

Nàng phát tay áo đi theo sau lão thái giám , Hiên Viên Hạo phía sau khẽ nhếch môi .. Muốn đấu với ta người còn non lắm .. Nhưng nụ cười nhếch môi ấy vào mắt Vân Kiều biến thành ý khác .. Người dám làm cho vương gia tự tử , to gan lắm , ta quyết là sổ người phải chết ..

Phượng Cát Điện --

- Vương phi , tới rồi ! Thái hậu bên trong ! - lão thái giám cung kính

- Ta biết rồi !

Oa.. Thật là rộng lớn nha ... Nàng nhẹ mỉm cười nhìn xung quanh thì bắt gặp huyền vũ , phút chốc hấn hoá thành một chú chim sẻ nhỏ đậu trên cây . Lúc này , Hiên Viên Hạo và Vân Kiều cũng đến :

- Người còn ngần ra !

- Ta chính là đang thưởng thức cảnh đẹp chứ không phải ngần ! Người không có mắt nhìn a ! - Mộ Dung Nguyệt không khách khí nói

- Tí tí , vương gia chỉ hỏi một câu không cần làm quá ! - Vân Kiều nhìn sắc mặt không vui của Hiên Viên Hạo

- Ta chính là muốn làm quá , người có tư cách gì nói ta hay người muốn lên chức hả ?

- Sát Tôn vương , vương phi , trác phi , thái hậu triệu kiến ba người ! - một cung nữ xinh đẹp cúi đầu nói

Mộ Dung Nguyệt nhìn Hiên Viên Hạo nhếch môi lên cười , khuôn mặt hấn cau có làm cho lòng nàng càng vui .. Vân Kiều nhìn nàng tức giận không thôi .

Cánh cửa mở ra , Hiền Viên Hạo và Vân Kiều đi trước tiến thẳng vào sảnh điện .

- Hoàng nhi tham kiến mẫu hậu !

- Nữ nhi tham kiến thái hậu !

Nữ tử xinh đẹp nghiêng người dựa vào thành ghế khẽ ngược mắt lên nhìn , lời nói nhẹ nhàng :

- Miễn lễ !

- Tạ ơn mẫu hậu !

Hiền Viên Hạo và Vân Kiều đi sang ngồi một bên , ánh mắt khó hiểu nhìn ra cửa .. Sao nàng ta không vào ?

- Ta nghe chính là giọng của Nguyệt nhi , nàng ấy đâu ? - Thái hậu quay sang nhìn Hiền Viên Hạo nghi hoặc

- Dạ .. - Hiền Viên Hạo đang ngáp ngừng

Chỉ là Hiền Viên Hạo đang ngáp ngừng thì Mộ Dung Nguyệt bước đi uyển chuyển nhẹ nhàng đi vào nhưng khuôn mặt nàng có sao lại có lệ hoa .. Mỗi bước đi trên khuôn mặt nàng chứa đầy uỷ khuất .. Mộ Dung Nguyệt nhìn sang Hiền Viên Hạo , đáy mắt thoáng có chút giễu cợt .. Ta cho ngươi biết thế nào là diễn xuất ..- Nữ nhi thỉnh an thái hậu !

- Nguyệt nhi , mau lại đây với ai gia ! Cho ai gia xem !

Thái hậu vốn đối với nàng là thích vô đối vì nữ nhi này chính là con gái của bằng hữu Phụng Từ Loan của nàng .. Từ nhỏ đã lễ phép luôn hiểu khiến người ta hài lòng .

Mộ Dung Nguyệt nâng bước ngồi kế thái hậu, Thái hậu thấy lệ hoa trên mặt nàng liền tâm tư không tốt :

- Nói xem việc này là ai ức hiếp con ?

- Thái hậu ..

- Gọi ta là mẫu hậu !

- Dạ , mẫu hậu ! Nữ nhi không có ai ức hiếp !

Thái hậu ngồi dậy đưa khăn lau đi những giọt nước mắt cho nàng , ánh mắt sắc bén nhìn qua Hiền Viên Hạo thì lúc này nữ hầu cận của nàng tiến đến nói nhỏ vào tay nàng :

- Hạo nhi, mau nói cho ai gia biết có sao con lại không cùng vương phi vào mà là cùng hồ ly tiến lên sảnh điện ta !

Giọng nói chính là buồn bực khiến cho Viên Hạo khẽ cau mày , lúc này Vân Kiều liền chạy ra quỳ xuống đất :

- Mẫu hậu .. !

- Ta có cho người gọi là mẫu hậu sao ?

- Dạ , thái hậu nô tì chính là thấy tí ti và vương gia bất hoà nên mới cùng chàng đi vào trước !

- Mẫu hậu , chính là lỗi nữ nhi không có quyền uy của vương phi ! - Dung Nguyệt nói uỷ khuất

- Mẫu hậu làm chủ cho người , Vân Kiều người làm như vậy chính là cướp quyền uy của vương phi , muốn làm cho ai gia mất mặt ! - Thái hậu nói lớn vô cùng căm phẫn

- Nô tì không ... Không dám ! Vương gia .. ! - Vân Kiều run sợ nhìn sang Viên Hạo

- Mẫu hậu chỉ là hiểu lầm thôi , Kiều nhi không có ý đó ! - Hiền Viên Hạo nhìn nàng rồi nói

- Hiểu lầm như thế nào mà khiến cho mẫu hậu xinh đẹp của ta tức giận như thế !

Bên ngoài đi vào là 2 soái ca hảo hạng nha , Mộ Dung Nguyệt ngậm ngùi nuốt nước miếng . Hoàng thượng Hiền Viên Sở và tam vương gia Hiền Viên Cảnh tiến bước vào :

- Thần nhi thỉnh an mẫu hậu !

- Miễn lễ !

- Hoàng đế tham kiến hoàng thượng , tham kiến Cung Thân vương ! - Hiền Viên Hạo nói nhẹ đưa tay lên hành lễ
- Hoàng đế muội tham kiến nhị vị hoàng huynh ! - Mộ Dung Nguyệt mỉm cười toả nắng
- Hoàng đế , hoàng đế muội không cần đa lễ ! - Hiền Viên Sở mỉm cười ôn nhu
- Ở đây là xảy ra việc gì mà khiến mẫu hậu nổi giận vậy ? - Hiền Viên Cảnh tiêu sái ngồi xuống ghế đối diện Hiền Viên Hạo

Mộ Dung Nguyệt đánh giá nhìn một chút , Hiền Viên Cảnh này quả thật không bình thường , hẳn quá bí hiểm không nên chọc vào .. Nhưng hẳn chính là mạng vẻ đẹp khiến người ta muốn tìm hiểu ..

- Các con xem , hồ ly tinh mà muốn lên hàng cùng chính thất ! - Thái hậu cả giận nói
- Nô tì không dám ! - Sao ? Oa .. Gia đình xào xáo sao hoàng đế ? Đệ nếu không có hứng thú quân , hoàng huynh ta nguyện quân giùm ! - Cung thân vương cười phóng khoáng
- Cảnh nhi , ăn nói hàm hồ !
- A.. Thật ra việc này không có gì là to tát , mọi người không cần căng thẳng ! - Mộ Dung Nguyệt nhận thấy không khí đang thay đổi
- Nếu ngũ đệ muội nói như vậy chúng ta nên bỏ qua việc này đi ! - Viên Sở mỉm cười

Mộ Dung Nguyệt mỉm cười nhẹ nhìn Vân Kiều thê lương quỳ dưới đất , nàng chính là có ý đỡ nàng ta lên mà bị Hiền Viên Hạo trừng mắt hù dọa :

- Mẫu hậu , con có việc nên về phủ trước !
- Được ! - Thái hậu gật đầu
- Nhưng .. ! - Dung Nguyệt lo lắng
- Ngũ đệ muội quay về phủ , tối mai vào cung tham gia yến tiệc chào mừng tứ đệ quay về ! - Hiền Viên Sở nói ôn nhu
- Tuân mệnh !

Mộ Dung Nguyệt nhìn sang Hiền Viên Cảnh khẽ hành lễ rồi lui đi . Hiền Viên Hạo đưa tay dịu đỡ Vân Kiều , một bên như muốn ăn tươi nuốt sống nàng :

- Nhìn gì mà nhìn ? Ta chính là chuyện gì cũng không nói tự mẫu hậu suy diễn !
- Ngươi chính là có mưu đồ ! - Hiền Viên Hạo nói lạnh
- Nếu thế đã sao ? Ngươi đừng quên , nếu ta có uy khuất gì Kiều Nhi của ngươi và ngươi cũng sẽ bị liên lụy !
- Ngươi !

Hiền Viên Hạo nâng Kiều nhi lên xe rồi lên xe , Mộ Dung Nguyệt định lên xe thì chiếc xe chạy đi :

- Hiền Viên Hạo .. Tên tiểu nhân bỉ ổi , bốn vương phi nhất định chờ cho đến khi ngươi với Kiều Nhi ân ái lên súng liền phá cho ngươi nghẹn tới chết !
- Xung quanh không một bóng người , Mộ Dung Nguyệt huyết sáo một cái , Huyền Vũ bay tới :
- Ngươi mau tìm cách đưa ta về đi !
 - Chủ nhân , ngươi cũng thật là phá ai không phá lại phá ngay hẳn chứ ! - Huyền Vũ than vãn
 - Nếu ngươi nói nhiều vậy ta liền ra chú khoá miệng ngươi !

Huyền Vũ bèn giúp nàng biến ra một cỗ xe nhưng chỉ sử dụng được một khắc (15 phút) nên nàng liền nhanh chóng cho xe chạy đi .

Quả nhiên một khắc không đủ để về vương phủ , Dung Nguyệt bèn cưỡi bộ đi về nhà .

Trên đường vô số những điều mới lạ , nàng nhìn xung quanh thì thấy các nam nhân nhìn nàng chảy cả nước dãi .. Oh my god , thật là ghê ! .. Nhưng nàng chính là cần tiền nha , đang suy tư nhìn quanh thì từ trước một nhóm người đi tới ăn mặc có vẻ sang trọng nhìn liền biết là có tiền :

- Tiểu thư .. Xin hỏi cao danh quý tánh để xin bước chân vào ngõ môn hôn cưới !

Mộ Dung Nguyệt nhìn người trước mặt , thân hình mập mạp , mặt thì vô cùng xấu xí khiến người ta ghét , nay lại đến trước mặt nàng cầu hôn :

- Ta .. Ta chính là không biết ngươi !

- Không cần e ngại , ai mà không biết bổn thiếu gia là con trai của đại phú hào nhất kinh thành này ! - tên mập khoe khoang

- Nhưng ta chính là không thích ngươi !

- Nàng không cần lo cưới về ta sẽ có ngay tình cảm !

Tên mập đưa tay bắt lấy tay nàng phía sau gia đình hắn cũng giữ người nàng .

- A.. Cứu người , tên mập chết tiệt ! Ngươi dám đụng vào bản tiểu thư , ta liền chặt tay ngươi ! - Mộ Dung Nguyệt nói

Nhưng tên mập để lời nàng ngoài tai , bản tay mập mập cứ tiến lại gần khuôn mặt nàng thì một cây quạt đập ngay tay hắn :

- Ai ? Ai dám to gan đánh bản thiếu gia ? - tên mập phát cáu

- Người ta đã không thích , ngươi thà tắt gì cứ bắt buộc ! - 1 thân thanh y bước tới tiêu sái nhặt cây quạt lên

Khuôn mặt hắn làm cho Mộ Dung Nguyệt ngáy ngẩn , hắn làm sao có thể đẹp đến mức như vậy thật khiến người ta ghen tị nha .. Hắn cảm quạt lên mỉm cười nhẹ với nàng :

- Cô nương không sao chứ ?

- Không .. Ngươi đến rất đúng lúc ! - nàng ngáy ngẩn nhìn vẻ đẹp phong trần

- Ngươi dám xen vào chuyện của ta .. Các ngươi mau đánh hắn cho ta !

Một đám người xông vào , thanh y công tử mỉm cười ôm lấy eo nàng bay lên đập lên vai của các gia đình :

- Các ngươi .. Mau bắt hắn !

- Thiếu gia .. Hắn có võ công vẫn là không nên đụng vào ! - 1 tên gia đình nói

- Đồ nhát gan !

Nói xong , hắn liền phóng một con dao ở quầy bán thịt lại các nàng , thanh y công tử nhứ mảy may để nàng ra sau lưng thì mắt của Mộ Dung Nguyệt sáng lên miệng nhăm nhăm thân chủ con dao liền bốc cháy . Tất cả mọi người đều run sợ :

- Hắn có pháp thuật .. Chạy ! - tên mập nói hốt hoảng

- Dễ vậy sao ?

Mộ Dung Nguyệt hướng hắn đi liền tính góc độ đường xéo cầm ra một viên thuốc màu nâu ném ngay phía hắn viên thuốc quay lấy hắn khói bay mù mịt nhưng hắn vẫn cầm đầu chạy .

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Phi , Bốn Vương Hận Ngươi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Nhớ nhà .

Mọi việc trôi qua , mọi người quay lại công việc của mình . Thanh y công tử quay sang nhìn nàng mỉm cười ôn nhu :- Tiểu cô nương không sợ sao ?

- Có ngươi làm bia sao ta phải sợ ! - nụ cười nhẹ trên mặt nàng

- Vậy ta đi trước , hữu duyên sẽ gặp lại ! - thanh y công tử nói

- Nhưng ... !

- Tiểu thư ! - từ xa Tiểu Vân chạy tới

- Em làm gì mà hốt hoảng vậy ? - Mộ Dung Nguyệt nhìn nàng nói

- Tiểu thư .. Vương gia nổi trận lôi đình đang chờ người về !

- Vậy chả phải ta nên trốn sao ?

- Lão gia .. Đứng rồi , người nên về đó , thiếu gia và lão gia sẽ bảo vệ người ! - tiểu Vân nói gấp

- Được !

Lúc này nàng quay lại thì không thấy bóng dáng thanh y công tử đâu cả , khẽ buồn nhủ lòng “ Hữu duyên sẽ gặp lại mà “. Mộ phủ tướng quân không xa phiến chợ là mấy , nàng đến trước cửa phủ lập tức người hầu vui mừng nghênh đón :

- Nhị tiểu thư đã về ! - 2 người lính gác vui vẻ không thôi

- Ta chính là đã về , các người vẫn khỏe chứ ? - Mộ Dung Nguyệt mỉm cười

Được biết rằng , Mộ lão gia và ca trưởng Mộ Phong rất yêu thương nàng , Hiền Viên Hạo chính là vuốt mặt cũng phải nể mũi mấy phần đi , mà mẫu thân nàng chính là hảo bạn hữu ti muội kết nghĩa với thái hậu luôn xem Hiền Viên Hạo như con mình và ngược lại Hiền Viên Hạo cũng thập toàn tôn trọng người. Nghĩ đến đây thì bỗng một cỗ khí lạnh đánh qua người nàng , bên tai có tiếng nói uy hiếp :

- Nếu người dám nói xằng bậy bốn vương sẽ khiến người chịu đầy đau khổ lập tức mau quay về vương phủ !

Mộ Dung Nguyệt nhếch môi cười , quay sang nói với tiểu Vân :

- Mau đi , đi thỉnh an cha nương và huynh thôi , bốn tiểu thư hôm nay chính là chờ tên ngạo mạn kia đến xin lỗi !

Bên trong thư phòng của Sát Tôn phủ , không khí lạnh lẽo vô cùng , nha đầu to gan dám uy hiếp ta đợi khi người về đây ta sẽ cho người nếm mùi đau khổ . Cánh cửa chợt mở ra :

- Người đến làm gì ?

- Chủ nhân ta cảm nhận trong vương phủ có âm khí ! - nam tử cúi người hành lễ nói

- Âm khí .. Sao ta không cảm nhận được chả lẽ bọn yêu ma quỷ quái có thể ngưng tụ khí tức sao ? - đôi mày khẽ cau lại Hiền Viên Hạo nhắm mắt định thần

- Nhưng sau khi người đến hoàng cung cho đến khi quay về khí tức này đã mất ! - nam tử phong độ nói

- Ý của người là Bạch Hổ , mau ẩn thân theo ta đến Mộ phủ tướng quân ! Có lẽ phải điều tra rõ mới được !

Bỗng chốc Bạch Hổ ẩn thân đi , Hiền Viên Hạo sai bước chân đi .. Nha đầu , ta chính là sẽ đánh người cho hồn tiêu phách tán mới thôi !

Mộ Dung Nguyệt tung tăng đi vào trong nhà , ở chính điện có 2 nam tử , 1 người người trên ghế chủ vị chính là cha nàng Mộ tướng quân Mộ Dương mà người còn lại không nói mọi người ai cũng biết đó chính là huynh trưởng của nàng Mộ Phong , không ngờ huynh trưởng lại suất như vậy nhưng tư tưởng đó liền bị Mộ Dung Nguyệt dẹp ngay nàng chính là không có hứng thú với thể loại loạn luân . Nhìn thấy nàng từ cửa đi vào , cả cha và Mộ Phong bật dậy vui mừng :

- Nguyệt nhi , rốt cuộc muội cũng về ! - Mộ Phong nói sùng nịnh nhìn nàng

- Vâng , thưa cha , đại ca , muội đã trở về nhà rồi ! - nói xong nàng ôm lấy cha rồi cũng ôm lấy Mộ Phong

- Nguyệt nhi con quay về chả lẽ là tên Hiền Viên Hạo bắt nạt khi dễ con ! - nói đến Hiền Viên Hạo trong mắt ông toàn là phần khó chịu , ông sớm biết tên nam nhân yêu nguyệt kia chính là chỉ hứng thú với gái có chồng hay là gái lầu xanh , đối với người như vậy ông rất là ghét nhưng chỉ vì một lần Nguyệt nhi nhìn hắn đã yêu bên cầu xin ông và nương đến nói với thái hậu , thái hậu luôn thích Nguyệt nhi nay hảo bạn hữu lại muốn là thông gia hai bên bà liền đồng ý ngay chỉ là từ khi nàng xuất giá không quay về nhà khiến ông thập phần lo lắng nay trở về ông liền nghi ngờ cái tên yêu nguyệt kia chính là khi dễ bảo bối của ông .

- Cha a , con chính là nhớ cha nương và đại ca nay trở về , cha liền nói như vậy , phu thê chúng con yêu thương nhau lắm nên con đi không cần xin phép chàng ! - Mộ Dung Nguyệt mỉm cười rạng rỡ

- Đúng vậy nhạc phụ , nàng chính là ái phi của bốn vương khi dễ nàng chả phải là chính khi dễ bản thân ! - từ ngoài cửa thân thể bạch y đi vào hiền ngang tiếng nói thập phần mỉa mai

- Vương gia giá đáo không kịp nghênh đón ! - dù sao cũng là vương gia nên cho hắn chút mặt mũi Mộ Phong liền mời hắn an tọa

- Người..! - Mộ Dung Nguyệt run rẩy nhìn hắn

- Ái phi , chính là người vừa đi không nói cho bốn vương khiến bốn vương nhưng nhớ lo lắng bèn đi đến đây xem ! - nói xong kéo Mộ Dung Nguyệt vào lòng ôm chặt

- Có thật như vậy không Nguyệt nhi ? Nếu hắn khi dễ con bèn nói cho cha , cha lấy công đạo cho con ! - Mộ Dương không chút nể nang nói

- Dạ ... Thật ra .. - nàng đang nói thì phía sau có âm thanh lạnh
- Người tốt nhất là ăn nói cẩn trọng bèn không ta liền đánh cho người hồn tiêu phách tán khiến cho họ mất đứa con gái !
- Thật ra là vương gia yêu thương con vô cùng ngày đêm không xa con được nên giờ con đi mà không báo khiến chàng lo lắng .. Vương gia ... Thần thiếp xin lỗi chàng ! - nói xong bàn tay choàng qua vai hắn hung hấn bấu một cái rồi đau nhưng Hiên Viên Hạo vẫn mỉm cười nhin
- Hai đứa như vậy khiến ta ghen tị a ! - một nữ tử xinh đẹp thoát tục đi vào thân người lam y gọi sự yếu đuối khiến cho người ta muốn bảo vệ
- Nương ! - Mộ Dung Nguyệt đứng lên ngó ngán nhìn nàng
- Nhạc mẫu ! - tiếng gọi kính trọng phát ra từ Hiên Viên Hạo

Bỗng nước mắt chợt rung rung nơi khoé mắt rồi chảy ra , mảnh kí ức của thân thể này ủa tới từ nhỏ nương luôn bảo vệ nàng sinh nàng ra thì thân thể suy yếu tưởng chừng đã không có hi vọng nhưng chỉ vì muốn nghe tiếng nương đã cố gắng giết dậy nhìn nàng lại rất giống với mẹ của cô bên thời đại kia , nàng chính là nhớ nhà !

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Phi , Bốn Vương Hận Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Phụ tử tính kế !(1) Mộ Dương xuất chiến .

Nhìn nước mắt lăn trên gương mặt nàng , Phượng Tử Loan bước đến cốc vào đầu nàng rồi đau :

- A.. Nương , sao lại đánh con ? - Mộ Dung Nguyệt ôm đầu chu miệng nói
- Nha đầu ngốc , con lại gây phiền toái gì nên trốn về đây bắt Hạo Nhi đến tận đây sao ? - Phượng Tử Loan nói nghiêm khắc
- Phụ nhân , sao lại nói Nguyệt nhi như vậy ? - Mộ Dương cũng nói có phần uất ức như chính ông bị đồ tội
- Đúng đó nương , Nguyệt nhi ta thật phần ngoan ngoãn sao có thể gây phiền hà cho hắn ! - Mộ Phong bắt nắn

Phượng Tử Loan hít sâu một hơi trên môi nhẹ nở nụ cười tươi :

- Thành một hàng ngang tập hợp !
- Dạ , có ! - Dung Nguyệt giờ tay la
- Điềm danh ! Điềm !
- 1 ..2 ..3 , báo cáo phụ nhân hết ! - ba cha con điềm danh
- Nghiêm !

Phượng Tử Loan hô , ba cha con không ai dám thờ ơ , nàng cười chính là điều không hay . Quả nhiên như vậy :

- Lão gia chép 100 lần kinh phật , Phong nhi làm ra 50 lọ tinh đan dưỡng máu , còn nha đầu nàng lập tức đứng ngồi 50 lần cho ta và phải nói ta sai rồi !
- Sao ? - Nguyệt nhi ngán ngơ
- Một .. !

Mộ Dung Nguyệt hai tay bắt chéo nắm lấy lỗ tay đứng ngồi (hực dầu) 50 lần miệng nói con sai rồi .

- Đủ rồi , ôi con gái ta ! - Mộ Dương ôm lấy con gái mình
 - Nguyệt nhi không sao chứ ? Có đau không ? Các người mau lấy hoàn minh đan cho ta ! - Mộ Phong cũng lo lắng cho người lấy thuốc bổ cho nàng
- Hai người này vây quanh Dung Nguyệt lo lắng khiến cô mỉm cười hạnh phúc , Phượng Tử Loan cũng nhẹ cười nhưng một tiếng cười lọt vào tay họ :
- Nhạc mẫu , nhạc phụ , ta xin lỗi ! - Hiên Viên Hạo che miệng

- Xú tiểu từ này , ta đánh nguoi ! - Mộ Dương xoắn tay áo lên thì

- E hèm ! Cái tên già chết tiệt này sao cứ hăm he Hạo Nhi thế ? - Từ Loan véo tai ông nói

- Phu nhân , đau !

- Nương , hấn chính là bắt nạt con ! Sao người không bênh vực con ? - Dung Nguyệt la

- Nha đầu , nói nguoi bắt nạt hấn ta còn tin nhưng nói hấn bắt nạt nguoi ta không tin được ! Hạo Nhi , nào mau theo ta tới ngự uyển dùng bữa ! - Phượng Từ Loan nói nhẹ

Hiên Viên Hạo nhìn ba cha con nhà họ Mộ khẽ cười rồi đi nhanh ra sau lưng Từ Loan , ba cha con nhà họ Mộ nhìn theo tức giận vô cùng :

- Phong nhi , mau mang thuốc độc cực mạnh đến cho ta , ta chính là thuốc cho tên này chết dám bắt nạt Nguyệt nhi ! - Mộ Dương nói lạnh

- Phụ thân , nguoi xuất chiến trước vẫn nên cẩn trọng ! - Mộ Phong cảm lợ trắng trong nguoi ra đưa cho ông

- Đây là .. !

- Xí tử đan ... Nếu muội ăn trúng nó sẽ khiến muội đi nhà xí đến chết ! - Mộ Phong nói nhẹ

- Đúng vậy , ta xuất chiến trước để cho hấn biết tay ! - Mộ Dương mỉm cười gian

- Phụ thân bảo trọng nha ! - cả 2 nhi tử cổ vũ

Phượng Từ Loan dẫn đầu đi rồi bất chợt dừng lại quay lại nhìn Hiên Viên Hạo :

- Nguoi , tên tiểu tử dám khi dễ Nguyệt nhi của ta sao ? - nàng đưa tay véo tai Hiên Viên Hạo

- A... Dì à .. Đau quá ! - Hiên Viên Hạo la

- Ta chính là để nguoi có mặt mũi với họ nên nguoi mà dám khi dễ Nguyệt nhi ta liền véo cho tai nguoi mất cảm giác !

- Dạ , con hiểu mà ! Đau quá đi ! - Hiên Viên Hạo mất đi khí chất lạnh lùng hay vào đó là không nhéo với nàng

- Mau uống đi ! Cha con chắc đang uất ức lắm ! - nàng đưa hấn viên thuốc nâu

Không do dự , Hiên Viên Hạo uống ực xuống . Rồi cùng nàng đi tới ngự uyển :

- Phu nhân lại đây ! - Mộ Dương cười sáng lạng

- Vương gia , mau đến đây với thiếp ! - Mộ Dung Nguyệt cười đáng không thua kém cha mình

Nổi bất an đánh đồn về phía Hiên Viên Hạo nhưng hấn vẫn bước tới ngồi cạnh nàng :

- Haha , xú tiểu từ nguoi mau ăn đi ! Phu nhân ăn đi !

Mộ Dương cười to rồi cầm đĩa lên gấp thức ăn , Hiên Viên Hạo thấy vậy cầm đĩa lên thì ba ánh mắt của phụ tử nhà họ Mộ tập trung vào hấn , khẽ giật mình hấn cũng đưa tay về đĩa thịt ngay trước mặt .. Haha , trúng rồi ! .. Vẫn là ánh mắt dõi theo chàng , Hiên Viên Hạo đưa đĩa lên miệng ăn , nuốt thức ăn xuống cả ba phụ tử càng nhìn chăm chú ..

- Um..! - Hiên Viên Hạo nhẩn mày

-Sao ? Sao ? - 3 cha con nhìn hấn mặt hớn hờ

- Cái này .. - gương mặt hấn cau lại

- Thì sao ? - chính là không che giấu được niềm sung sướng

- Hơi mặn nhưng cũng được ! - Nói xong hấn ăn thêm miếng nữa

Mộ Dương nhìn hấn rồi nhìn đĩa thịt , đang suy ngẫm thì Phượng Từ Loan đưa đĩa tới :

- Phu nhân , không được ! - Mộ Dương la

- Sao không ..? - Từ Loan nhìn ông

- Không , món này chỉ để nam nhi ăn thôi bà là nữ nhi ăn không được ! - Mộ Dương nói

- Vậy ông sao không ăn ? - Tử Loan dừng đũa

Mộ Dương nhìn bà rồi đưa đũa lên gấp thịt cho vào miệng ăn ... Lập tức ông phi thân dùng khinh công chạy nhanh tới nhà xí :

- Phụ thân ! - Nguyệt nhi và Phong nhi lo lắng đứng trước nhà xí

- Ta chính là ... Sắp cạn khí lực mà chết ! - ông nói

- Phụ thân mau uống thuốc giải ! - Phong Nhi lo lắng cực độ

Canh giờ sau , Mộ Dương nằm trên giường , Mộ Phong bắt mạch rồi đưa ông viên thuốc :

- Nguyệt nhi , phụ thân có lỗi không đòi công bằng cho con được !

- Phụ thân không cần tự trách ! - Mộ Dung Nguyệt nắm tay ông lo

- Để ta thay cha ra chiến ! - Mộ Phong nói lạnh

- Phong Nhi , nhất quyết trả thù cho muội muội con ! - Mộ Dương nói

- Dạ !

Chương trước

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Phi , Bôn Vương Hận Ngươi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Phụ tử tính kế!(2) Mộ Phong tiếp chiến.

Hiên Viên Hạo đang ở hoa viên luyện võ , đường kiếm của hắn vô cùng đẹp sắc sảo. Mộ Phong cùng Mộ Dung Nguyệt núp gần đấy nhìn mà nuốt nước bọt , Mộ Dung Nguyệt đứng thẳng dậy nhìn Mộ Phong :

- Ca ca , huynh thật sự không sao chứ ?

- Tên tiểu tử này không ngờ qua nhiều năm vậy hắn võ công càng cao hơn , nhưng vì Nguyệt nhi huynh nhất định phải dạy dỗ tên này ! - Mộ Phong nói anh dừng xoè quạt sai bước tới chỗ Hiên Viên Hạo cùng với nàng

Hiên Viên Hạo nhìn thấy hai huynh muội nhà này liền cảnh giác không thôi thu hồi kiếm lại :

- Vương gia kiếm pháp ngời rất lợi hại nhỉ ? - Mộ Phong nói nhẹ

- Bôn vương tài nghệ hèn mọn còn thua kém Mộ Phong huynh ! - Hiên Viên Hạo nói không hề gian dối

- Ta tài sức cạn kiệt muốn thỉnh giáo ngời !

Hiên Viên Hạo chưa trả lời đã thấy cây quạt bay tới nhanh chóng , kiếm đưa nhanh ra đỡ , Mộ Phong lấy khí thế cầm quạt hướng hắn đánh tới , Hiên Viên Hạo đưa kiếm phòng thủ :

- Hạo nhi ra đòn đánh cho ta ! - Phượng Tử Loan đi tới

Hiên Viên Hạo liền nghe lời mũi kiếm chuyển động hướng Mộ Phong ra chiêu :

- Qua trái 45 độ ! - Phượng Tử Loan hướng dẫn

Mộ Phong lập tức phát giác liền phòng thủ chuyển sang thế bị động , Phượng Tử Loan liền hướng cậu phóng một viên châu màu nâu Phượng Tử Loan kéo Hiên Viên Hạo ra :

- Ca ca ! - Mộ Dung Nguyệt lo lắng định chạy lại thì

- Dừng , có độc đó ! - Mộ Phong la

- Mẫu thân sao người lại làm như vậy ? - Mộ Dung Nguyệt la

- Nha đầu ngốc ta đã dạy các con võ công của tướng phủ không dùng với người nhà các con vốn không đem lời ta vào đầu à !
- Nhưng người không cần làm cho đại ca ra như vậy , là độc đó !
- Haha .. Đó chỉ là thuốc ngứa thôi , Phong nhi lo cho con không muốn con lại thôi ! Đây thuốc giải đây , các con mà còn bày mưu thì biết tay ta ! -
Phượng Từ Loan đưa cho nàng viên thuốc

Nhìn thấy mẫu thân cùng Hiên Viên Hạo rời đi cô lập tức chạy lại Mộ Phong đưa cậu thuốc giải :

- Nguyệt nhi ta có lỗi với muội !
- Phụ thân và ca ca yên tâm lần này muội tiếp chiến với hắn , hắn dám hại hai người ra vậy là không xem Mộ Dung Nguyệt này ra gì rồi ! - Mộ Dung Nguyệt cắn phẫn

Mộ Phong nhìn nàng mỉm cười nhẹ nhàng , muội muội hắn lớn thật rồi .. Lúc này hắn có thể né nhưng hắn chính là để nàng cùng tên tiểu tử kia có thể gần nhau hơn nên bèn giả vờ trúng thuốc ngứa của mẫu thân . Mộ Dung Nguyệt đỡ Mộ Phong về phòng liền về phòng mình ngồi suy tư :

- Ngươi còn suy nghĩ gì nữa giết hắn đi ! - một tiểu tinh linh giống nàng có hai cái sừng mặc đồ đen hung hăng nói
- Không được , dù sao hắn vẫn là phu quân của ngươi ! - tiểu tinh linh giống nàng màu trắng hiện ra nói nhẹ
- Hắn chưa từng xem ngươi là vợ đã thế còn tam thê tứ thiếp 3 vợ 6 nàng hầu ngươi chịu được sao ? - tinh linh ma quỷ nói
- Nhưng hắn vẫn chưa thể xúc phạm ngươi còn chăm sóc ngươi chu đáo ! - tinh linh thiên thần nói
- Hắn hại cho cha và huynh ngươi phải nằm liệt giường !
- Đó là do cha và huynh ra chiêu hắn chỉ phòng thủ với lại hắn có mẫu thân chống lưng !
- Được rồi ! - Mộ Dung Nguyệt la lên

Tâm trí nàng rối rắm vô cùng , lấy tay huyết sáo một cái Huyền Vũ xuất hiện :

- Chủ nhân có việc gì ?
- Ngươi chính là trong tứ đại thần thú ! - nàng nhìn hắn cương định
- Đúng vậy !
- Mau biến ra một mỹ nhân có thể quyến rũ mọi đàn ông cho ta !
- Sao ? Điều này .. E là .. - Huyền Vũ ngập ngừng
- Nếu không ngươi mau biến thành nữ nhân ! - Nàng quả quyết
- Ta không thể biến ra nữ nhân nhưng ta sẽ nhờ tiên tử hoạ mi làm theo ý ngươi !
- Ngươi có 1 khắc (15 phút) !

Huyền Vũ lập tức phi thân nhanh lên trời , 1 khắc sau trở lại là một đại mỹ nhân tuyệt thế chúng sinh , Hoạ mi tiên tử nhìn nàng lập tức run sợ :

- Thất công chúa , hoạ mi tiên tử thỉnh an người lâu rồi không gặp !
- Không cần hành lễ , ta chỉ là đang thi hành nhiệm vụ cần các ngươi giúp thôi !

Nói xong nàng vung tay lên một cái , một quả cầu thủy tinh có hình ảnh của Hiên Viên Hạo đang ở suối nước nóng liền khiến nàng đỏ mặt :

- Công chúa đây là ... !
- Nhìn ngươi như vậy không hợp chút nào , ngươi có quen biết hồ ly không ? - Mộ Dung Nguyệt nhìn
- Dạ , ta có quen một cửu yêu vĩ hồ ta sẽ triệu nàng đến !

Hoạ mi tiên tử tập trung tinh lực một lát sau thân ảnh màu trắng nhẹ nhàng hiện ra một đại mỹ nhân , nếu hoạ mi tiên tử đẹp theo kiểu ngây thơ trong sáng thì cửu yêu hồ này là đẹp theo kiểu sắc sảo nam nhân đều mê .

- Đây là Bạch Cửu Vĩ Hồ , đây là thất công chúa ! - Hoạ mi tiên tử run

- Người không cần biết gì, nhiệm vụ người rất đơn giản quyền rũ được hấn rồi hút lấy dương khí của hấn cho ta !

Mộ Dung Nguyệt không hề e dè nói, Cửu Vĩ Hồ nhìn nàng khẽ nhếch môi rồi gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Phi, Bôn Vương Hận Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Quỷ kế bất thành !

Hương Uyển -- phòng tắm đặc biệt của vương gia cấm không cho ai vào.

Lúc này, Bạch hồ ly đứng trước cửa khẽ cười nhẹ nhan sắc của nàng có nam nhân nào không mê, thất công chúa người chờ xem ta chính là không để người thất vọng. Đây cửa vào thì một thanh âm mạnh mẽ lạnh lùng vang đến :

- Ai ?

- Nô tì được vương phi mang đến hầu hạ cho vương gia ! - Bạch hồ ly e thẹn đứng trước mặt hấn

- Không cần, rút ra ngoài ! - Hiền Viên Hạo không khách khí nói

- Vương gia, vương phi dặn nếu không lo cho ngài chu đáo liền cho người đánh ta, ta chỉ là ở phía sau giúp người chà lưng !

Bạch hồ ly khẽ cười lấy bàn tay nhẹ nhàng cầm khăn lau cho hấn thì Cả cơ thể nàng ngã nhào xuống bồn nước, quần áo thấm nước lộ ra da thịt trắng nõn, Hiền Viên Hạo lạnh lùng mở hai mắt ra nhìn nàng, Bạch hồ ly nhìn gương mặt tuấn tú hấn liền say mê, môi khẽ cắn nhẹ vai áo tuột xuống lộ ra bộ ngực căng tròn nhưng mắt hấn vẫn không xao động :

- Vương phi nói đánh người nhưng thân phận của ta có thể cứu người nhưng bây giờ người dám giờ trò với bốn vương coi như hôm nay là ngày tàn của người ! - Bàn tay Hiền Viên Hạo bóp chặt cổ Bạch hồ ly

Nàng khẽ thi triển ma pháp, ánh mắt loé lên ánh tím, bàn tay của Hiền Viên Hạo vẫn không hề nhẹ lại chút nào.

- Vương gia !

Cánh cửa đột nhiên mở ra, lập tức chớp thời cơ Bạch hồ ly liền thoát khỏi tay hấn chạy ra ngoài.

- Haha... Bắt quả tang người gian díu với nha hoàn trong tướng phủ, dựa theo luật phu thê ta có quyền hưu người ! - Mộ Dung Nguyệt ôm hai tay trước ngực nhìn hấn ngạo mạn

- Cả đời này bốn vương không hưu người đó chính là phúc phần của người, người còn dám bày trò với ta ! - Hiền Viên Hạo bóp lấy cổ nàng

- Người... Mau bỏ ra !!

- Hạo nhi, có chuyện gì ? - Phượng Tử Loan và phụ thân cùng huynh trưởng chạy tới

Mộ Dung Nguyệt lập tức hiểu tình thế, liền ôm lấy thân mình dính lấy người Hiền Viên Hạo.

- Mẫu thân, phu thê tẩm chung bình thường mà !

- Mau lên thánh uyển cho ta !

Phượng Tử Loan tức giận, Mộ Dung Nguyệt lập tức đỡ lấy nàng lên khẽ massage vai câu rồi đưa nàng về Đào Uyển thay y phục tới Thánh uyển đã thấy mọi người đông đủ.

- Quỷ xuống ! - Tử Loan nhìn nàng nói lạnh

- Mẫu thân ! - Mộ Dung la

- Phu nhân, bà làm vậy ... !

Môn Dung Nguyệt quỷ xuống, Hiền Viên Hạo nhìn nàng khẽ nhếch môi lên. Bỗng thần sắc hấn thay đổi khi thấy trên tay Tử Loan là cây roi gia pháp :

- Ta đã nói là nếu con tái phạm lần nữa ta sẽ không tha cho con, con không xem lời ta ra gì, nằm xuống ! - Tử Loan ra lệnh

- Phu nhân phạt Nguyệt nhi quỳ thôi ! - Mộ Dương nhìn nữ nhi đau xót

- Đúng vậy mầu thân ! - Mộ Phong lo lắng

- Con nằm !

Mộ Dung Nguyệt nằm xuống , roi trên tay Từ Loan quất mạnh xuống người nàng . Tay siết chặt lại , khoé mắt roi ra nước mắt . Hiên Viên Hạo lo lắng liền tới che cho nàng :

- Di à , đánh đủ rồi , con thay nàng chịu phạt ! - Hiên Viên Hạo nói

- Hạo nhi nói giúp người , ta liền phạt con quỳ đây 1 nén nhang ! - Từ Loan nói lạnh

- Con không cần hẳn giúp ! Người cút về vương phủ người đi , ta quyết là huỷ người ! - Mộ Dung Nguyệt nằm dưới đất lớn tiếng la

- Nha đầu này .. !

- Mọi người về phòng nghỉ đi ! - Từ Loan nhìn quanh nói

Mộ Dương đau lòng nhìn nàng xoa đầu nàng rồi lắc đầu tự trách , Mộ Phong đỡ nàng lên khẽ ôm nàng vào lòng an ủi rồi cùng cha đi ra ngoài . Phút chốc trong Thánh uyển còn nàng và Hiên Viên Hạo :

- Người vừa lòng rồi chứ ? Mầu thân từ nhỏ vốn là bệnh vực thương yêu người hơn ta ! - Môn Dung Nguyệt nhìn hẳn

- Mau cởi áo ra ! - Hiên Viên Hạo bước tới

- Người định làm gì hả , đây là Thánh uyển nơi nghỉ ngơi của tổ tiên Mộ gia người dám làm gì ta trời liền đánh người !

Hiên Viên Hạo bước ra sau trực tiếp kéo áo nàng xuống , lấy lọ Thiên Lộ Hương chữa thương rất hiệu quả liền thoa ngay vết thương nàng :

- A .. Đau !

- Cho người bỏ tội dám đắc tội với di !

Hiên Viên Hạo tuy nói vậy nhưng lực đạo yếu lại từ trong người vận công lên bàn tay luồng khí lạnh giúp cho vết thương nàng không đau mà có cảm giác mát lạnh .

Trong phòng , Từ Loan nhìn tay mình rồi thờ dài , Mộ Dương không nói gì bày ra bộ mặt giận dữ ;

- Ông giận gì chứ , ông thừa biết ta như thế vì Nguyệt nhi sao ?

- Nhưng bà không cần ra tay nặng như vậy !

- Ông thừa biết Nguyệt nhi khác người thường , nếu chúng ta để cho người khác biết hay Hạo nhi huỷ Nguyệt nhi là đại họa!

- Đúng vậy , nhưng quả nhiên số phận hai đứa nó trắc trở tương phùng rất nhiều !

- Lão gia , dù thế nào tôi không thể để Nguyệt nhi có chuyện !

- Bà nghĩ nhiều rồi , bao năm qua nó vẫn vậy mà !

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Phi , Bôn Vương Hận Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Yến hội !

Hiên Viên Hạo nhìn nàng chặt vật đầu gối sung lên khẽ lắc đầu bế bổng nàng lên :

- Người làm gì vậy hả ? Mau bỏ ta ra ! - Mộ Dung Nguyệt la , tay đánh vào người hẳn

- Nếu người la nữa ta liền bỏ người xuống và nói với di , lúc đó đừng trách ta ác ! - Hiên Viên Hạo nói lạnh rét

Mộ Dung Nguyệt liền im lặng để hắn đưa về Đào uyển, để nàng lên giường hắn liền đóng cửa :

- Ngươi đóng cửa làm gì vậy ? Ta là lên đây ! - Mộ Dung Nguyệt la

- Phu thê chung giường chung phòng là điều bình thường ! - Nói xong hắn tiến lại giường

- Stop , ngươi dừng lại ! Ta nhất quyết không thể cùng ngươi chung giường !

- Tại sao ? Nàng là vương phi , ta là vương gia , phu thê chung giường là bình thường sao ?

- Nhưng ai biết được đức tính của ngươi , vạn nhất không hay ngươi nổi cơn ta làm sao ?

- Haha .. Ta không hứng thú với ma quỷ ! Ngươi nên xem lại bản thân , ngực cũng không có , mông lại không , ta làm sao mà hứng thú với ngươi !

- Ngươi .. !

Mộ Dung Nguyệt tức giận quăng gối lên người hắn , lập tức nhanh chóng rượt nhau giẫm đạp lên giường thì Cả hai đứng hình , người hầu cùng mọi người liền chạy đến :

- Hạo nhi , Nguyệt nhi có chuyện gì ? - Phượng Từ Loan lo lắng

- Dạ ! - Mộ Dung Nguyệt nhìn Hiên Viên Hạo

- Dạ .. Do vương gia dùng sức quá mạnh nên sập giường rồi a !

- Cái gì ? Sập giường ..! - Tất cả ngỡ ra trong đầu một mớ hỗn độn

- Hai con sang Thanh uyển nghỉ đi ! - Phượng Từ Loan mỉm cười nhẹ

- A.. Mẹ à , thật ra không phải như vậy ..! - nàng đang nói thì bị Hiên Viên Hạo kéo đi

Mộ Dung lắc đầu ngán ngẩm , thờ dãi nói :

- Bọn trẻ giờ sức lực tràn trề , đến nỗi giường sập !

- Đúng vậy , khổ thân muội muội ! - Mộ Phong lắc đầu rồi quay về phòng

Phượng Từ Loan nhìn hai người khẽ cười . Mộ Dung Nguyệt về phòng Thanh uyển , liền nhào lên giường quần chăn đá chăn gối xuống cho Hiên Viên Hạo :

- Ngươi ngủ trên ghế !

- Ngươi ...! - Hiên Viên Hạo nén giận

- Ta ngủ đây , ngươi mà làm gì ta liền tự sát ! - Mộ Dung Nguyệt nói xong ôm chăn ngủ thảnh thơi

Hiên Viên Hạo nhìn nàng rồi nhìn vào chiếc vòng nàng đeo trên tay khẽ cười nhẹ lên .

Ngày hôm sau , Mộ Dung Nguyệt ngồi trên xe ngựa cùng vương gia vào cung tham dự yến hội mừng tứ huynh trở về . Thật ra nàng định ngồi cùng cha nhưng Phượng Từ Loan lại không cho . Vừa đến nơi , nàng liền phóng xuống thấy khung cảnh đêm trong hoàng cung thật long lanh xinh đẹp , có những vị tiểu thư và công tử con của quan chức đến , ai cũng long lanh xinh đẹp để được hoàng thượng hay một trong tam vị vương gia để ý đến . Nhìn quanh thì bỗng có tiếng nói lạnh :- Sau khi dự xong yến hội ngươi lập tức quay về vương phủ bổn vương không muốn làm ảnh hưởng đến mẫu hậu !

- Mẫu hậu .. Ngươi nghĩ ngươi tổ giác ta được sao ? Ta nói ngươi biết ngươi có mẫu thân chống đỡ ta đây cũng có mẫu hậu chống đỡ vậy .. Ta không về ! - Mộ Dung Nguyệt nói xong liền bỏ đi

- Nha đầu này .. ! - Hiên Viên Hạo tức giận nắm đấm siết lại

Lúc này , Vân Kiều đi đến ôm lấy hắn nũng nịu . Mộ Dung Nguyệt đi loang quanh , nhìn khung cảnh trong khu vườn ở đây cũng thật tuyệt , là cả những cánh hoa rơi .

- Ngươi là ai ? Sao vào đây ? - Một giọng nói mềm mại vang lên

- Ta ! Ta chính là nha hoàn cao cấp của ngũ vương phi ! - Mộ Dung Nguyệt nhìn quanh

- A... Thì ra là nha hoàn của ngũ tẩu ! - từ phía sau cây cổ thụ to lớn đi ra là một tiểu nữ nhân xinh xắn khả ái vô cùng

- Ngươi ! - Mộ Dung Nguyệt nhìn chăm chăm nàng

- Ta chính là Thập công chúa ... Hiền Viên Ngọc ! - Nàng mỉm cười nhẹ nhàng
 - Tham kiến thập công chúa ! - Mộ Dung Nguyệt nhún người hành lễ
 - Haha .. Không cần đa lễ , ngươi là nha hoàn của ngũ tẩu xem như là hảo hữu của ta , ta rất ngưỡng mộ tí ấy nay có dịp ta phải xem mới được !
 - Ngưỡng mộ ?? - Mộ Dung Nguyệt tròn mắt
 - Đúng vậy , ngũ hoàng huynh ta xưa nay độc ác nhẫn tâm chưa bao giờ chịu theo ý ai nay lại theo ý hoàng thượng cưới nàng .. Huynh ấy cũng có cảm tình với tí ấy thì sao ? - Hiền Viên Ngọc mỉm cười nhìn những cánh hoa
 - Sao ? Hắn quanh năm ức hiếp nàng .. Sao có thể để ý được ! - Mộ Dung Nguyệt la
 - Ngươi cũng thật là .. Người ta nói đó là đánh là yêu , mắng là thương !
- Mộ Dung Nguyệt quay mặt ra sau nhếch môi lên , tiểu nha đầu này mới 16 tuổi mà khôn khéo quá nhỉ ..
- Sao ngươi lại vào đây ? Sắp đến giờ rồi đi thôi ! - Hiền Viên Ngọc nhìn nàng
 - Vâng , thập công chúa !
- Hiền Viên Ngọc đi trước dẫn đầu , Mộ Dung Nguyệt bước vào khung trời mới của hoa viên hoàng cung , lòng lấy tinh tế vô cùng , ánh đèn xung quanh , có nhiều bàn ghế , nhưng có một chỗ cao duy nhất dành cho các vị quan trọng .
- Thập công chúa ! - Hiền Viên Ngọc đi qua đầu người ta liền cúi đầu
 - Được rồi , không cần đa lễ ! - Hiền Viên Ngọc xua tay
 - Thập công chúa , ta là Võ Tiểu Mễ , đây là Cao Thái Sương , Chung Mị ! Chúng ta tham kiến thập công chúa ! - Võ tiểu thư con gái của Võ tể tướng , hai bên là Cao tiểu thư con gái của Cao thái sư và Chung tiểu thư con gái của Chung tướng quân
 - A... Đều là tí muội , không cần đa lễ ! - Hiền Viên Ngọc nói nhẹ
 - Thập công chúa , phía sau người là ! - Cao Thái Sương nhìn
 - Đây ... Là tí ti kết nghĩa của ta ! - Hiền Viên Ngọc nói xong nhìn Mộ Dung Nguyệt mỉm cười
 - Công chúa , thái hậu muốn gặp người ! - Một nha hoàn chạy đến cúi đầu
 - Tí ... Ngươi tự chăm sóc !
- Hiền Viên Ngọc mỉm cười nhẹ với nàng rồi bước đi theo hướng nha hoàn , lập tức lúc này ba vị tiểu thư lật mặt :
- Ngươi có bản lĩnh gì mà làm tí muội với công chúa chứ ? - Chung Mị nhìn nàng chế giễu
 - Ta không có gì ! Chỉ là .. ! - Mộ Dung Nguyệt đang nói thì
 - Chỉ là ta muốn ăn bám công chúa đúng không ? Haha .. ! - Cao Thái Sương che miệng cười khinh
 - Ta nói ngươi biết đây là bữa tiệc hoàng tộc không phải ngươi muốn dụ dỗ ai là được , còn phải xem đối phương là ai , ta khuyên ngươi mau đi đi ! - Võ Tiểu Mễ nói khinh bỉ
 - Ta chính là muốn dụ dỗ đàn ông , các ngươi không làm được nên cảnh cáo ta sao ? - Mộ Dung Nguyệt nhếch môi
 - Ngươi ... Giữ ở lại ! - Chung Mị tức giận lập tức từ sau Mộ Dung Nguyệt có hai nha hoàn giữ lại
 - Một là quỳ xuống xin tha , hai là ta đánh cho dung nhan ngươi không toàn diện ! - Võ Tiểu Mễ nói lạnh
 - Gối của ta có lát vàng , ngươi muốn ta quỳ trước một súc sinh , vậy còn mặt mũi gì ? - Mộ Dung Nguyệt nói thâm ý
 - Ngươi ! - Cao Thái Sương giờ tay lên thì
 - Các ngươi làm gì đấy ? - Một giọng nói lạnh như băng vang lên khiến cho 3 ả tiểu thư run
 - Thanh y công tử ... Là ngươi ! - Mộ Dung Nguyệt nhìn nàng từ oai phong trước mặt

Tất cả mọi người bắt đầu xôn xao quy tụ lại chỗ các nàng , nhưng trong mắt Mộ Dung Nguyệt chỉ thấy có thân ảnh thanh y công tử không dính bụi trần

đang mỉm cười với nàng .

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Phi* , *Bốn Vương Hận Người*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Vũ khúc xé y phục !

Thanh y công tử bước đến trước mặt nàng , mỉm cười xoè quạt hỏi :

-Nàng sao lại ở đây , chả nhẽ nàng muốn đến coi mắt ?

Mộ Dung Nguyệt ngược nhìn hần cười nhẹ nhàng , khẽ cau mày nhẹ nếu ai để ý lắm mới thấy điển hình là thanh y công tử đây :

- Các người đang làm gì nàng ? - giọng nói hoàn toàn đối khác

- Dạ , Thanh Phong vương , nàng có ý xúc phạm chúng ta , ta chỉ là .. Dạ nàng quy củ ! - Võ Tiểu Mễ e thẹn

- Bỏ ra ! - lạnh lùng ra lệnh

Võ Tiểu Mễ nhìn hai nha hoàn , lập tức tay liền buông Mộ Dung Nguyệt ra thuận thế đẩy nàng . Mộ Dung Nguyệt khẽ nhếch môi nhân cơ hội nhào vào lòng thanh y công tử của nàng :

- Nàng không sao chứ ? - Thanh Phong vương lo lắng

- Ta .. Ta hơi tê chân ! Không sao rồi ! - Mộ Dung Nguyệt e thẹn

- Sao nàng lại đến đây ? Nàng đến để xem mắt se duyên sao ? - Thanh Phong vương nhẹ nhàng nhìn

- Đúng vậy , ta chính là xem mắt ! - Mộ Dung Nguyệt nhìn hần mơ màng nói quên mất thân phận của mình

- Người vừa nói gì ? - từ trong đám đông giọng nói rét lạnh vang lên

Tất cả mọi người quay lại vội vàng quỳ xuống , hô to :

- Tham kiến hoàng thượng , Cung Thân vương , Sát Tôn vương !

- Các khanh không cần đa lễ ! - Hiên Viên Sở mỉm cười nói ôn nhu

Tất cả mọi người đứng lên , Hiên Viên Hạo không hề nể mặt liền bước tới trước Thanh Phong vương đoạt lấy thẻ tử :

- Nàng quên mình là vương phi của bốn vương sao ? Trước mặt tứ hoàng huynh dám nói xem mặt , thật không có quy củ !

Tất cả mọi người lại chấn động lần nữa , nữ tử lời thoại này lại là ngũ vương phi danh chấn kinh thành sao ? Mộ Dung Nguyệt kim nén tức giận , quay sang ôm lấy eo hần mặt dụi vào vương bào , tay siết lấy eo hần mà bầu nhéo khiến cho Hiên Viên Hạo khẽ nhíu mày :

- Vương gia , ta chính là cho tứ hoàng huynh bắt ngờ màn chào đón thôi , với lại người lo cho trắc phi muội muội ta không ngại !

Nói như thế chính là tố hần bỏ bê nàng không lo sao ? Thanh Phong vương lấy quạt che miệng cười khẽ , nhìn nét mặt ngũ đệ và bàn tay nàng .. Quả là ngũ đệ muội khác xa lời đồn .

- Người đâu ? Đưa vương phi đi thay y phục ! - Hiên Viên Hạo nói lạnh

- Không cần , ta quen mặc như vậy rồi ! Vương gia , chả phải chàng nói ta nên mặc mặc vậy sao ? - Mộ Dung Nguyệt nhìn hần đầu khẩu

- Người .. ! - Hiên Viên Hạo tức giận Vân Kiều bên cạnh lấy tay vuốt ngực hần nhìn nàng nói

- Vương phi ti ti hay ti lấy y phục ta mặc , đừng chọc tức vương gia !

- Ta không thích mặc đồ người khác với lại đồ của người dù giặt sạch nhưng vẫn có mùi !

Vân Kiều bị nói khích liền tức giận nhưng lấy tay bấm vào thịt hần lại . Thanh Phong vương ho khan :- Nguyệt nhi , nàng đừng cố chấp vậy , ngũ đệ lo cho nàng thôi !

- Hiền Viên Thanh , người chả phải đang phe ta sao ? Hừ ... ! - Nàng chu miệng nói

- Được rồi , ta nhập tiệc thôi ! - Hiền Viên Thanh lắc đầu chiều theo nàng

Mộ Dung Nguyệt nhìn Hiền Viên Hạo khẽ cười chế giễu rồi chạy lại ngồi ngay bên cạnh Hiền Viên Thanh . Hiền Viên Hạo nghiêng răng tự nhủ “ về phủ rồi tính “ rồi đi tới ngồi cạnh nàng . Buổi tiệc bắt đầu các tiểu thư chính chu , ngồi ngay ngắn hành động thoát tục mỹ lệ để cho các công tử nhìn hoặc may mắn có thể được các vị đại nhân trên cao kia nhìn . Nhưng có người thì khác , đồ ăn trước mặt nàng không khách khí lấy đũa mở to miệng ra ăn ngấu nghiến :

- E hèm , khụ .. Ngũ đệ muội , nàng đói lắm sao ? Có cần ta kêu người làm thêm không ? - Hiền Viên Sở nhìn cười nói

- Haha .. Nếu được thế thì tốt biết bao , các món ở đây rất ngon a ! Với lại sáng giờ ... ! - Mộ Dung Nguyệt đang nói thì

- Sáng giờ nàng lo nghĩ chuẩn bị thứ gì để có thể tạo bất ngờ cho tứ huynh ! - Hiền Viên Hạo chen vào

- Thì ra là vậy ! Vậy Nguyệt nhi , nàng chuẩn bị gì cho ta ? - Hiền Viên Thanh mỉm cười nhẹ nhàng

- Thái Hậu giá đáo ! - tiếng la của công công truyền vào

Tất cả mọi người quỳ xuống , duy chỉ có những người trên bục cao không quỳ mà cúi người xuống hành lễ :

- Tham kiến Thái Hậu vạn tuế vạn tuế vạn tuế !

- Không cần đa lễ ! - Thái hậu đi lên ngồi cạnh Hiền Viên Sở còn Thập công chúa thì ngồi cạnh một trong hai công tử của gia tộc lớn nhất kinh thành - Bạch Phong công tử

- Mẫu hậu vạn phúc chi an ! - Hiền Viên Thanh cúi đầu trước mặt nàng

- Thanh nhi , không cần đa lễ , các con cứ tiếp tục việc lúc này ! - Thái hậu mỉm cười

- Dạ , chúng con đang nói về món quà mà ngũ đệ muội suy nghĩ cho tứ đệ ! - Hiền Viên Sở nhìn nàng nói

- Vậy sao ? Nguyệt nhi , mau nói ý tưởng cho ai gia nghe ! - Thái Hậu nhìn nàng sùng nịnh

Hiền Viên Ngọc giật mình nhìn Mộ Dung Nguyệt ... Đó là ngũ tẩu sao ? Quá là khí thế khác người hèn chỉ lúc này nàng gặp không hề có cảm giác xa lạ chút nào ... Mộ Dung Nguyệt bối rối liếc nhìn Hiền Viên Hạo đang ung dung nhìn nàng khẽ cười đều :

- Dạ ... Là một vũ khúc ạ ... Con sẽ đi thay y phục !

Nói xong , nàng cúi đầu lui ra . Hiền Viên Hạo dừng trách ta độc ác hãy trách người số đã tận đi ! Vốn là không có chuẩn bị nên giờ muốn tìm y phục cũng khó nàng bèn kêu một cung nữ tìm cho nàng một bộ quần áo cung nữ sát người và lấy theo 2 khúc vải màu lam và hồng . Quần áo đưa tới nàng liền lấy hai khúc vải may vào y phục làm thành tà áo thướt tha , trên có một thân y kết hợp thật đẹp , tóc được buộc lên thành tóc đuôi ngựa thế kỉ 21 . Nàng liền dẫn cung nữ đi lấy những dụng cụ , Mộ Dung Nguyệt mỉm cười nhẹ muốn làm khó nàng sao thật là khinh thường nàng quá đi ! Đang hả hê vui sướng thì nàng nghe thanh âm nhạc cảm gần bên , đi đến núi giả nàng liền rón rén quan sát thì Oh My God , cảnh nóng nha , 18+ nha , mà hình như nam chính phim hành động này quen quen . Bỗng ngoài sự ý muốn . Hai nhân vật dừng lại quay sang nhìn nàng , Mộ Dung Nguyệt nhìn nam nhân đang nằm trên thân thể của nữ tử từ khẽ mỉm cười bước gần đến đưa tay chạm vào da hần :

- Sao người lại có làn da đẹp như vậy ?

Hiền Viên Cảnh nhú mày nhìn nàng , sao nàng có thể ung dung như vậy .. Nàng ta nên che mặt bỏ chạy hay là hoảng sợ chứ ..

- Ai... Không cần để ý , ta chẳng qua là hiếu kì sao người có làn da đẹp vậy thôi , cứ tiếp tục !

Nói xong , nàng dùng vận tốc 100km/h chạy đi . Hiền Viên Cảnh khẽ mỉm cười rút người ra khỏi nữ tử dưới thân rồi mặc trường bào lại . Nữ tử đang hứng tình thì bị rút ra liền khó chịu nín hần nói :

- Cung thân vương , chúng ta tiếp tục đi !

- Hà nhi , ta hết hứng rồi ! Nàng mau mặc y phục rồi tắm rửa lại đi , lần khác ta đến !

Hiền Viên Cảnh cất bước đi theo hướng của Mộ Dung Nguyệt , hần không mất hứng mới lạ .. Có nam nhân nào đang khoái lạc tự dung bị phá đám rồi bảo tiếp tục nữa được không ? Chính là cảm giác sủng bị ghen trở vào đây ...

Mộ Dung Nguyệt hoảng loạn chạy vào khuôn viên , hai má đỏ bừng thì :

- Ngũ tẩu !

- A .. Alibaba .. Aladin .. Phạt tở .. Bỏ tát tha cho con ! - Mộ Dung Nguyệt nhắm mắt chấp tay khấn

- Tàu tẩu .. Tàu sao vậy ? Sao mặt đỏ như vậy ? - Hiền Viên Ngọc lo

- Là muội sao ? Phù ... ! - Mộ Dung Nguyệt thở phào

- Tàu có chuyện gì sao ?

- Không , ta chỉ là ổn định tâm lý thôi !Ta đi đây !

Mộ Dung Nguyệt mỉm cười bước ra khán đài . Nhạc vang lên , cây quạt trên tay nàng chuyển động , vũ đạo uyển chuyển vô cùng , một lúc sau , nhạc mạnh bạo hơn , cây quạt thoáng chốc thành trường kiếm đường kiếm vô cùng đẹp , Hiền Viên Hạo nhíu mày , đường kiếm này là kiếm pháp của hắn mà . Đang suy nghĩ thì kiếm trên tay nàng bay đến hắn , Hiền Viên Hạo giật mình đá bay kiếm quay ngược về nàng , hắn cũng tiến lên khán đài đánh kiếm với nàng . Có cương có nhu , hai kiếm hoà hợp khiến người ta lầm tưởng thành vũ khúc cứ trầm trồ khen ngợi . Hiền Viên Hạo chớp thời cơ , ôm lấy thân thể nàng . Mộ Dung Nguyệt bất động , tiếng nhạc cũng dừng . Phút chốc khán đài yên tĩnh , rồi lại vỡ ào bởi tràng pháo tay nhưng Mộ Dung Nguyệt cứ bất động mồ hôi lạnh ướt hết tay , Hiền Viên Hạo nhìn nàng lo hỏi :

- Người sao vậy ?

- Hiền Viên Hạo , ta có thể mượn thân thể người một chút được không ? - Mộ Dung Nguyệt nói nhẹ

- Được !

Mộ Dung Nguyệt xé làm đôi tà váy ra , chú thuật đọc ra nhạc công liền không tự chủ đánh nhạc lên , nàng uyển chuyển ôm lấy thân thể Hiền Viên Hạo uốn éo , chân bật cao nhảy lên , Hiền Viên Hạo phối hợp tay dùng lực đẩy nàng bay lên . Pháo hoa bắn cao lên khi nàng bay lên , những cánh hoa cũng bay theo hướng nàng làm nàng quyến rũ vô cùng .

Lại một lần nữa , tiếng vỗ tay kịch liệt vang lên , các thiếu gia lấy tay áo lau nước miếng đi . Cả 3 vị đại nhân cũng không nhịn được nuốt nước bọt xuống , Hiền Viên Hạo nhìn biểu cảm của mọi người liền tức giận liếc nhìn các thiếu gia bên dưới có hàm ý : Các người nhìn nữa ta liền móc mắt các người ra!

Mộ Dung Nguyệt đáp xuống , cúi đầu mỉm cười :

- Nguyệt nhi con biểu diễn đó là vũ khúc gì ? - Thái hậu sắc mặt không vui

- Dạ , là vũ khúc xé y phục ! - Mộ Dung Nguyệt nói

Thái hậu cau mày phất tay bảo nàng đi thay y phục . Hiền Viên Thanh nhìn thấy thần sắc mẫu hậu không vui liền giải thích :

- Mẫu hậu , thật ra trên váy Nguyệt nhi có chướng ngại !

- Chướng ngại gì mà sao nàng phải xé y phục ? - Thái hậu nói giọng khó chịu

- Mẫu hậu , là rạn ! - Hiền Viên Sở nói

- Tỉ tỉ quả thật trên váy của Nguyệt nhi có rạn , nó từ nhỏ đã rất sợ rạn a ! - Phụng Tử Loan bắt ngờ xuất hiện

- Tham kiến thái hậu , hoàng thượng , Cung Thân vương , Thanh Phong vương , Sát Tồn vương vạn tuế vạn tuế vạn tuế ! - Mộ Dung cùng Mộ Phong hành lễ

- Không cần đa lễ , đều là người nhà ! - Thái hậu vui vẻ hẳn lên

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Phi* , *Bốn Vương Hận Người*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Uy nghiêm của vương phi !

- Ban tọa ! - Hiền Viên Sở ra lệnh lập tức có người mang ghế và bàn đến

- Tỉ tỉ , Nguyệt nhi thất lễ rồi ! - Phụng Tử Loan nói

- Không ... Nguyệt nhi vũ khúc rất đẹp khiến ta hài lòng ! - Thái hậu mỉm cười

Lúc sau Thái hậu và phu nhân tướng quân liền về cung trò chuyện . Mộ Phong cùng Bạch Phong trò chuyện , Mộ Dung tiếp chuyện với ba vị đại nhân . Sau khi thay y phục , Mộ Dung Nguyệt bước vào khuôn viên với một vẻ đẹp khác người xinh đẹp tuyệt trần , thanh lệ thoát tục khiến người ta mê say .

- Phụ thân , đại ca ! - Nàng nhìn hai người

- Nguyệt nhi ! - Mộ Dung Nguyệt mỉm cười

Tất cả mọi người giật mình nhìn vương phi ... Xinh đẹp như tiên nữ vậy ...

- Tiết mục của ngũ đệ muội rất xuất sắc cần ta ban gì cứ nói ! - Hiền Viên Sở nói ôn nhu

- Ta ... ! - Nàng đang nói thì một luồng khí xẹt qua

- Haha.. Ta vẫn chưa nghĩ được ! - Mộ Dung Nguyệt liếc nhìn Hiền Viên Hạo

- Được , khi nào muội nghĩ ra hãy nói ta đáp ứng ! - Hiền Viên Sở vui vẻ

Mộ Dung Nguyệt mỉm cười ngồi cạnh Hiền Viên Hạo nhưng cứ nhìn ngắm Hiền Viên Thanh khiến cho ai kia có chút khó chịu .

- Nguyệt nhi .. Bỏn vương có gì à ! - Hiền Viên Thanh sờ mặt

- Không có ! - Nàng điềm tĩnh nói

- Hoàng huynh , bỏn vương có chút mệt mỏi xin hồi phủ ! - Hiền Viên Hạo nói

- Ngũ đệ nếu mệt có thể hồi phủ ! - Hiền Viên Sở nói

- Nguyệt nhi .. Theo ta về !

Hiền Viên Hạo kéo nàng về , Mộ Dung Nguyệt có chút khó chịu nhưng vẫn không thể thoát khỏi tay hắn nên mặc hắn kéo . Về vương phủ , Hiền Viên Hạo không hề nề mặt quăng nàng lên giường hung hăng hôn ngay cánh đào bé nhỏ :

- Hiền Viên Hạo ... Vô sỉ ! - Mộ Dung Nguyệt cắn ngay môi hắn

- Cả cuộc đời bỏn vương chưa lần nào muốn mà không có .. Hôm nay bỏn vương muốn thị tẩm ngươi ! - Hiền Viên Hạo nói

- Ngươi mà không ra ta liền tự sát cho ngươi xem ! - Mộ Dung Nguyệt la

Hiền Viên Hạo dừng động tác một chút nhưng vẫn tiếp tục thoát y phục nàng ra :

- Nếu để ngươi sống mà cho ta mang đội nón xanh ta thà cho ngươi chết !

- Đúng , ta cho ngươi biết ta chính là cho ngươi đội nón xanh , ta chính là thích tứ ca , Hiền Viên Thanh và hoàng thượng Hiền Viên Sở ! - nàng la lên

- Đáng chết !

Hiền Viên Hạo hung hăng tiến vào nàng không chút kiêng kỵ hắn đang tức giận vô cùng , nữ nhân dám công khai nói thích tứ ca cùng đại ca hắn thì sao hắn liêm chế được chứ .

Ngày hôm sau , Mộ Dung Nguyệt mệt mỏi thức dậy nhìn xung quanh nhìn xuống bên cạnh trái giường có màn đỏ chói xinh đẹp liền tức giận không thôi nhưng cử động mạnh liền cảm thấy đau nhức bên mình . Lúc này tiểu Vân vui mừng chạy vào thấy liền hầu hạ nàng tắm rửa , vương gia sủng hạnh vương phi là điều nàng mơ ước suốt bao nhiêu lâu nay nay thành sự thật khiến nàng vui bao nhiêu . Mộ Dung Nguyệt cũng không hỏi gì nàng , cứ lên ghế tọa vương phi nằm dài ra đọc sách . Nàng không ngu xuẩn như những nữ tử ở thời cổ đại cứ bị cường bức uất ức chết , nàng là người thế kỉ 21 những vụ án cưỡng hiếp đã từng nghe qua , với lại nàng nghĩ trình tiết có gì quan trọng nếu người đàn ông yêu nàng thì phải yêu con người nàng chứ không phải yêu trình tiết . Đang suy nghĩ bâng quơ thì từ cửa một đám ti thiếp đi vào : - Tham kiến vương phi !

- Các ngươi đến đây làm gì bỏn cung không rảnh tiếp đón ! - Nàng nằm dài trên ghế nói lười biếng

- Vương phi tỉ tỉ , nay được vương gia sủng ái bọn muội đến thăm ! - Vân Kiều nói

- Bỏn cung là thê tử vương gia mang kiểu tám người khiêng về , là vợ chính thất , vợ chồng ân ái khiến cho các tỉ muội lo vậy à ! - Mộ Dung Nguyệt nhìn Vân Kiều châm chọc

- Mộ Dung Nguyệt đừng tự đắc vương gia chỉ là nhất thời muốn ngươi , vài ba ngày sau sẽ chán thôi chiếc ghế vương phi Vân Kiều tỉ sớm muộn sẽ thế ngươi ! - tỉ thiếp Tiêu Lan nói

- Vậy các ngươi có bản lĩnh cứ làm cho bỏn cung coi , tiểu Vân tiễn khách !

Mộ Dung Nguyệt nhắm mắt nói lạnh nhạt . Thì có tiếng vỗ tay đi vào :

- Quả là khí chất vương phi của ta ! - Hiền Viên Hạo cùng Hiền Viên Thanh đi vào
- Vương gia , Thanh Phong vương vạn tuế ! - Đám tì thiếp hành lễ
- Các nàng miễn lễ ! - Hiền Viên Hạo quơ tay
- Nguyệt nhi , cơ thể không khỏe sao ? - Hiền Viên Thanh nhìn
- Từ huynh, lần đầu nên cơ thể có chút đau nhức , huynh không cần lo , Nguyệt nhi rất khỏe phải không ? - Hiền Viên Hạo ngồi cạnh ôm lấy cô vào lòng nói
- Phải ... Nên bây giờ có người ức hiếp ta cũng không chống trả được ! - Mộ Dung Nguyệt nhìn Tiểu Lan cười nhếch môi

Hiền Viên Thanh nhìn lạnh lùng các tì thiếp , khẽ ho khan , Hiền Viên Hạo lập tức nói :

- Có bốn vương ở đây , ai ức hiếp nàng cứ trừng trị !
- Chờ người nói câu này thôi ! - Nàng mỉm cười nói nhẹ liền ngồi bật dậy lạnh lùng nhìn đám tì thiếp
- Các người mau đến đây cho bốn vương phi xem mặt !

Đám tì thiếp nhìn Hiền Viên Hạo rồi thấy Hiền Viên Thanh liền ngoan ngoãn đi tới trước mặt nàng hành lễ .

- Vương phi ti ti cát tường !

Mộ Dung Nguyệt khẽ nhếch môi , muốn đấu với Hiền Viên Hạo trước tiên phải xử đám tì thiếp này :

- Tiểu Vân .. Rót trà mời vương gia , Thanh Phong vương !

Tiểu Vân mỉm cười hiểu ý đi chậm chạp vô cùng , bọn tì thiếp không có lệnh không ai dám đứng riêng có Tiểu Ngọc chịu không được đứng lên :

- Bốn cung cho người đứng à ! - Mộ Dung Nguyệt nhìn
- Tì ti chúng ta vốn đã hành lễ sao ti lại bắt chúng ta hành lễ nữa ! - Tiểu Ngọc la
- Đánh ! - Mộ Dung Nguyệt nói

Hai hộ vệ từ ngoài đi vào định kéo tiểu Ngọc đi thì Hiền Viên Hạo hỏi :

- Ái phi sao lại đánh nàng ta ?
- Nàng ta không xem ta là vương phi phạm tội bất kính , trong khi đó chàng đã nói tùy ý ta xử mà nàng ta không phục chính là tội kháng lệnh , tứ ca lại có đây nàng không cho vào mắt mà nể nang chính là phạm tội bất kính hoàng gia ! Vậy vương gia ta đánh nàng có sai không ? - Mộ Dung Nguyệt nói nhẹ như bay

Hiền Viên Hạo nhìn nàng liền giật mình , sao nàng ta có thể đồ tội hay như vậy chứ . Hai thị vệ nghe vậy liền kéo Tiểu Ngọc ra đánh , đám tì thiếp nghe vậy dù mỗi vẫn phải hành lễ . Bỗng tay Mộ Dung Nguyệt đưa lên chỉ vào tì thiếp mặc áo vàng và áo tím :

- Đánh hai người đó !

Nhóm thị vệ khác chạy vào lần này không đợi Hiền Viên Hạo hỏi hai tì thiếp bùng phát :

- Vương phi ti ti , sao lại đánh chúng ta ? - nữ tử áo vàng la
- Người lại phạm ngay tội đầu chính là không nên hỏi những gì ta làm vậy là bất kính , người hôm nay lại mặc áo vàng , hoàng bào sao ? Vậy tư tưởng người muốn làm hoàng hậu à , tứ ca , huynh làm chủ cho ta chứ ! - Mộ Dung Nguyệt mỉm cười nhìn Hiền Viên Thanh
- Ta chính là thấy ý tứ như vậy ! - Hiền Viên Thanh cảm quát nhẹ nhàng nói
- Vậy còn ta ? - Nữ tử áo tím nói
- Người hôm nay mặc áo tím à , tử bào , người không thấy hôm nay bốn vương phi mặc nó sao ? Người có ý đồ thay thế ta sao ? - Mộ Dung Nguyệt nhìn nàng lạnh nhạt

Hiền Viên Hạo càng bội phục nàng hơn . Thế là hai nữ tử nữa bị kéo ra ngoài , các tì thiếp đã sợ nay sợ hơn không ai dám hó hé gì , bỗng Mộ Dung Nguyệt khẽ cười nhìn Vân Kiều nghĩ gì đó rồi nói vào tai Tiểu Vân xong cho các tì thiếp đứng lên :

- Kim cát bốn cung không chứa nhiều người các người lui ra đi !

- Tạ ơn vương phi tử tử ! - Đám từ thiếp liền lui ra

Tiểu Vân nghe lời nàng đi theo ra ngoài trong phòng giờ chỉ có ba người :

- Thanh Phong vương , người đến có chuyện chi ? - Mộ Dung Nguyệt nhìn

- Bỏn vương tới chính là thăm ngũ đệ muốn cùng ngũ đệ luyện võ ! - Hiên Viên Thanh nhìn nàng mỉm cười

- Ta cũng muốn học ! - nàng nhìn hai vị đại nhân

- Người có thể sao ? - Hiên Viên Hạo nhìn

- Vương gia .. Cung thân vương đến ! - Nhất Dạ cung kính cúi đầu

- Cho vào ! - Hiên Viên Hạo thối lui

- Từ đệ cũng đây sao ? - Hiên Viên Cảnh từ cửa phòng trần bước vào nhìn Hiên Viên Thanh

- Chả hay tam hoàng huynh đến có điều chi ? - Hiên Viên Hạo hỏi thẳng

- Ta đến thăm đệ cùng đệ muội thôi ! Bỏn vương có vài nữ tử xinh đẹp muốn mang cho đệ xem ! - Hiên Viên Cảnh vỗ tay từ cửa đi vào 3 nữ tử xinh đẹp

Hiên Viên Hạo nhìn rồi khẽ mỉm cười , Mộ Dung Nguyệt nhìn Hiên Viên Cảnh thập phần tò mò mà không đoán được thâm ý của hắn .

- Bỏn vương không cần , đa tạ món quà của tam huynh nhưng huynh làm như vậy khiến cho ái phi ta không vui ! - Hiên Viên Hạo ôm nàng vào lòng nói

- Đúng vậy , bỏn vương phi chưa chết nên không tới phiên huynh thay ta tìm từ thiếp cho vương gia ! - Mộ Dung Nguyệt nói lạnh

- Nếu đệ muội nói vậy thì ... !

Một đường kiếm đi ngang qua cổ cả ba nữ tử khiến máu chảy thành vũng , đầu lia khỏi cổ . Mộ Dung Nguyệt cùng Hiên Viên Hạo tức giận tay nắm chặt nắm đấm .

- Tam ca ý tứ là gì ? - Mộ Dung Nguyệt nhìn

- Nếu đệ muội không thích thì mạng chúng sống không có ích nữa ! - Hiên Viên Cảnh khẽ nhếch môi

- Tam ca , huynh cũng không cần giết ba người họ ! - Hiên Viên Thanh nhìn

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Phi* , *Bỏn Vương Hận Người*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Dám động vào người của ta !

Hiên Viên Cảnh thấy tay nhẹ có đám người tiến vào khiêng xác người đi . Mộ Dung Nguyệt xưa nay ghét nhất là bí mật nên nhìn Hiên Viên Cảnh có ý tứ cảnh cáo nàng vậy . Hiên Viên Thanh khẽ nâng trà lên uống , rồi nhìn nàng khẽ cau mày :- Hạo nhi , ta ra ngoài luyện võ thôi !

- Được ! - Hiên Viên Hạo mỉm cười

Hiên Viên Hạo đứng lên nhìn Hiên Viên Cảnh :

- Tam ca có nhã hứng chứ !

- Tất nhiên có ! - Hiên Viên Cảnh nhẹ nhàng mỉm cười

Thế là ba vị đại nhân và một nữ tử kiêu hãnh tiến ra hoa viên so tài . Hiên Viên Hạo nhìn Hiên Viên Thanh mỉm cười , vốn cả hai là huynh đệ đồng môn nên đường kiếm giống nhau nhưng đường kiếm của Hạo nhi là đường kiếm mạnh mẽ thoát tục còn với Thanh nhi là một đường kiếm nhu mì hoặc nhưng không kém phần nguy hiểm . Mộ Dung Nguyệt chăm chú nhìn theo , Hiên Viên Cảnh bỗng đến bên cạnh nhìn nàng mỉm cười :

- Nguyệt nhi ... Quả là Nguyệt nhi , xinh đẹp như vậy ! - Hắn vươn tay đến

- Tam ca .. Xin tự trọng ! - Mộ Dung Nguyệt không nể mặt tránh tay
- Ta rất hứng thú với nàng ... Đối với ta nữ nhân chỉ là y phục nhưng nay ta coi trọng nàng ... !
- Ý ngươi đó là vinh hạnh cho ta .. ! - Nàng nhếch môi
- Ta chính là thích tính này của nàng .. Yên tâm , chỉ cần nàng chưa yêu Hiên Viên Hạo ta sẽ biến nàng là của ta !
- Tam ca .. Ta là Sát tôn vương phi.. Thân là ngũ đệ muội của ngươi , nay ngươi dám trước mặt ta nói những lời này phải chăng ngươi có ý đồ gì ? - Mộ Dung Nguyệt thâm thúy
- Haha... Rất hiểu chuyện !

Hiên Viên Cảnh mỉm cười nhẹ , quay nhìn ra hướng hoa viên . Lúc này Hiên Viên Hạo cùng Hiên Viên Thanh trở vào thì có một cung đình đi tới :

- Bẩm vương gia !
- Có chuyện gì cứ nói ! - Hiên Viên Hạo nhìn
- Dạ .. Trắc phi ra tay đánh tiểu Vân té xuống hồ nước , nha hoàn đó đang ngắt ngoài ấy !

Mộ Dung Nguyệt trợn mắt hoảng hốt , xoay xoay chân nàng bật người chạy nhanh đi so với kinh công không hề thua kém . Ba vị đại nhân cũng nhanh chân theo sau :

- Tiểu Vân ! - Mộ Dung Nguyệt nhìn nha hoàn nằm trên cỏ

Lập tức nàng nhớ đến phương pháp cứu người chết đuối ở thế kỉ 21. Lấy tay ấn ngay bụng tiểu Vân vẫn chưa có động tĩnh , liền xoay người nàng để lên đùi dùng tay đập mạnh xuống lưng . Tiểu Vân liền ho nước ra :

- Tiểu Vân , ngươi không sao chứ ? - Mộ Dung Nguyệt lo lắng
- Tiểu thư .. ! - Tiểu Vân run người nắm tay nàng

Mộ Dung Nguyệt đặt tiểu Vân dựa vào ghế , quay sang nhìn đám ti thiếp hít sâu vào .

- Bỏ cung từ khi sinh ra đã là một thiên kim tiểu thư chưa thề ra tay mạnh bạo với ai ... ! Nhưng hôm nay có vẻ ... !

Nói xong nàng lấy cây quạt trên người Hiên Viên Thanh ra , môi nhếch lên quý dị .

- Bỏ cung sẽ cho các ngươi chứng kiến một cuộc tra tấn thảm khốc nhất trong lịch sử Tề Văn quốc !

Nói xong , cánh quạt đập mạnh xuống chân của Vân Kiều , khiến nàng quỵ xuống .

- Vương gia .. Thiếp không có , nha hoàn kia có ý đẩy thiếp chỉ tự bảo vệ thôi ! - Vân Kiều rơi nước mắt
- Nguyệt nhi .. Có thể nương tay không ? - Hiên Viên Hạo nhìn nàng nói
- Mĩ nhân quả là nữ nhân .. Nước mắt rất nhanh ! - Hiên Viên Cảnh vỗ tay
- Bỏ cung ghét nhất ai dám động vào người của ta , ngươi cả gan khiến tiểu Vân té xuống nước ... Hôm nay coi như mạng ngươi không thọ !

Nói xong lưỡi quạt đi qua khuôn mặt , một vết máu chảy xuống , Vân Kiều nhìn nàng , Mộ Dung Nguyệt cho người lấy khăn nhét vào miệng nàng rồi kéo người ra . Coi như ngươi xui .. Đã lâu không khởi động karate ... Bây giờ phải thử .. Một cú sút là một ngụm máu chảy ra , mà Mộ Dung nguyệt khoái chí đầm đìa rất tự nhiên .

- Tiểu thư ! - tiểu Vân gọi
- Mau mang tiểu Vân về phòng .. Kêu đại phu đến ! - Mộ Dung Nguyệt nhìn Nhất Dạ
- Đại Vũ .. Mau truyền thái y đến coi cho tiểu Vân ! - Hiên Viên Thanh nói
- Đa tạ Tứ ca ... Quạt đây ! - Mộ Dung Nguyệt mỉm cười

Lúc này mọi người nhìn lại Vân Kiều , nàng te tua máu chảy ra khiến người ta nhìn vào mà sợ .

- Vương gia ... Nhan sắc như vậy ngươi nghĩ nên lưu lại không ? - Mộ Dung Nguyệt nhìn
- Được rồi , cho đại phu đến xem rồi mang nàng đến ngôi nhà ngoài thôn sinh sống đi ! - Hiên Viên Hạo phân phó

- Dạ vương gia ! - Nhất Dạ cúi đầu

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Phi* , *Bốn Vương Hận Ngươi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Thoa thuốc.

Mộ Dung Nguyệt không thèm để ý đến , quay về phòng của Tiểu Vân . Hiên Viên Hạo nhìn Vân Kiều lắc đầu nhẹ , Hiên Viên Thanh mỉm cười nhẹ xem ra Nguyệt nhi rất thú vị . Hiên Viên Cảnh nhìn theo rồi mỉm cười nửa miệng .. Nàng phải là của bốn vương ... Mộ Dung Nguyệt ngồi nhìn Tiểu Vân thương tích đầy mình khẽ chau mày hỏi :

- Việc ta nhờ em sao thành ra như vậy ?

- Tiểu... Tiểu thư .. Thật .. Thật ra em nghe theo tiểu thư chỉ giả vờ vấp vấp của Vân trắc phi nhưng em chưa kịp gì đã bị nàng ấy xô xuống hồ tặc chân nên không bơi lên được ! - tiểu Vân cúi đầu

- Em thật là ... ! Không sao chứ , thái y nói em nghỉ ngơi khỏi nhưng ta không yên tâm chút nào ! - Mộ Dung Nguyệt nhìn nàng

- Em tốt mà tiểu thư nhưng... Tiểu thư không màng em à ! - tiểu Vân nhìn nàng hỏi nhẹ

- Em là đồ ngốc , lần sau còn để mình bị thương ta liền đánh cho em liệt giường đấy ! - Mộ Dung Nguyệt nhìn

- Dạ ... Tiểu thư , tiểu thư học võ lúc nào thế ?

- Lâu rồi ... Em mau nghỉ ngơi đi !

Nói xong , nàng đứng lên kéo chăn giúp tiểu Vân rồi bước ra khỏi phòng . Quay về Kim cát :

- Vương phi ! - tiếng của một nha hoàn

- Vào ! - Mộ Dung Nguyệt lười biếng

- Bẩm vương phi , hoàng thượng cùng Cung thân vương và Thanh Phong vương mang cho người lọ hương thoa tay !

Mộ Dung Nguyệt ngạc nhiên nhìn , ngoắc tay nha hoàn mang đến trước mặt nàng .

- Đây là Bách chi lộ , công phẩm của nước Phù Mộng quốc ! Do hoàng thượng sai Lý công công mang đến ! Còn đây là Tiết hoa lộ , công phẩm của kinh thành ta do Cung thân vương mang đến , cuối cùng là Lệ Châu lộ , nghe nói đây là thuốc do Thanh Phong vương tự bào chế , rất nổi tiếng trong giang hồ !

- Quả là khó chọn ! Ngươi để ngay đó đi !

Mộ Dung Nguyệt nhìn rồi nằm xuống chợp mắt một chút . Lúc này ngoài cửa Hiên Viên Hạo bước vào nhìn nàng mỉm cười nhẹ , đưa tay điểm nguyệt ngũ nàng rồi lấy trong người ra một lọ hương , thuốc này sư phụ đã dạy hẳn chế , hẳn chưa từng nghĩ sẽ làm nhưng giờ làm cho nàng thật buồn cười ... Nâng tay Mộ Dung Nguyệt lên lấy một ít rồi thoa nhẹ lên , từ tay có cảm giác man mát khiến cho Mộ Dung Nguyệt ngủ ngon không hề phòng . Bỗng hẳn nhìn thấy Xích lệ châu trên tay nàng :

- Sao nàng lại mang cái này ?

Hiên Viên Hạo tò mò thì :

- Ngươi làm gì ? - Mộ Dung Nguyệt mở mắt

- Ta... ! - Hiên Viên Hạo giật mình

- Bốn cung đang ngủ không thích ai chạm .. Phiền vương gia quay về !

Nói xong , nàng lại nhắm mắt lại tay cũng rút trở về . Hiên Viên Hạo nhìn nàng , hẳn đã điểm nguyệt ngũ của nàng trong thờ gian ngắn có thể giải được quả không bình thường . Nhìn sang 3 lọ hương liền tức giận bỏ đi .

- Ngươi không để phòng chút nào ? - Huyền Vũ xuất hiện

- Có người bên cạnh , ta cũng an tâm ! - Mộ Dung Nguyệt nói nhẹ
- Hẳn nghi ngờ người rồi đấy, cẩn thận đi !
- Huyền Vũ .. Người có cách nào giúp cho ta quay về thế giới cũ không ? Ta rất nhớ gia đình ! - Mộ Dung Nguyệt nhìn
- Ta pháp thuật có hạn nên việc đó rất khó , chỉ bằng người làm hai nguyện vọng nữa cho hẳn là có thể quay về trời ! - Huyền Vũ nói
- Hai nguyện vọng .. Chả phải là ba sao ?
- Ta không biết nhưng thái bạch kim tinh nói như vậy !
- Được rồi , ta ngủ đây , người phong toả nơi đây đi !

Mộ Dung Nguyệt nằm nghiêng người ngủ say , Huyền Vũ lắc đầu lập tức tạo kết giới quanh người nàng rồi đi ra ngoài .

Hiên Viên Hạo trở lại phòng liền tìm cuốn sách do sư phụ đưa hẳn , tìm trong sách về Xích Lệ châu ...

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Phi* , *Bốn Vương Hận Người*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Chỉ một mình nàng !

Vài ngày sau bệnh tình của tiểu Vân khoẻ hơn , thái hậu tổ chức yến tiệc mừng thọ nên Mộ Dung Nguyệt và Hiên Viên Hạo phải tiến cung .

- Hôm nay yến tiệc ngoài các vị hoàng thất sẽ có các hoàng tử công chúa nước khác đến , nàng phải thận trọng ! - Hiên Viên Hạo nói nhẹ
- Ta cảm thấy người trở thành bạo vương tốt hơn , ta không quen khi người nhỏ nhẹ vậy ? - Mộ Dung Nguyệt nhìn hẳn
- Nàng...! Được rồi , bốn vương không chấp nhất với nàng , nhưng mọi thứ hôm nay nàng phải nghe ta hiểu chưa ?
- Ta trước giờ không thích bị ràng buộc !

Xe ngựa dừng lại , Mộ Dung Nguyệt bước xuống nhanh chóng , Hiên Viên Hạo quay sang nhìn Nhất Dạ :

- Âm thầm theo dõi nàng ấy !
- Dạ , vương gia !

Nhất Dạ lập tức dùng khinh công nhảy đi ẩn thân . Hiên Viên Hạo nói bước theo nàng .

Đại điện sang trọng muôn màu , Hiên Viên Hạo và Mộ Dung Nguyệt cất bước tiến vào giữa sảnh hành lễ :

- Thần nhi tham kiến mẫu hậu vạn phúc chi an !
- Ngoan , không cần đa lễ ! - thái hậu mỉm cười nói

Cả hai đứng lên cúi đầu về vị trí ngồi . Nhìn quanh tất cả những người có trong yến tiệc hôm nay chắc chắn phải là người có thể lực.

- Hôm nay nhân dịp sinh thọ của mẫu hậu trẫm có sai người làm cho mẫu hậu một cái áo choàng .. Mang vào đi ! - Hiên Viên Sở mỉm cười nhìn Lý công công

Lập tức bên ngoài có hai cung nữ đi vào trên tay là cái hộp gỗ bất mắt , mở ra là một áo choàng lông vũ tuyệt mỹ .. Có thể nói đây là cống phẩm đấy .. Mộ Dung Nguyệt chống tay nhìn quan sát ..

- Người thích sao ? - Hiên Viên Hạo nhìn
- Dù thích nhưng vốn không phải của ta ! - Mộ Dung Nguyệt trả lời ngắn gọn

Thái Hậu mỉm cười ưng ý Hiên Viên Sở cũng vui theo , tiếp theo đến Hiên Viên Cảnh :

- Mẫu hậu , thần nhi mang cho người một trâm cài được làm bởi thợ rèn nổi tiếng nhất kinh thành ... trâm Ánh Nguyệt !

Nói xong hân cho người mang lên hộp gỗ , mở ra lấy trăm cái đưa lên ánh trăng .

- Ôi !

Tất cả mọi người ngạc nhiên cả nàng cũng thế , cây trăm đưa lên ánh trăng phát ra ánh sáng dịu nhẹ dễ chịu một màu xanh lục xinh đẹp tuy không hoa văn sắc sảo nhưng làm người ta muốn khám phá .

- Quả là đẹp , Cảnh nhi con thật hiếu thuận ! - Thái hậu mỉm cười nhẹ nhàng

Hiên Viên Cảnh mỉm cười cúi đầu đi về chỗ, lần này là Hiên Viên Thanh mang lên là một sợi dây chuyền huyết châu :

- Mẫu hậu đây là huyết dạ châu ... Chỉ cần có ánh sáng nó sẽ toả sáng rực rỡ .. Con chúc mẫu hậu vạn sự cát tường !

- Thanh nhi !! - Thái hậu mỉm cười

Sau đó là các công chúa hợp vũ một màn rất kiều sa làm cho các công tử mê mẩn . Kết thúc vũ khúc mọi người chột quay sang nhìn Hiên Viên Hạo và Mộ Dung Nguyệt , nàng khẽ mỉm cười vỗ tay hai cái lập tức có người mang một cái bánh rất lớn vào trang trí khác lạ khiến mọi người tò mò :

- Mẫu hậu đây là thành ý của phu thê chúng con , nó được gọi là bánh sinh nhật .. Mẫu hậu trước khi thổi nến hãy ước nguyện đi nào !

Mộ Dung Nguyệt hai tay bung bánh kem để trước mặt nàng , Thái Hậu hai tay chấp lại thành khăn :

- Nếu ước xong rồi mẫu hậu hãy thổi nến nhé ! - Mộ Dung Nguyệt mỉm cười

- Được !

Thái hậu thổi nến đi tất cả mọi người vỗ tay , Mộ Dung Nguyệt cầm dao cắt bánh chia cho các vị đại nhân :

- Mọi người cũng thưởng thức đi ! - Thái hậu ban lệnh

- Tạ ân thái hậu !

Hiên Viên Hạo ăn một miếng nhỏ rồi quay sang mỉm cười với nàng :

- Sao nàng biết ta không chuẩn bị quà ?

- Bộ dáng của người thì làm sao đối xử tốt với người khác , với lại ta đã hỏi tiểu Vân , mọi năm người không hề chuẩn bị quà cho mẫu hậu ! - Mộ Dung Nguyệt nhìn

Hiên Viên Hạo mỉm cười nhẹ rồi ăn xong phần bánh của mình , Mộ Dung Nguyệt nghiêng đầu nhìn hân :

- Nhìn người không xấu tính lắm ...!

- Nàng nói gì ? - Hiên Viên Hạo quay sang nhìn

- Ta nói người mau ăn đi rồi về , ta buồn ngủ rồi ! - Mộ Dung Nguyệt quay mặt đi

Ngày hôm sau , khi thức dậy Mộ Dung Nguyệt bị Tiểu Vân lay người tỉnh :

- Tiểu thư .. Có chuyện rồi !

- Chuyện gì ? - Mộ Dung Nguyệt nhìn nàng

- Tiểu thư mau chuẩn bị đến đại điện đi !

Mộ Dung Nguyệt ngờ ra trong khi đó Tiểu Vân nhanh chóng giúp nàng lau mặt thay y phục trang điểm làm tóc một cách nhanh chóng rồi kéo nàng đi :

- Thật ra là có chuyện gì mà em hoảng quá vậy ? - Mộ Dung Nguyệt nhìn

- Thật ra ...! - Tiểu Vân đang nói thì từ trong điện vọng ra

- Vương gia ... Thiếp xin chàng đừng thôi thiếp .. Chàng có thể cho thiếp làm kẻ hầu cũng được .. ! - các nữ tì thiếp quỳ xuống khóc lóc

- Có chuyện gì vậy ? - Mộ Dung Nguyệt bước vào nhìn Hiên Viên Hạo đang nhắm mắt

- Vương phi tì tì .. Chúng ta cầu xin tì .. Xin tì đừng đuổi chúng ta ... Tì tì ! - các tì thiếp nhìn nàng khóc lóc

- Mau mang các nàng về nhà đi ! - Hiên Viên Hạo ra lệnh

Lập tức có vài tên lính đi vào kéo các nàng đi . Mộ Dung Nguyệt nhìn Hiên Viên Hạo nằm nghiêng người ung dung trên ghế liền hiểu vấn đề :

- Sao ngươi lại đuổi các nàng như vậy ?
- Ta giờ không cần các nàng nữa !! - Hiên Viên Hạo uể oải
- Ngươi .. Tại sao ?
- Vì giờ ta chỉ cần một người .. Là nàng ! - Hiên Viên Hạo mỉm cười

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Phi , Bốn Vương Hận Ngươi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cá cược.

Mộ Dung Nguyệt kiêu sa ngồi xuống ghế nhìn Hiên Viên Hạo , dám đùa cợt với lão nương , ngươi không biết trời cao đất dày ra sao rồi ..

- Đừng nhảm nhí , ngươi có ý gì cứ nói ra !
- Ta có ý gì nhỉ ? ..Nàng chẳng phải muốn ta sủng hạnh một người sao ..bây giờ ta đang thực hiện nó đây ! – Hiên Viên Hạo nhìn nàng cười nhạt.
- Ngươi như thế là gây thù chuốc họa giáng xuống cho ta ! Đừng tưởng ta không biết mưu đồ của ngươi !
- Mưu đồ..nàng nói chuyện hơi quá rồi nhỉ ? Ta quan tâm vương phi của mình thì sao lại có mưu đồ !
- Ngươi nói nghe như thâm tình lắm vậy..! – Mộ Dung Nguyệt cảm tách trà lên uống.

Bỗng từ ngoài cửa có người vào cầu kiến , đi vào là Đại Vũ , hộ vệ cận thân của Hiên Viên Thanh. Mộ Dung Nguyệt liền nhìn hấn sáng rỡ lên , Hiên Viên Hạo nhún mày :

-Theo ý chỉ của vương gia , mời Sát Tôn vương cùng Sát Tôn vương phi , bảy ngày sau đến Cửu Nguyệt hồ , cùng nhau xem tài luyện được đan ! – Đại Vũ cúi đầu.

-Hội luyện được đan sao ? – Mộ Dung Nguyệt nhảm

-Được rồi , ngươi trở về báo ta và nàng nhất định sẽ đến ! – Hiên Viên Hạo gật đầu.

Sau khi Đại Vũ đi , Tiểu Vân liền giải thích cho nàng nghe :

-Tiểu thư , hội luyện được đan là do các luyện được sư đến thi đấu với nhau .. hội này được diễn ra bảy ngày liền , ngày đầu tiên là sẽ được xem tiết mục biểu diễn của luyện được sư thượng đẳng , sau đó là các luyện được sư sẽ tham gia thi đấu , ai là quán quân sẽ được vương gia luyện tinh túy đan ban tặng !

-Nếu liên quan đến luyện được đan , vậy chẳng phải đại ca của ta cũng sẽ có mặt ! – nàng quay sang bảo.

-Dĩ nhiên , đại thiếu gia nhiều lần đã là giám khảo xem xét thi đấu đấy ạ ! – Tiểu Vân nói.

-Vậy sao...ta muốn tham gia !

-Thực lực của ngươi thì làm mất mặt bốn vương sao ? Ngươi cứ việc đến xem , đừng có nhón nháo tham gia làm chi ! –Hiên Viên Hạo nhìn nàng phán đoán.

-Nếu ta làm được thì sao..ngươi có dám cá cược với ta không ? – Mộ Dung Nguyệt đối đầu với hấn.

-Được , nếu ngươi thắng , ta sẽ cho ngươi một nguyện vọng , trừ chuyện ta hù ngươi thì cứ việc ra điều kiện !

-Được , nhất ngôn cửu đỉnh , bảy ngày sau gặp lại !

Mộ Dung Nguyệt nói xong liền rời đi , nhìn thấy nàng đi ra khỏi phủ , Bạch Hổ liền hiện thân quỳ trước mặt cậu :

-Chủ nhân , ngươi tin nàng ta sẽ không làm được sao ?

-Xứ nha đầu đó , ta cần phải xem thực lực của ả , làm yêu thì không lo làm yêu mà cứ thích đi lên trần gian giả làm phàm nhân ..ả sớm muộn cũng sẽ bị ta đánh bay hồn thôi ! – Hiền Viên Hạo nhìn hấn.

-Chủ nhân ..dù sao nàng ta cũng không gây hại gì ..!

-Bạch Hổ , nhân nhượng với ma quỷ không phải là tác phong của người..chẳng lẽ có nội tình gì ? – Hiền Viên Hạo sắc bén.

-Dạ , không ! Bạch Hổ nhiều lời xin chủ nhân trách phạt !

-Người lui đi , bốn vương sẽ tịnh tâm tu luyện , bảy ngày sau đến Cửu Nguyệt hồ , người ở lại trong coi vương phủ !

-Dạ !

Mộ Dung Nguyệt vừa tới cổng phủ tướng liền chạy ngay đến Dược Thanh phòng của đại ca :

-Đại ca ...!-Nguyệt nhi..tên Hiền Viên Hạo lại ức hiếp muội sao ? – Mộ Phong nhíu mày , dừng lại công việc.

-Không , đại ca , muội nghe nói bảy ngày sau chính là đại hội luyện dược đàn mỗi năm chỉ có một lần mà năm nay đặc biệt có tứ ca tham dự đúng không ? – Mộ Dung Nguyệt liền ôm lấy tay cậu mà nói.

-Đúng thế , đại hội năm nay hấn sẽ náo nhiệt hơn mọi năm , muội cũng đến xem ả !

-Đại ca...muội còn biết được đại ca chính là một trong những dược sư thượng đẳng ở đại lục ta ..có đại ca như vậy làm muội muội thật là tự hào quá đi !
– Nguyệt nhi mỉm cười nũng nịu.

-Không cần tự hào , đại ca dù sao cũng sẽ bảo vệ và yêu thương muội muội mà !

-Thật sao...thế thì đại ca , muội muốn học luyện dược đàn !

Mộ Phong giật mình nhìn tiểu muội muội đang làm nũng của mình ..sao tiểu nha đầu này có nhả hứng vậy chứ..

-Luyện dược đàn không phải muốn học là học đâu..muội phải có cơ duyên với nó cơ ! – Mộ Phong nhìn nàng.

-Là muội muội của luyện dược sư thượng đẳng đã là một cơ duyên , là con gái của nữ dược thánh sư lại là một cơ duyên..trong máu muội đây cũng là máu của luyện dược sư đó ! – Mộ Dung Nguyệt nhìn cậu .

-Nguyệt nhi...muội có chắc muốn học không ..nó không dễ dàng đâu !

-Đại ca ..ta chính là muốn học để tham gia học hội !

-Nếu như vậy thì không được , chừng nào qua hội ta sẽ chỉ dạy muội ! – Mộ Phong quay mặt đi ra ngoài.

Không nghe tiếng nói lại của tiểu muội hấn , trong lòng Mộ Phong liền có cảm giác áy náy ..không chịu được , hấn quay lại thì thấy khuôn mặt nàng đỏ lên , đôi mắt đang rơi từng giọt nước mắt tựa hạt lưu ly trong suốt ..liền hoảng hốt :

-Vậy mà..đại ca bảo là thương yêu muội muội..chỉ là nhờ dạy muội thôi mà đã không chịu rồi..muội cũng chẳng thể muốn sống nữa !

-Nguyệt nhi , được rồi , được rồi..ta dạy muội được chưa ? – Mộ Phong ôm lấy nàng dỗ dành.

-Muội muội thương đại ca nhất ! – Mộ Dung Nguyệt ôm lấy cậu mà cười tươi.

-Nha đầu giáo hoạt này...đây là dược tâm pháp , muội đọc kỹ nó đi , ngày mai ta sẽ dạy muội chế dược đàn đơn giản ! – Mộ Phong đưa cho nàng một quyển sách.

-A..huynh đang luyện dược đàn sao ..có thể cho muội xem không ?

Mộ Phong mỉm cười nhẹ , chỉ nàng lại ngồi trên ghế rồi mình bước tới bàn xem những dược liệu , chọn ra những thứ thích hợp xong cậu quay người ra cửa phòng , trên tay hiện lên lò luyện đan màu vàng tuyệt mỹ ..sau đó hướng tới trước mặt , lập tức lò luyện đan biến lớn ra . Mộ Dung Nguyệt vỗ tay tán dương mỉm cười , Mộ Phong hãnh diện liền tận tâm biểu diễn cho muội muội xem ..cơ thể cậu tỏa sáng lên màu vàng nhạt , những dược phẩm lần lượt được đưa vào lò luyện đan .

Mộ Dung Nguyệt chăm chú nhìn xem ..tay cũng nhắm nhắm theo cách thức của huynh trưởng vừa làm .. lần lượt đếm từng đợt lửa mạnh nhẹ ..thì ra là ba lần mạnh năm lần lửa mạnh ..

Thu hồi khí tức , ngọn lửa cũng tắt đi , Mộ Phong mỉm cười , ngón tay hướng lên trên , nắp lò mở ra ..liền có ba đan dược cao cấp được tạo ra nằm gọn trong tay cậu .

-Hay quá...đại ca , giỏi quá ! – Mộ Dung Nguyệt cười tươi vỗ tay tán dương.-Đây là tinh thể đan cao cấp , muội ăn một viên đi , nó sẽ giúp cho khí tức trên người muội được giải phóng , nội công cũng được tăng lên đáng kể ! – Mộ Phong đưa cho nàng ba viên đan dược.

-Sao huynh cho muội tận ba viên ..chẳng phải huynh vừa mới luyện ra thôi sao ?

-Không sao..được rồi , chúng ta đi đến tiền sảnh trò chuyện với phụ mẫu thôi !

Mộ Dung Nguyệt mỉm cười nhẹ , cất ba đan dược cao cấp vào trong chiếc nhẫn của mình . Được biết chiếc nhẫn của nàng cũng là những tiên phẩm trên tiên giới , chiếc nhẫn có thể chứa bao nhiêu là vật , nó có một không gian vô hạn dùng để chứa đồ..gọi cho Mộ Dung Nguyệt nghĩ ngay đến thứ của thể kỉ 21 , chính là chiếc túi thần kì của Đôreamon nha.

Mộ Phong cùng Nguyệt nhi đi đến sảnh điện liền thấy tiếng nói cười đùa của phụ mẫu hai người bèn đi vào hỏi :

-Có chuyện gì mà hai người cười vui vẻ thế ? – Mộ Phong mỉm cười.

-À...chỉ là ta nghe nói đại hội luyện đan lần này đặc biệt nhộn nhịp muốn cùng phu nhân đến tìm một vì cô nương nào đó để mà hỏi cưới giúp con ! – Mộ Dung cười khê.

-Cha...sao..lại đùa như thế ! – Mộ Phong lấy quạt che khuôn mặt ửng hồng.

-Thật sao ..thế thì cha và nương cứ yên tâm , con cũng sẽ phụ giúp một tay ! – Mộ Dung Nguyệt cười khê.

-Nha đầu ..em muốn ăn đòn !

Cả nhà cứ thế mà cười đùa vui vẻ , cùng nhau quây quần ăn bữa cơm gia đình. Mộ Dung Nguyệt cùng Tiểu Vân quay về Thanh Uyển phòng , vừa vào phòng nàng liền đưa cho Tiểu Vân một viên đan dược mà Mộ Phong cho :

-Cho muội này ! Yên tâm , đây là đan dược mà đại ca cho ta ! – cô mỉm cười.

-Tiểu thư..thứ trân quý như vậy , nô tì không dám nhận ! – Tiểu Vân cúi đầu.

-Ta với người mà còn khách khí , cứ việc cầm lấy đi , sau này ta sẽ thành luyện dược sư thượng đẳng như đại ca , tha hồ chế những viên đan này !

-Tiểu thư..cô định trở thành luyện dược sư thật sao ?

-Tất nhiên , sau khi ta thắng trận này , ta liền bảo tên bát đần kia giao ra bí kiếp kiếm pháp ! Ta nhất định phải trở nên mạnh mẽ !

-Nhưng , chẳng có mấy ai trong Hàn Tâm quốc vừa là dược sư vừa là hộ pháp sư đâu ạ ! – Tiểu Vân lo lắng.

-Thế ở trong vương quốc ta đã có bao nhiêu người rồi ? – Mộ Dung Nguyệt nhìn nàng tò mò.

-Hình như là bốn người , trong đó có tứ vương gia Hiên Viên Thanh , Mộ đại thiếu gia Mộ Phong , Bạch gia công tử Bạch Phong và còn một người nữa là ai thì đến giờ vẫn chưa ai biết rõ vì người này đã không đến Hội Dược Vệ Sư đã được 5 năm rồi ! – Tiểu Vân thành thật trả lời.

-Thì ra là thế ..hèn chi ta thấy tên Hiên Viên Hạo rất kính trọng tứ ca !

-Điều đó là tất nhiên , vì họ là đồng môn của nhau mà !

-Hóa ra là thế , được rồi , muội về phòng nghỉ ngơi đi .. ngày mai đánh thức ta sớm để đến Dược Thanh phòng của đại ca !

-Dạ !

Tiểu Vân cúi đầu rồi đi . Mộ Dung Nguyệt trầm tư rồi cho viên đan vào miệng , nàng ngồi ngay ngắn trên giường , tinh tâm cực độ...trong người nàng lập tức có luồng khí đã thông kinh mạch , khí tức trên cơ thể cũng được giải phóng , nội công trên người cũng tăng lên đôi phần.

Khi nàng mở mắt ra thì thấy ngay Huyền Vũ đang ngồi trên ghế nằm nhàn nhã ăn táo , khá giật mình nàng liền hỏi :

-Sao ngươi xuất hiện đột ngột thế hả ?

-Chủ nhân ..sao ngươi không bảo Thái Bạch lão gia chỉ dạy ngươi luyện đan..dù sao nếu lão ra tay thì không những đã thông kinh mạch ngươi mà còn giúp cho tiên lực ngươi được giải phóng luyện ra được những tiên đan rồi ! – Huyền Vũ nhìn nàng.

-Ngươi tưởng ta không muốn sao ..chỉ là bây giờ cả thân thể này ta còn chưa kiểm soát được ổn định thì lấy ra đâu có thể kiểm soát được tiên lực như lúc trước .. ngươi chưa nghe qua “Chậm mà chắc” à ! – Mộ Dung Nguyệt liếc nhìn hắn.

-Ta chỉ thấy là hình như tên vương gia kia đang có ý định đánh phá hồn phách của ngươi thôi .. mà thôi dù sao nguyên thần của ngươi được bảo vệ tốt mà ! Còn đây là Tuệ Tinh đan , ăn nó vào , trí tuệ ngươi sẽ được thông suốt , những tâm pháp cũng được học nhanh hơn bình thường ! – cậu đưa viên

đan được cho nàng.

-Tuệ tinh đan chẳng phải là tiên đan sao..ngươi trộm của Thái Bạch lão à ! – cô cười khẽ cho viên đan vào miệng.

-Suy nghĩ ngu xuẩn .. được rồi đấy , lần này ngươi đi đến Cửu Nguyệt hồ , e rằng sẽ gặp nhiều cường địch , đây là trường tiên mà Thái thượng lão quân giữ cho ngươi ..sử dụng cho tốt !

Huyền Vũ nói xong liền đưa trường tiên cho nàng , chiếc roi màu đỏ rực thật đẹp mắt. Mộ Dung Nguyệt mỉm cười cầm lấy quyển sách lật xem mà đọc...Hiên Viên Hạo , ngươi cứ chờ thua đi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Phi* , *Bốn Vương Hận Ngươi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nghĩa tử Tiểu Miên.

Sáng ngày hôm sau , Tiểu Vân liền đến gọi nàng thức dậy , Nguyệt nhi liền nhanh chóng thay y phục bó thân thoải mái màu đỏ rồi buộc tóc đuôi ngựa năng động đi nhanh tới phòng Dược Thanh.

Vừa tới nơi liền thấy Mộ Phong đang chuẩn bị dược liệu cho nàng , vui mừng chạy nhào tới xem :

-Nói cho huynh nghe ở đây gồm có gì , chúng dùng để luyện đan được gì , công dụng ra sao ? – Mộ Phong chỉ vào những dược liệu trên bàn.

-...Đây là ngân sâm chi hải trăm năm mới có một củ , linh chi thảo hai mươi năm mọc lá năm mươi năm mọc hoa , ngân chi dược , quỳnh ngân mộc , còn có cả nấm túc chi .. tất cả những thứ này đều bổ thân , lại có thể giúp cơ thể nhiều máu ..đây là dược liệu để luyện Hoàn Minh đan ! – Mộ Dung Nguyệt nhìn cậu trả lời.

-Muội học thuộc hết cuốn sách ta đưa sao..giỏi thật đấy ! – Mộ Phong kinh ngạc nhìn nàng , trong một đêm có thể học hết cả tứ vương gia chưa làm được nữa.

-Muội còn biết rằng..luyện Hoàn Minh đan cần có năm lần thay lửa , hai lửa to ba lửa nhỏ , để có thể luyện Hoàn Minh đan cao cấp thì cần có tứ bách thảo nữa !

-Giỏi lắm...bây giờ muội thử luyện đan cho ta xem nào !

Mộ Dung Nguyệt gật đầu , nàng phân chia dược liệu ra rõ ràng rồi thêm vào tứ bách thảo để trên bàn. Đứng trước lò luyện đan , nhắm mắt lại tịnh tâm , chú ngữ lầm bầm trong tâm , ánh sáng màu đỏ nhạt quanh người nàng hiện lên , dược liệu liền lần lượt cho vào lò , lửa cũng lần lượt được nàng điều khiển theo ý mình..một khắc sau , nắp lò mở ra , năm viên Hoàn Minh đan cao cấp nằm gọn trong tay nàng.

Mộ Phong giật mình nhìn tiểu muội bé bóng của hấn , hấn thật không ngờ ..tiểu muội mà hấn luôn tận tâm bảo vệ lại có thiên phú luyện đan được như vậy.

-Đại ca ..nhìn xem ! – Mộ Dung Nguyệt chạy đến bên cạnh cậu.

-Nguyệt nhi , giỏi lắm , mới học mà đã luyện ra được tận năm viên cao cấp , quả nhiên muội có dòng máu của luyện dược sư đấy ! – Mộ Phong mỉm cười.

-Nhưng mà..nó xấu quá ! – cô nhìn năm viên đan trên tay , không tròn đẹp như của Mộ Phong mà nó cứ tròn méo làm sao.

-Lần đầu mà ..lần đầu huynh làm còn xấu hơn muội nữa đấy !

-Thật không ?

-Thật mà , bây giờ thì huynh chỉ muội luyện dược đan phức tạp hơn ! Xem đây !

Nói xong ,cậu quơ cây quạt ngang bàn một cái , những dược liệu quý giá liền nằm trên bàn , Mộ Dung Nguyệt lấy tay che miệng ngạc nhiên :

-Ngân sâm vạn năm , cửu huyết châu thảo , linh chi vạn năm , quỳnh hoa tiên thảo ..lại còn có cả mật của xà hồng mẫn tinh ..đại ca ..huynh định luyện tiên đan sao ?

-...Nguyệt nhi , muội quả nhiên đã học hết cuốn sách sao ? – Mộ Phong nhìn nàng.

-Dạ , chẳng phải huynh bảo muội sao ?

-Huỳnh chỉ nói chơi thôi , muội chỉ cần đọc sơ , còn lại thực hành sẽ nhớ cũng được mà !

-Bỏ qua đi , huynh định luyện tiên đan để làm gì vậy ?

-Ta chỉ mới thử nghiệm thôi ..muội ngồi đó xem !

Mộ Dung Nguyệt nghe lời cậu ngồi ngay ngắn trên ghế , Mộ Phong chuẩn bị từng bước , dược liệu được cho vào lò...một khắc sau , nắp lò mở ra , Mộ Phong thở dài chán nản :

-Thất bại nữa rồi !

-Đại ca , muội có thứ này , huynh cho vào rồi luyện lại theo lửa năm lần mạnh ba lần yếu xem sao ! – Cô đưa cậu một bông hoa trắng tuyết.

Mộ Phong nhìn cô gật đầu , lại một lần nữa luyện đan...một khắc sau , nắp lò mở ra , cậu liền giật mình cười tươi :

-Thành công rồi Nguyệt nhi !

-Chúc mừng đại ca , huynh thật giỏi ! – cô vỗ tay tán dương.

-Nhưng muội cho thứ gì vào thế ? – Mộ Phong nhìn cô.

-Đó chỉ là ngân thảo tầm thường thôi , muội còn rất nhiều để muội đem vào cất trong tủ cho huynh !

-Cũng được , nhưng mà đây chỉ là tiên đan sơ cấp thôi ! – Mộ Phong nói buồn.

-Không sao mà , muội tin đại ca sẽ càng ngày càng giỏi hơn ai hết !

-Được rồi nha đầu xu nịnh , lại đây huynh chỉ muội luyện đan !

Mộ Dung Nguyệt cười tươi chạy lại bên cạnh cậu , đầu thế nào cho cậu biết được thứ cô đưa chính là Tuyết Hoa thảo của tiên giới chứ .. mà cũng may Huyền Vũ đã chuẩn bị cho cô rất nhiều dược liệu ,nhưng bù lại chuyến đi này hẳn không đi theo cùng cũng khiến cho cô mấy phần u buồn nha.

Những ngày sau , Mộ Phong dốc sức giúp cho tiểu muội của mình luyện được đan thành công , năng lực của cô được thăng cấp viên mãn , có thể luyện ra được dược phẩm tứ cấp trong một tuần chính là thiên tài trong thiên tài rồi.

Tới ngày hội , Phượng Tử Loan nghe tin tiểu hài tử của mình tham gia liền lấy dược liệu trân quý của mình mang ra cho nàng . Trong xe ngựa trên đường đến Cửu Nguyệt hồ :

-Nguyệt nhi , đây là những dược phẩm ta cho con ! Sử dụng cẩn thận !

-Mẫu thân..thật là xa xỉ trân quý nha , bách thảo hương chỉ là dược phẩm mà các dược sư mơ ước tới mà mẫu thân lại cho con nhiều như thế cơ ! Mẫu thân không dùng sao ? – Mộ Dung Nguyệt nhìn bà.

-Yên tâm , mẫu thân còn rất nhiều ! Con cứ việc yên tâm !

-Vậy...Nguyệt nhi cảm ơn mẫu thân , bây giờ thì con xin dừng ở đây nhé , để người khác biết con là con gái của người lại bảo con gian lận nữa ! – cô mỉm cười đi xuống xe ngựa.

-Cẩn thận vẫn là quan trọng nhất nhé ! – Mộ Dương nói nhẹ.

-Dạ ,con biết mà !

Mộ Phong mỉm cười nhìn tiểu muội muội liền gật đầu cho xe đi , Tiểu Vân muốn đi theo tiểu thư nhưng lại bị cự tuyệt .

Mộ Dung Nguyệt đứng giữa rừng núi , nhìn xung quanh một lát liền phát hiện ra ...cô không có phương tiện để đi nha..thật là khóc không ra nước mắt mà.

Ngẫm nghĩ một chút , cô bèn đi bộ theo hướng Tây Nam mà đi , đang ngẫm nhìn cảnh sắc xung quanh thì :

-Tiểu mỹ nhân , chỉ cần ở đây phục vụ bốn gia thì ta sẽ không bạc đãi ngươi ! – giọng của một nam nhân vang lên.

-Các ngươi muốn gì cứ nói , ta có thể để lại tiểu nha đầu này ở lại ! – trên kiệu là một nữ nhân xinh đẹp , bên dưới là một tiểu cô nương khoảng mười tuổi thật đáng yêu.

-Thế thì cũng được , ngươi cứ việc đi !

Nghe được như thế , nữ tử trên kiệu liền lập tức cho kiệu đi , bỏ lại nữ hài tử bé nhỏ ở lại với đám sơn tặc này. Mộ Dung Nguyệt nhú mày , tình cảnh này thật giống với cô bé ở thời hiện đại của cô thường hay bị ăn hiếp ..thật là ngửa mặt mà.

-Tiểu mỹ nhân lại đây cho gia hôn một cái nào ! – tên mập bụng phê kia cứ tiến lại gần .

-Ta cho ngươi lộ Dương Chi dược này , cầu xin ngươi thả ta , được không ? – tiểu hài tử run sợ.

-Thì ra là dược sư..! – cô mỉm cười nhẹ.

-Ai đấy ? – cả đám nhìn quanh.

-Một đám sơn tặc các ngươi mà lại ăn hiếp một tiểu hài tử như vậy sao ..thật là chán ghét mà ! – Nguyệt nhi bước tới bên cạnh tiểu hài tử , ung dung tiêu sái.

-Lại là một mỹ nhân sao...thật là may mắn ! – cả đám hoan hô.

-Nhìn các ngươi thật là xấu xí đấy .. uống cái này vào rồi nói chuyện đi ! – cô đưa một lọ Dưỡng Nhan dược cho bọn chúng.

Tên đại ca nhìn nàng liền không nghi ngờ , cầm lọ dược uống vào , cơ thể hắn bỗng biến đổi , khói tỏa mù mịt khắp nơi. Mộ Dung Nguyệt khẽ cười , đám khói tan đi , lộ ra là một nam tử tuấn tú anh tài , thân hình thon gọn , khuôn mặt không thể chê được .

-Đại ca...là ngươi sao ? – cả đám đàn em hoảng hốt.

-Mỹ nhân..à không là dược sư gia mới đúng , tạ ơn ngươi đã ban cho ta ! – tên đại ca mừng rỡ quỳ xuống chân nàng mà lạy.

-Đừng hiểu lầm , dược của ta chỉ có thể tác dụng một khắc , trong một khắc này ta sẽ nói chuyện với ngươi trong hình dạng này ! – cô lấy quạt ra mà quạt.

-Thế thì mau giao ra dược biến đổi vĩnh viễn đây , bằng không ngươi phải chết ! – tên đại ca lập tức trở mặt.

-Tỉ tỉ..ngươi cẩn thận ! – tiểu hài tử nắm góc váy của nàng nói nhẹ,

-Được rồi tiểu hài tử , tỉ tỉ làm sao có thể bị thương bởi đám tiểu tặc này..bây giờ là coi như cuộc nói chuyện không có kết quả rồi..đánh nhanh vậy !

Cây quạt lập tức biến thành trường tiên , cả đám sơn tặc nhìn thấy nàng ra chiều liền lần lượt xông lên . Mộ Dung Nguyệt lắc đầu chán nản , quơ trường tiên trong tay một cái thật mạnh , cả đám liền bị văng ra xa , máu cũng chảy từ miệng ra :

-..Bỏn tiểu thư không muốn giết người, để ta thấy các ngươi còn đi ức hiếp tiểu hài tử thì coi chừng đấy !

-Dạ , nữ hiệp tha mạng !

Mộ Dung Nguyệt gạt đầu biến trường tiên thành cây quạt bình thường , tiêu sái đi tiếp nhưng bên cạnh này lại xuất hiện một nữ hài tử :

-Tiểu hài tử ..ngươi đi theo ta sao ? – cô quay lại nhìn.

-Tỉ tỉ ..ta hiện tại không biết đi đâu , cầu xin tỉ thu nhận ta ! – nữ hài tử khóc lóc.

-Đừng khóc , đừng khóc ..thế thì muội tên gì ?

-Muội không có tên..từ nhỏ đã bị gọi là sao chổi rồi ạ !

-...Thế thì tỉ đặt cho muội là Tiểu Miên..sau này muội chính là người của Mộ gia ta ! – cô mỉm cười.

-Chỉ là người Mộ gia sao..thật là khâm phục ! Hèn chi khí tức trên người tỉ bức người như vậy ! – Tiểu Miên nói nhẹ.

-Được rồi , muội sau này gọi ta là Nguyệt tỉ , rõ chưa ?

-Dạ !

Cả hai đang mỉm cười nói chuyện cười đùa thì xe ngựa xuất hiện bên cạnh :

-Tiểu nha đầu , sao ngươi ở đây ? – Hiên Viên Cảnh nhìn nàng,

-Không liên quan đến tam hoàng huynh đây ! – Mộ Dung Nguyệt quay người.

-Nếu nàng chính là muốn đến Cửu Nguyệt hồ thì nên lên xe ngựa của bốn vương , nàng định đi bộ lên đó thì chắc là hội cũng kết thúc rồi !

Cô quay sang nhìn hán do dự , chân bước lên thành xe thì nghe tiếng của hộ vệ :

-Con nhóc kia , ai cho ngươi theo lên làm bản xe của vương gia !

-Nó là tiểu muội của ta đây , ngươi có ý kiến gì ! – đôi mắt cô lạnh đi mấy phần nhìn tên hộ vệ.

-Ấn nói hàm hồ ...! –Hiên Viên Cảnh đang định giáng lệnh tử thi.

-Hắn không đáng tội chết đâu , Tiểu Miên , theo ta !

Cô nắm lấy tay Tiểu Miên kéo lên , ngồi vào trong xe ngựa xa hoa của tên vương gia kiêu ngạo , Hiên Viên Cảnh nhìn tiểu nha đầu mà mỉm cười :

-Tiểu nha đầu , ngươi định thi hội luyện được sư sao ?

-Ta có tên họ , tam hoàng huynh , nếu ngươi không muốn gọi thì cũng có thể gọi ta là ngũ đệ muội ! – cô liếc mắt nhìn tên khó ưa.

-Thế thì ta gọi nàng là Tiểu Nguyệt được chứ ?

-Vậy thì cứ gọi là nha đầu đi !

Mộ Dung Nguyệt lạnh lùng cự tuyệt khiến cho tâm tư của Hiên Viên Cảnh càng thêm hứng thú với cô . Tiểu Miên thì âm thầm khâm phục sự dũng cảm của Nguyệt tử.

Xe ngựa đến nơi , Hiên Viên Cảnh bước xuống liền thu hút ánh nhìn của mọi người:

-Đó chính là Cung Thân vương đó sao ..thật là soái mà..đã thế còn khí thế vương giả của hắn nữa ...! – các nữ tử nhìn hắn mê muội.

Đến khi Mộ Dung Nguyệt bước xuống theo sau , tất cả liền càng xì xào bàn tán :

-Nữ tử đó là ai mà đi cùng vương gia thế ? Nàng ta có thân phận gì ?

-Nguyệt nhi..! –Hiên Viên Thanh bước tới.

-Hiên Viên Thanh..ta nhớ tứ ca lắm đó nha ! – cô liền nhào tới ôm lấy hắn.

-Xứ nữ nhân..ngươi quên bốn vương rồi sao ? – lại là tên vương bát đản xuất hiện.

Mọi người hốt hoảng nhìn nữ tử đó , nàng rốt cuộc là ai mà lại có thể khiến cho ba vị vương gia xuống tận nơi đón tiếp như vậy..

-Ta chính là không thèm để ý ngươi..tứ ca , ta nghe nói huynh sẽ luyện đan sao ? Thật là mong chờ nha ! – Mộ Dung Nguyệt mặt dày ôm lấy tay tứ ca.

-Nguyệt nhi ..muội cứ việc yên tâm , ta sẽ cho muội lọ Dưỡng Hoàn hương , nó giúp muội sẽ càng xinh đẹp hơn đây ! – Hiên Viên Thanh mỉm cười.

-Nữ nhân này..ngươi quên mất phu quân của mình sao..đã thế còn đụng chạm tứ ca của ta , ngươi đừng làm bản huynh ấy ! – Hiên Viên Hạo kéo tay nàng ra mà nói.

-Ngươi mới làm bản huynh ấy đây , đồ mực đen xấu xa !

-Được rồi..Thanh nhi , cũng tới lúc đệ chuẩn bị rồi đó ! – uy lực mạnh mẽ khiến mọi người cung kính cúi đầu , chẳng ai khác ngoài Hiên Viên Sở.

-Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế !

-Mọi người bình thân !

-Nhị ca...ta cũng rất..a..! – chưa kịp chạm tới hoàng thượng của nàng thì đã bị tên vương bát đản kéo tai về.

-Nguyệt nhi , đừng làm ồn nhé , Thanh nhi cần yên tĩnh đây ! – nói xong hắn đưa tay lên miệng.

Khuôn mặt cô đỏ bừng lên , quay mặt vào người Hiên Viên Hạo mà che giấu , tay cứ đánh vào người hắn để trả thù , bỗng nhớ việc gì đó bèn nắm tay Tiểu Miên , bay lên trên tòa thành hướng Nam . Cấu trúc nơi này cũng khá đơn giản , xung quanh là tòa thành và thác suối , chính giữa là nơi diễn ra thi đấu , sân đấu luyện được sư . Xung quanh là kết giới thượng cấp khó có ai có thể xâm nhập vào mà không có thẻ bài , nơi này cũng đặc biệt có khí linh đậm đặc ..tu luyện ở đây chắc chắn có thể tăng nhanh nội lực .

Tòa thành hướng Nam chính là nơi ở của Mộ gia , Mộ Dung Nguyệt phi thân lên tới nơi thì bị Mộ Dương ôm lấy mừng rỡ :

-Ôi , tiểu hài tử , ta thật lo lắng !

-Phụ thân , con không sao mà ..à đây là Tiểu Miên , con bé không có nơi để đi nên con đã nhận nó làm nghĩa muội , mẫu thân , không la con chứ ! – cô liếc nhìn Phượng Tử Loan.

-Nếu đã là con nhận thì còn trách làm gì ..cô bé , con lại đây để ta chữa trị !

Tiểu Miên xúc động nhìn xung quanh rồi bước tới trước mặt Phụng Tử Loan, bà nhủ mảy, rồi đưa tay lên đỉnh đầu cô bé, ánh sáng đỏ rực chói lóa xong rồi lại dịu tắt đi, cơ thể cô bé được hoàn phục hoàn toàn. Tiểu Vân cũng mỉm cười dịu dàng mang cho cô bé một bộ y phục để thay, Mộ Phong thì cho nàng một viên tinh thể đan cao cấp, Mộ Dương thì cho cô một cây kiếm chi linh.

-Tạ ơn mọi người, con chưa bao giờ được nhận những thứ trân quý như vậy bao giờ! – Tiểu Miên quỳ xuống, lạy trước mọi người.

-Con đã được tiểu bảo bối của Mộ gia nhận làm nghĩa muội thì chính là nghĩa tử của ta, không cần gì phải tạ ơn như thế! – Mộ Dương mỉm cười nhẹ.

-Cha nói đúng đấy, sau này muội chính là nghĩa muội của ta, quả ra mắt như vậy chỉ là bình thường sau khi về ta sẽ cho thứ tốt hơn! – Mộ Phong đỡ cô đứng lên.

Tiểu Miên rung rung nước mắt, Mộ Dung Nguyệt khẽ cười ôm lấy cô bé khiến cho cô khóc gào lên, mọi người cười khẽ cho sự hồn nhiên của cô.

Đối diện là tòa thành của Duệ gia của Tâm Cát quốc, nữ tử xinh đẹp nhìn thấy Tiểu Miên đang bên đối diện lập tức giận dữ:

-Nương, nhìn xem, đó là sao chổi mà, con đã bỏ nó lại cho sơn tặc sao bây giờ nó lại ở đây?

-Tiểu Linh..con đã bỏ con bé thì bị người khác nhận thì sao lại tức giận như thế! – nữ tử ngồi trên ghế an nhàn uống trà.

-Con không chịu, nó là nô tì của con mà, con phải qua đó!

Chưa kịp nghe câu trả lời của trưởng bối, Duệ Linh liền dùng lực của mình bay sang tòa thành của Mộ gia.

-Tiểu nữ Duệ Linh, tham kiến các vị trưởng bối!

-Duệ tiểu thư có việc gì mà lại sang đây? – Mộ Phong nhủ mảy.

Duệ Linh ngược mắt lên..ngay lập tức bị vẻ đẹp của Mộ Phong hút hồn, nàng ngượng ngùng nói:

-Thật ra sao chổi là nô tì của muội...!

-Sao chổi...? Thì ra là người! – Mộ Dung Nguyệt đang dở dành Tiểu Miên liền quay sang đối diện Duệ Linh.

-..Mộ tiểu thư, ta với người chưa từng gặp!

-..Bỏ tiểu thư, chính là nhìn thấy người bỏ Tiểu Miên ở lại với đám sơn tặc mà bây giờ dám quay qua nhận nàng sao..không biết xấu hổ à! – Dung Nguyệt nhìn nàng ta.

-Ta chỉ là đi tìm người cứu nàng thôi..Mộ tiểu thư, chắc người hiểu lắm! – Duệ Linh nhìn Mộ Phong say đắm.

-Hiểu lắm..thân người cũng có chiếc pháp khí, sao không dùng nó đánh đuổi bọn kia..bây giờ, bỏ tiểu thư chính là nhận Tiểu Miên làm nghĩa muội, tên nàng cũng do ta đặt, người giờ muốn nhận lại cũng không được!

-Mộ tiểu thư, người hà tất ngang ngược vô lý như vậy! – Duệ Linh nhìn nàng bức tức.

-Ta chính là ngang ngược..thì sao?

-...Tiểu thư..ta đã nhận theo Nguyệt ti..ta không theo tiểu thư đâu! – Tiểu Miên cúi đầu.

-Sao chổi, người dám phản bội ta, người muốn chết! – Duệ Linh liền hướng Tiểu Miên ra tay.

-Hỗn láo..trước mặt trưởng bối người dám đánh người! – Tiểu Vân bức xúc.

-Nó là nô tì có khế ước với ta, ta giết nó thì cũng không liên quan gì đến các người! – Duệ Linh la, tay vung lên người Tiểu Miên là những đòn roi.

Đôi mắt Mộ Dương sáng rực lên màu vàng..bỗng Duệ Linh ngã khụy xuống ho ra máu..khế ước bị cưỡng chế phá bỏ..là do ông ta sao?

-Mộ Phong..con qua bên Duệ gia, bảo Duệ Cát, ta cần lời giải thích cho việc này! – đôi mắt của Tử Loan cũng đỏ rực lên.

-Dạ!

Duệ Linh nhìn xung quanh..đôi mắt đó..sao lại đáng sợ như vậy..

-Cả gan xông vào Mộ gia đánh người của ta..trên cả lục địa này chẳng có ai, Duệ Linh sao..người thật to gan! – Mộ Dương tức giận.

-Duệ Linh không dám xin Mộ trưởng bối tha tội! – cô quỳ lên cúi đầu.

-Tiểu Miên ..chính là nghĩa tử của ta , người ngang nhiên xông vào đây , ra tay với nàng , Tử Loan ta không giáo huấn người thì sao đáng để cho Tiểu Miên dựa dẫm !

Nói xong , bà liền quơ tay một cái , hàng loạt những cây gậy hiện ra đánh mạnh xuống người Duệ Linh , đến khi Mộ Phong quay lại cùng người của Duệ gia thì nàng đã nằm im trên sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Phi* , *Bốn Vương Hận Người*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Đan hội (ngày đầu)

Chương 18: Đan Hội (ngày đầu).

Chương trước Chương sau

Duệ Cát nhìn con gái mình nằm dưới đất trên người đầy vết thương , khuôn mặt liền tối sầm lại nhưng bà vẫn nở nụ cười :

-Phượng Tử Loan..làm vậy có hơi mạnh tay với hậu bối không ?

-Mạnh tay sao...ta thấy còn quá nhẹ so với vết thương nó gây ra cho nghĩa tử ta đây ! – Tử Loan nhìn bà lạnh nhạt.

-Con bé là người hầu của Duệ gia..!

-Từ bây giờ nó đã không còn là người của Duệ gia các người rồi..khế ước đã được phá bỏ , Duệ Cát , tốt nhất nên quản lí tốt người của mình đi ! – Mộ Dương nhìn bà chán ghét.

-...Mộ Dương , huynh ra tay với cháu gái mình nặng như vậy mà được sao ?..Duệ Minh , đưa thân muội con về ! – Duệ Cát nhìn ông ..đau thương.

-Đối với Mộ gia , chỉ cần ai đụng đến người của ta thì dù là hoàng thượng hay thiên đế , ta cũng đánh tới cùng để trả thù !

-Được..khí phách lắm , thế thì từ này Duệ gia ta chính thức đối đầu với Mộ gia các người , hội thi lần này Duệ gia quyết đấu với Mộ gia ! –Duệ Cát tức giận.

-Nếu thế thì Mộ gia chúng tôi cũng không nhân nhượng ! – Mộ Dung Nguyệt nhún mày.

Duệ Cát nhìn vào Phượng Tử Loan hận ý , xong liền quay người rời đi.

Tiểu Miên nhìn xung quanh cảm thấy vì mình mà chuyện trở nên rắc rối bèn quỳ xuống tạ lỗi :

-Con xin lỗi...vì con mà mọi việc như vậy !

-Muội nói ngược gì thế ..muội sau này chính là người của Mộ gia ta , ai dám ra tay với muội chính là thù địch của Mộ gia ! – Mộ Phong đỡ cô bé.

-Được rồi , mọi người mau xem kìa !

Mộ Dung Nguyệt mỉm cười nhìn ra chính giữa , là cảnh của Hiên Viên Thanh đang chuẩn bị luyện đan ..mọi người bên dưới nhìn Hiên Viên Thanh mà trầm trồ khen ngợi . Cô mỉm cười nhìn cậu , Hiên Viên Thanh ngược mắt lên nhìn cô rồi bảo :

-Có muốn đứng bên cạnh huynh không ?

-Được sao ? – Mộ Dung Nguyệt tươi rói định phi thân xuống thi.

-Đừng xuống , muội còn tham gia cuộc thi nên đừng tỏ ra thân thiết với giám khảo không người ta sẽ nói ra vào ! –Mộ Phong nói nhẹ.

Cô nghe thấy cũng có lý nên quay xuống nhìn Hiên Viên Thanh lắc đầu , Hiên Viên Thanh cũng không miễn cưỡng cô , cậu quay lại đứng giữa sân đấu . Một cỗ lực đẩy thân người cậu lên cao , nơi có thể cho tất cả mọi người cùng nhau quan sát đó chính là giữa hồ Cửu Nguyệt rộng lớn này.

Mọi người ai cũng thầm phần khích nhìn vào Hiên Viên Thanh. Một lò luyện đan màu xanh ngọc tuyệt đẹp hiện ra , sau đó là ánh sáng màu xanh bao phủ xung quanh thân người cậu . Chờ đợi , hồi hộp , phần khích ..ai ai cũng chăm chú nhìn vào Hiên Viên Thanh. Một khắc sau , nắp lò mở ra , viên đan tuyệt mỹ bay cao lên mà tỏa sáng .

-Đại ca , đó chẳng phải là tiên đan mà huynh đã luyện sao ? – Mộ Dung Nguyệt hoàn toàn bất ngờ.

-Đúng thế , nhưng đối với Hiên Viên Thanh việc này không hề khó đâu , tiền đàn mà hắn luyện được rất tốt đấy ! – Mộ Phong tán thưởng.

Hiên Viên Thanh thu đàn được lại , đưa tay lên thì lò luyện đàn được thu lại. Mọi người vỗ tay tán thưởng , họ vô cùng hào hứng.

-Thanh Phong vương tuyệt đỉnh ! – các cô gái la hét.

-Sáu ngày sắp tới sẽ là trận đấu hội luyện đàn , mọi người cố gắng nhé ! – Cậu mỉm cười ôn nhu khiến cho trái tim của bao người đổ gục.

Trời tối đi , Mộ Dung Nguyệt đi ra cánh rừng ngồi nhìn trời ,khí linh ở đậm đặc rất tốt cho việc tu luyện thật..đang hít thở bầu không khí trong lành thì :

-Trông ngươi có vẻ thành hơi quá nhỉ ? –tiếng nói ai đó là cắt đi dòng tâm tư của cô.

-Hiên Viên Hạo..sao ngươi ở đây ? – cô bất ngờ khi cậu xuất hiện bên cạnh.

-Sao ta không được ở đây..vội lại , nơi đây là chỗ của bốn vương mà !

-..Không thèm nói với ngươi !

Mộ Dung Nguyệt quay mặt nhìn ra trời thì tự nhiên cảm giác cơ thể mình bị bao phủ bởi vòng tay ai đó , khuôn mặt cô đỏ ửng lên , vùng vẫy :

-Ngươi...ngươi làm gì vậy ?

-..Trận đấu..đừng để bị thương ! – Hiên Viên Hạo để cằm lên đỉnh đầu nằm để che đi khuôn mặt mình.

-..Ta biết rồi , ngươi yên tâm , ta nhất định thắng vụ cá cược !

Nói xong , cô không vùng vẫy nữa mà im lặng tận hưởng không gian của hai người. Ở cây cổ thụ gần đó , đôi mắt đượm buồn của Hiên Viên Thanh thật khiến người ta đau xót , cậu chỉ mỉm cười nhẹ rồi quay đầu thì :

-Không đến sao ? – Hiên Viên Cảnh nhìn.

-Huynh nói gì thế ..phu thê đệ ấy đang ân ái như vậy , chúng ta tốt nhất không nên làm phiền ! – Hiên Viên Thanh đi ngang qua.

-Tâm tư của đệ , lẽ nào ta không biết..nhưng mà ta nói đây , nha đầu đó , ta có hứng thú với nàng ..cho nên dù là ai thì ta cũng không nhượng bộ ! – Hiên Viên Cảnh khí thế hào hùng.

Đôi mắt Hiên Viên Thanh nhú lại rồi cậu tiếp tục rời đi..cậu không thể phá hủy hạnh phúc của đệ đệ mình được ...càng không nên có tư tưởng với đệ muội mình.

Sáng ngày hôm sau , Mộ Dung Nguyệt cùng Tiểu Miên đến sân đấu dự thi , ngày đầu tiên họ sẽ chọn ra ba mươi người để tham gia chính thức , cô nhìn xung quanh mà do dự tìm kiếm bóng hình Hiên Viên Thanh nhưng chẳng thấy thì :

-Ngươi là Mộ Dung Nguyệt sao ? – một nam tử khí thế đi tới trước mặt cô.

-..Ngươi là ..! – cô nhìn hắn chằm chằm.

-Thiếu gia ! – Tiểu Miên giật mình.

-Ngươi là người của Duệ gia ..Duệ Minh sao ? – cô rớt cuộc cũng nhận ra.

-...Người nhà ngươi thương tổn muội muội ta..trận đấu này ta quyết đánh bại các ngươi để trả thù cho muội ! – Duệ Minh hùng hồn khiêu chiến.

-Thế thì để ta xem bản lĩnh của ngươi..nghe nói , nghe đã mấy lần tham gia nhưng chỉ là một trong ba người á quân thôi sao..tội nghiệp nhỉ ! – lời nói cay độc chọc giận của Mộ Dung Nguyệt khiến cho Duệ Minh muốn ói máu.

-Ngươi dám đùa với ta ..!

Thẹn quá hóa giận..Duệ Minh cầm lấy thanh kiếm của hộ vệ bên cạnh mà hướng tới Mộ Dung Nguyệt mà đánh..cô nhú mày lại,lui người về sau thủ thế :

-Duệ Minh..ngươi thẹn quá hóa giận làm càn à !

-Để ta giáo huấn ngươi trước để ngươi biết kính trên nhường dưới ra sao !

Nói xong , hắn liền đẩy kiếm hướng tới cô ..lập tức phi thân lên , cây quạt cô đánh bật lại thanh kiếm , nhú mày nhìn tên Duệ Minh đang hướng cô mà

đánh...cứ thủ thế như vậy thì thế nào cô cũng bị thương. Nhìn tên Duệ Minh đang điên cuồng..có chỗ hở, ngay tức khắc cây quạt đập mạnh vào cổ tay hắn khiến hắn buông kiếm ra, nắm được thời cơ, Mộ Dung Nguyệt liền đá một cú đá karate thượng đẳng dai đen vào bụng hắn một cái rõ mạnh khiến hắn văng xa, đang định giáo huấn thì;

-Đứng yên .ngươi bước tới ta liền giết con nhóc này ! – tên hộ vệ theo bên cạnh Duệ Minh đang siết chặt cổ Tiểu Miên.

..Thân là người có học võ, mà đi ức hiếp đứa trẻ ,ngươi không thấy xấu hổ à !

Một cỗ khí đánh mạnh về phía tên hộ vệ khiến hắn phun máu ra, Mộ Dung Nguyệt nhìn nữ tử trước mắt...nàng ta, sao có thể ..mạnh như thế chứ.

-Tiểu Miên..không sao chứ ? – Mộ Dung Nguyệt đỡ lấy Tiểu Miên mà hỏi.

-Nguyệt tỉ, muội không sao ! – Tiểu Miên hít thở sâu để lấy không khí, xong liền quay sang nữ tử kia . –Tỉ tỉ ,tạ ơn tỉ tỉ đã cứu mạng !

-Không có chi..dù sao Nguyệt nhi cũng là hảo hữu của ta mà ! – nàng ta quay sang nhìn cô.

Mộ Dung Nguyệt nhún mày, bỗng trong kí ức của cô hiện về hàng loạt hình ảnh..

-Tiểu Hoa nhi...là ngươi sao ? – Mộ Dung Nguyệt khá bất ngờ.

..Nguyệt nhi, muội đã chờ tỉ lâu lắm đấy ! – nói xong liền ôm chầm lấy cô.

Tiểu Hoa nhi chính là bạn thuở nhỏ của thân chủ này, nàng là người của Tâm Cát quốc nên đã không gặp nhau thường xuyên..càng lớn thì càng khó gặp nhau, cho đến khi Mộ Dung Nguyệt thật sự thành hôn vẫn chưa báo được với hảo bằng hữu này thì đã chết.

Nhìn nữ tử trước mắt cô cũng có cảm tình, vì nàng trông rất giống với Hoa Linh, bạn thân của cô ở thế kỉ 21. Khẽ mỉm cười dịu dàng rồi đi tới sàn đấu, trận đấu diễn ra nhanh chóng, trận đấu của Tiểu Hoa nhi toàn thắng khiến cho các nam nhân được một phen mở mắt say mê.

Tiếp đến là trận đấu của Tiểu Miên, đối thủ là một nam tử nhìn là biết quanh năm chỉ luyện võ, thân thể cường tráng săn chắc thể cơ mà..

-Bây giờ, ta sẽ được những đan dược, các ngươi phải quan sát và cho ta biết được liệu của đan dược gồm gì ? – Thái y Đinh Tài nhìn họ.

-Được ! – cả hai gật đầu.

Kết giới mãn chấn được tạo quanh hai người, viên đan dược được đưa lên cao. Mộ Dung Nguyệt nhìn rồi mỉm cười nhẹ ..nếu đan dược này Tiểu Miên mà không biết nữa thì cô bé nên bỏ cái danh dược sư của mình đi.

Một khắc trời qua ,thái y Đinh Tài đã có bảng kết quả, ông liền công bố như điều cô đã biết :

-Người thắng chính là Mộ Tiểu Miên..!

..Sao lại vậy, ta đã đoán đúng được bốn thứ mà ! –tên nam nhân liền nói.

-Nhưng ngươi còn thiếu một cái ! – thái y Đinh Tài lạnh nhạt.

-Dương Chi dược gồm có hồng anh thảo, nấm đông khô, linh chi trăm năm, mật ong hóa diễm và cuối cùng là một viên đan dược trung cấp Tinh Tú đan ! – Tiểu Miên nói nhẹ.

-Đây chính là đáp án ! – thái y Đinh Tài nhìn.

-Đan trong đan..với sức lực của con nhóc này thì làm sao phân biệt được hả !

-Ngươi có ý nói là ta không công tâm sao .. dẫn hắn đi ! – ông hoàn toàn bức tức.

Tiểu Miên cúi đầu đi về phía Mộ Dung Nguyệt liền mỉm cười :

-May quá, đó là đan dược muội từng luyện qua nên cũng không quá khó !

-Được rồi, bây giờ tới tỉ !

Dung Nguyệt đi lên sàn đấu, đối thủ nàng là một nam nhân trông có vẻ thâm sâu đây mà.. đan dược đưa lên :

..Tiên đan..sao đề của Nguyệt tỉ lại khó hơn bình thường vậy ? – Tiểu Miên nhún mày.

-Chẳng phải là do cả hai người đều là ứng cử sáng giá sao..một người là hậu duệ của nữ thánh dược Hỏa Chi quốc, một người là thiên tài dược sư Hàn Bắc quốc ..trận này hòa rồi ! – Tiểu Hoa nhìn.

Đúng như lời cô, cả hai đều đoán đúng tên dược phẩm, đồng thời được đi vào vòng hai tiếp tục. Ba mươi cái tên dược đưa ra, Mộ Dung Nguyệt nhìn

nam tử đó mà tò mò ...cảm xúc thật thân quen.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Phi* , *Bốn Vương Hận Người*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19: Thân phận của Nguyệt nhi !(1)

Chương 19. Thân phận của Nguyệt nhi (1).

Chương trước Chương sau

Ba mươi người lọt vào vòng thứ hai sẽ đều tập trung ở một chỗ để cho tiện việc quan sát , Mộ Dung Nguyệt nhìn ngôi nhà được tạo ra do thuật pháp thật bá phúc..nàng từng là người thiên giới nên cũng biết rõ những thuật pháp như thế , để có thể tạo ra một vật hiện hữu bằng thuật pháp nó cần một nguồn khí lực mạnh mẽ ..người có thể tạo ra chắc chắn có nội lực cùng pháp lực rất mạnh.

Bước vào ngôi nhà , mọi người liền quay sang nhìn :

-Rốt cuộc thì ba người cuối cùng cũng đến ! – một nữ nhân dáng vẻ tiểu thư lên tiếng.

-Vậy thì đây là phòng của các người ... ta đã phân chia , ba người một phòng , sáng thì các người đi vào rừng hái thuốc tìm dược phẩm , tối thì có thể đi xung quanh đây tu luyện ! – thái y Đinh Thái nhìn tất cả.

-Ba chúng ta chung phòng .. bây giờ thì đi thôi ! – Tiểu Hoa mỉm cười.

Mộ Dung Nguyệt đi được vài bước liền ngoảnh đầu lại nhìn vào nam tử mà lúc sáng cùng thi đấu ..cảm giác thật quen thuộc này là sao..đang suy nghĩ thì bị Tiểu Miên kéo đi về phòng.

Căn phòng đặc biệt rộng rãi có ba giường , một phòng khách có để bộ bàn ghế dùng để tiếp khách hoặc dùng bữa. Mộ Dung Nguyệt ngồi xuống giường nhìn hai người liền bảo :

-Hai người hình như khá quen thuộc nhỉ ?

-Tất nhiên , mọi năm chúng ta đều tham gia mà ! – Tiểu Hoa mỉm cười chuẩn bị quần áo để đi tắm.

-Thì ra là thế ! – cô gật gù.

-Nói mới nhớ ..Nguyệt tỉ , hình như đây là lần đầu tỉ tham gia sao ? – Tiểu Miên nhìn cô.

-À..ta chỉ là tham gia cho vui ! – cô cười gượng.

-Thì ra thế , tỉ không đi cùng sao ? – Tiểu Miên cảm y phục.

-Không..không cần đâu , ta không thích người khác nhìn thân thể nên tối sẽ tự đi một mình !

Hai người nghe thế cũng đồng ý rồi đi , Mộ Dung Nguyệt thờ dãi đưa tay mình lên nhìn Xích Lệ châu đang phát sáng .. rốt cuộc là nó bị làm sao thế..

Đang suy nghĩ thì bỗng cơ thể cô bị điều khiển , chẳng biết đi đâu ..Mộ Dung Nguyệt nhìn xung quanh để cố gắng nhớ nhưng không được . Đến nơi là cánh đồng hoa tuyệt đẹp , mỉm cười tán thưởng thì :

-..Xích Lệ châu..ngươi giữ nó cũng lâu quá nhỉ ? – giọng nói quý dị của nam nhân vang lên.

Mộ Dung Nguyệt giật mình nhìn về phía trước ..là nam tử hồi sáng..hắn là ai ?

-Ngươi..ngươi là ai ? – cô giữ chặt tay.

-Xích Lệ châu là bảo vật của địa phủ..ngươi nghĩ ta là ai ? – một luồng sáng chói lóa , cô nhú mắt lại , khi mờ mắt ra là một nam tử sắc đẹp động lòng người mặc trường bào màu đen thật uy dũng.

Cô nhú mày lại ..thì ra chính là Diêm Vương đây mà..hèn chi có cảm giác quen thuộc , thì ra là do Xích Lệ châu phản ứng.

-Diêm Vương ..thì ra là người của thiên giới..thế thì ngươi nên biết một điều , ta là ai ? – Mộ Dung Nguyệt khí thế bùng phát.

-Thất công chúa , con gái cưng của tiên đế .. cho dù ngươi có là ai đi chăng nữa , vật của địa phủ ngươi phải giao ra !

-Tử Dạ ..ngươi quá đáng đấy , bỗn công chúa không chấp nhất ngươi thất lễ với ta mà còn dùng thái độ đó sao..ngươi muốn chết ! – cô tâm tuy sợ nhưng vẫn hùng hổ nhìn hấn.

-..Thất công chúa, ngươi vẫn y như xưa chẳng hay đổi gì cả..tính khí ngang bướng !

-Thế thì đã sao..bỗn công chúa chính là thích Xích Lệ châu , nó đã trong tay ta ngươi nghĩ ngươi có lấy được không ?

-Ngươi còn tu vi của thất công chúa sao..Xích Lệ châu khí mang vào thì nó chỉ nhận tu vi của chủ thể , ngươi có chắc không Thất công chúa !?

Nhìn nam tử đang tiến sát lại gần mình , tâm khê run rẩy nhưng cô vẫn phải nghĩ cách mới là quan trọng..Đột ngột cơ thể bị bao phủ , thân thể cô lóe sáng lên màu đỏ phi thường :

-..Nguyệt nhi..! – tiếng nói nhẹ nhàng mà đau thương của Tử Dạ vang bên tai cô.

-Ngươi..Tử Dạ , ngươi dám phi lễ với ta ! – cô đẩy người cậu ra.

-..Lâu lắm rồi ta mới thấy muội !

Nhìn ngắm nữ tử xinh đẹp trước mặt , một thân tiên phục màu đỏ lộng lẫy , mái tóc dài mượt được búi lên bằng trâm cài tiên ngọc , khuôn mặt không son phấn nhưng vẫn trắng trẻo hồng hào , môi hoa anh đào cực kì cuốn hút..đây chính là bản thể của Thất công chúa của thiên giới – Nguyệt Phi .

Bản thể được khôi phục khiến cho cô khá bất ngờ nhưng vẫn bình tĩnh nhìn Tử Dạ mà nói lạnh nhạt :

-Tử Dạ..ngươi mau bỏ bỗn công chúa ra bằng không việc này ta nhất định không bỏ qua !

-Nguyệt nhi..đừng chơi đùa nữa , quay về tiên giới đi ! – lại là giọng nói đau buồn.

Tay giờ lên , cổ khí lực mạnh dần đánh mạnh vào vai Tử Dạ khiến cậu văng ra , cô nhú mày trở lại hình dáng của Mộ Dung Nguyệt rồi nói :

-Tử Dạ...bỗn công chúa đây là làm nhiệm vụ chứ không phải chơi trò trẻ con như ngươi nghĩ ..thứ hai , ngươi chó phi lễ với ta , ta không đánh ngươi không phải vì ngươi mà là vì đại ti của ta ..lần sau ngươi cũng vẫn nên gọi ta Thất muội !

Nói xong , cô liền quay lưng rồi đi chỉ để một thân Tử Dạ đứng bơ vơ ở lại chôn rùng hoa mênh mộng ..tay đưa lên không trung , vô số kết giới lập tức biến mất.

Đôi mắt bi thương nhìn thẳng nơi chân trời .. vạn năm nay ..chờ đợi chỉ là hư vô.

Mộ Dung Nguyệt trở về phòng nhìn thấy hai người đã ngủ , im lặng lấy y phục đi ra hồ Cửu Nguyệt , đưa tay lên tạo một kết giới ẩn thân xung quanh người , cô coi bỏ y phục đi xuống hồ mà ngâm mình. Nhìn lên trời , cô khẽ buồn rầu nhớ lại vạn năm trước kia..

Nơi thiên đình là nơi tuyệt đẹp nhất mà ai ai cũng muốn đến một lần , nơi đây cảnh sắc bốn mùa ấm áp vô cùng , là nơi hội tụ các mỹ nhân khuynh quốc tiên tử làm cho chúng sinh mê mẩn mà trong số đó người xinh đẹp nhất trong vạn mỹ nhân chính là Thất công chúa – Nguyệt Phi.

Nguyệt Phi là con gái cưng nhất của thiên đế , nàng được mọi người yêu quý bởi bản tính thẳng thắn và dung mạo làm cho chúng sinh điên đảo , tam giới nhiễu loạn vì nàng. Được biết con gái mình có dung mạo làm rối loạn tam giới , thiên đế liền thẳng tay ra lệnh cấm nàng không được dao du chốn trần gian , ở nơi thiên đình mà học tập tu dưỡng đạo hạnh. Vốn từ nhỏ đã có năng khiếu học tập nên từ khi bắt đầu học pháp thuật , nàng đã ngày càng mạnh hơn , càng lớn dung mạo càng thêm yêu mị. Đến khi đến tuổi cập kê , thiên đế liền hỏi ước muốn của nàng trước chôn tiên nhân :

-Thất tiểu tử , con có ước nguyện gì , ta sẽ đáp ứng !

-Thật sao , người sẽ đáp ứng mọi thứ ? – nàng liền hỏi , ánh mắt sáng rực.

-Đúng vậy , ta sẽ đáp ứng ! – Thiên đế mỉm cười sủng nịnh.

-Con muốn được xuống trần gian một lần !

Lời nói nàng vừa nói ra khiến cho tất cả chúng tiên nhân đều hoảng sợ , Đại ti - Vũ Phi liền bảo :

-Muội không được !

-Sao lại không, chẳng phải đến tuổi cập kê , các ti ti đều được xuống trần gian sao ? Muội chỉ muốn đi một lần thôi ! – nàng nhìn xung quanh.

-..Được rồi , vậy thì Vũ nhi con hãy theo em đi ! – Thiên đế nói nhẹ.

-Cha, người làm như thế là không nghe theo lời mọi người đấy , tai họa..!

-Vũ nhi ..không được nói em như vậy ! – Vương Mẫu nhú mày.

Vũ Phi nghe vậy cũng im bật , các tiên nhân cũng không nói gì trong lòng chỉ mong vạn bất đắc dĩ đừng có chuyện như tiên đoán.

Nguyệt Phi được cho phép xuống trần gian liền thay y phục mộc mạc mỉm cười với Vũ Phi mà khoe :

-Tỉ tỉ , tỉ xem ta có đẹp không ?

-Nguyệt Phi , nếu muội muốn xuống trần gian thì phải chịu khó nhé !

Nói xong , Vũ Phi liền biến trên khuôn mặt nàng một vết bớt to màu hồng chiếm nửa khuôn mặt. Sau đó cả hai liền hạ xuống trần gian , Nguyệt Phi rất vui vẻ chạy xung quanh mua rất nhiều thứ , Vũ Phi cùng em mình đến ngôi nhà trong rừng mà ở:

-Chúng ta sẽ ở đây , chị sẽ xuống núi mua những thứ cần dùng !

-Chị đi bao giờ thì về ? – Nguyệt Phi nhìn cô.

-Có thể là ba ngày hoặc là một tuần , em cứ việc trên núi du ngoạn , tuyệt đối không được dùng pháp thuật , rõ chứ ?

-Dạ !

Vũ Phi mỉm cười xoa đầu cô rồi búng tay một cái liền biến mất. Nguyệt Phi ủ rũ đi ra khỏi nhà , nhìn cây cối xung quanh mà thờ dài :

-Các ngươi chính là thực vật không có cảm tính thì làm sao khiến ta vui đây !

-Tiểu nha đầu..ngươi nói chúng ta là thực vật không cảm tính sao ? – một giọng nói vang lên.

-Là yêu nghiệt phương nào không mau ra đây cho bản công chúa !

Nguyệt Phi nhú mày , cảnh vật yên lặng quái lạ . Nhú mày lại , tay nàng nổi lên ngọn lửa màu tím tuyệt đẹp , khẽ nhếch môi hướng tới cánh rừng mà nói :

...Nếu đã thế thì ta đốt luôn cánh rừng này !

...Này..dừng lại !

Xuất hiện trước mặt nàng là một tiểu hài tử đáng yêu , mặc y phục xanh lá nổi bật . Nhìn hài tử trước mắt , lửa trên tay nàng cũng thu lại , đến trước mặt cậu nói :

-Tiểu hài tử , ngươi dám trêu chọc tỉ sao ?

...Ngươi tha cho ta đi , ta sẽ dẫn ngươi xem nơi xinh đẹp ! – tiểu hài tử mỉm cười.

-Cũng được , nếu như ngươi dám lừa ta thì Tử Hỏa Nguyệt này sẽ thiêu cháy thực thể ngươi đấy !

Tiểu hài tử run sợ gật đầu , thoát cái hai người liền biến mất.

Tại nơi đỉnh núi mà xuất hiện , Nguyệt Phi nhìn cảnh sắc xung quanh mà thoáng giật mình..nơi này có thể nhìn thấy toàn bộ đại lục nha. Nhưng..gần cổ thụ đó ..là gì vậy ?.

Tò mò liền bước đến ..nàng liền đưa tay lên miệng ..nam tử này ...sao lại yêu mị đến thế chứ, trên thiên đình tuy là những người có nhan sắc không phải là bình thường nhưng nam tử vẫn là một dạng khác nha.

Nhìn bên hông hắn đang chảy máu , nàng liền nhú mày .. đưa bàn tay lên ngay vết thương mà đọc chú nhảm ..hào quang tỏ lên , vết thương cũng biến mất đi..nói đúng ra thì nó chỉ lành phần ngoài còn phần trong là chưa được chữa.

-Tỉ tỉ..ngươi có pháp thuật sao ? – tiểu hài tử nhìn nàng ngạc nhiên.

...Chết ..quên là không được cho người khác biết ! – nàng khề thờ dài.

-Tỉ tỉ , ngươi mau cứu lấy ca ca của ta đi ! Hắn..hắn vì muốn bảo vệ cho chúng ta..mà..mà bị gã đạo sĩ thú kia đánh..! – tiểu hài tử rơi lệ mà kể cho nàng.

...Đừng..ôi..chết thật mà ..! – Nguyệt Phi thờ dài.

Nhìn nam tử đang nằm dựa vào gốc cây mà thờ dài , đưa tay lên nhắm chú thuật liền biến ra một viên tiên đan :

-Đây là tiên đan của Thái Bạch Kim Tinh gia cho ta..cho ca ca của ngươi uống đi !

Tiểu hài tử nghe vậy liền lấy tiên đan cho nam tử kia uống , Nguyệt Phi ..cắn môi dưới..chết rồi..nếu để cho tỉ tỉ biết thế nào cũng sẽ bị quỳ nữa cho xem..còn nữa , tiên đan của Kim Tinh gia..sao mà lại dính thể này.

Đang rối rắm thì nghe tiếng ho khê của nam tử kia tỉnh giấc , cô quay người lại đưa tay lên trán của cậu rồi cảm thán tiên đan công dụng thật hay.

-..Nữ..nhân..nàng tên là gì ?

-..ta ..ta là Nguyệt Phi..mà..thôi được rồi , ta đưa ngươi về ! Tiểu hài tử , dẫn đường ! – cô đỡ lấy thân cậu lên rồi nhìn cậu bé.

Nhà của hai người này nằm khá sâu trong rừng , chung quanh toàn là tre trúc , khiến người ta có cảm giác thanh mát thật nha .. đi vào trong nhà , cô nhìn xung quanh thì cậu bé đưa trà đến :

-Tí tí , ta là Tiểu Trúc...à đây là A Tâm ..huynh ấy là..!

-Ta là Hoa yêu..cai quản nơi này ! – nam tử đi từ phòng tắm ra liền thay đổi hẳn.

-Ta cũng không quan tâm lắm..này , ngươi là Hoa yêu ..nên đối với đạo sĩ cũng là nên cẩn thận , vết thương của ngươi đấy..cần phải được chăm sóc kỹ !

-Thế thì sao tí tí không chăm sóc ca ca ta giùm , giúp một mạng người còn hơn xây bảy tháp chùa đó ! – Tiểu Trúc nhìn nàng.

-Này..các ngươi được nước làm tới sao..thật là...! – cô cầm trà lên uống.

-Tiểu Trúc..đừng làm phiền người khác , cô nương , tạ ơn cứu mạng của cô đã ra tay , sau này cần gì ta nhất định sẽ không dám chối từ ! – A Tâm cúi đầu.

-..Thật là, cũng khoảng một tuần nữa tí tí ta mới về ..ta sẽ chăm sóc ngươi , bây giờ thì ta đi về trước , sáng sẽ quay lại !

Nói xong , nàng liền biến mất. A Tâm nhú mày lại quay sang nhìn Tiểu Trúc rồi nói dịu dàng :

-Mau đi ngủ thôi !.

-Ca .. sao huynh lại giấu thân phận ?! - Tiểu Trúc thắc mắc.

-Nữ nhân này đáng yêu như vậy , ta cũng không muốn làm nàng hoảng sợ ... đến một lúc khác ta sẽ nói cho nàng hiểu !

-Tí ấy là người tốt thật nhưng khí tức trên người thật không phải của phàm nhân nha !

-Ta không cần biết .. được rồi , mau đi ngủ đi !

Tiểu Trúc vâng lời , xoay người một cái liền biến thành một con cáo nhỏ đáng yêu nằm ngủ trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Phi* , *Bốn Vương Hận Ngươi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Thân phận của Nguyệt nhi !(2)

Sáng ngày hôm sau , Nguyệt Phi tung tăng đi bộ tới ngôi nhà của A Lâm và Tiểu Trúc , tuy là cũng không phải là tình nguyện giúp nhưng dù sao vẫn có thể ngắm nam tử xinh đẹp cũng thật là thú vị đó chứ.

Khi đi tới trước nhà thì một lão nhân mặc áo choàng bào đạo sĩ , đang to tiếng lớn giọng hét :

-Yêu ma các ngươi còn dám trú ngụ ngay nơi này , nếu không rời đi , lão phu sẽ đánh cho hồn phi phách tán !

-Lão nhân gia! – Nguyệt Phi nhếch môi đi tới.

-Nha đầu, ngươi là ai sao lại đến nơi này ? – lão đạo sĩ nhìn nàng đánh giá, nhìn thấy bột trên mặt nàng liền nhú mày khinh thường.

-Ta..ta là lạc đường nha .. lão nhân gia , ngươi giúp ta tìm đường chứ ?! – nàng nhìn hắn.

-Lão phu hiện tại không rảnh , đợi ta đánh hai con yêu ma này liền giúp đỡ ngươi !

-Yêu ma..ngươi nói nam nhân đó là yêu ma sao..yêu ma sao có thể xinh đẹp như vậy ?! – Nguyệt Phi nhìn nam tử hồng y đứng ngay bên cửa.

-Đó chỉ là thuật biến thân của hắn , phàm nhân như ngươi mau rời khỏi đừng để chúng mê hoặc !

-Ta thấy họ có làm nguy hại gì đâu , tha cho người ta một con đường sống cũng chính là cho mình một cơ hội !

-Yêu ma chính là muôn đời bản chất không đổi , lão phu chỉ là thay trời hành đạo !

-Hay cho câu thay trời hành đạo ..nếu ta không tránh đi người định làm thế nào hả , đạo sĩ thúí ! – Nguyệt Phi nhú nàng che chắn trước người A Lâm

-Nha đầu thúí , người chính là ngoan cố , đừng trách ta ra tay tàn ác !

Nói xong , lão ta đánh chuông về phía nàng , Nguyệt Phi nhếch môi đưa tay giơ lên , một kết giới tạo ra mạnh mẽ đánh bật lại lão ta văng ra xa , khòe môi chảy máu :

-Ta cũng chính là kính già yêu trẻ , được , để ta hỏi xem hành động của người có phải là thay trời không ?

Lão ta chưa kịp hiểu chuyện gì thì nàng đã đứng ra chính giữa , tay giơ cao , một luồng sáng đỏ mạnh mẽ chiếu thẳng lên trời cao , sau đó lớn tiếng gọi :

-Tinh Quân...người xuống đây cho ta !

Chưa thấy có động tĩnh gì , A Lâm với Tiểu Trúc nhú mày nhìn nữ tử trước mặt mà lo lắng , lão đạo sĩ thì cười lớn :

-Nha đầu , người định gọi người thiên giới xuống à..người đang mơ à !

-Tinh Quân..người không xuống thì ta sẽ thường xuyên hỏi thăm tài nghệ của người đấy !

Sau lời hăm he của Nguyệt Phi công chúa đại nhân , Tinh Quân thần liền đáp mây đi xuống cúi đầu hành lễ :

-Thất công chúa vất vả rồi !

-Vất vả..người chính là không xem ta ra gì ! – nàng đưa tay véo ngay tai hấn khiến hấn la lớn xin tha.

-Công chúa xin bớt giận , chỉ là đại công chúa và các công chúa đã dặn không nên nghe theo Thất công chúa để nàng tự lực ạ ! – Tinh Quân nói thành khẩn.

-Hừ..được rồi , phiền người xem trong luật trời có nhờ những tên đạo sĩ thay mình hành đạo không ..hôm nay ta rất hứng thú với lão ta đấy !

Tinh Quân lúc này mới để ý xung quanh , gồm có một lão già , một nam tử xinh đẹp và một tiểu hài tử ... thật giống một khung cảnh gia đình có gia gia , phụ mẫu và con nhi.

-Đừng có suy nghĩ bậy bạ , mau xử hấn đi !

Bị Nguyệt Phi đánh vào đầu một cái rồ đau , Tinh Quân bèn đi tới trước mặt lão đạo sĩ mà nhìn đạo hạnh .. liền giảng giải :

-Người đạo hạnh chưa đến mức thành tiên thì làm sao có thể nói thay trời hành đạo..với lại ta là người ghi chép luật lệ của thiên giới cũng chưa từng nghe qua việc phải nhờ các đạo sĩ làm việc cho mình..người dám tự mượn danh trời mà hành động sao ?

-Người là ai mà loạn ngôn hả..đừng tưởng ta tin lời người ! – lão đạo sĩ nhú mày.

-Thế thì sao...không tin nhưng đây chính là sự thật, người dám lấy danh của thiên giới mà làm việc xằng bậy vô đạo , hôm nay ta sẽ chơi đùa với người !

Nói xong , ngón tay nàng điểm ngay trước mặt hướng tới lão ta , một kết giới bao bọc xung quanh , mạnh mẽ đánh vào người lão ta mà trừng phạt. Tinh Quân thần nhìn mà khẽ rung mình , quay người mỉm cười với nàng rồi hành lễ:

-Thất công chúa , công việc ta còn nhiều xin phép ạ !

Chưa để nàng trả lời , hấn liền huyết sáo gọi mây đến bay đi. Nguyệt Phi nhìn lão ta đang bị giam trong kết giới hành hạ đến bầm dập mặt mày liền thu lại tay nói khí thế :

-Bỏn công chúa không muốn thấy người , cút đi !

Lão đạo sĩ nhìn nàng run sợ liền chạy trốn chết đi , Tiểu Trúc vỗ tay ôm lấy eo nàng mà hoan hô :

-Tỉ tỉ thật lợi hại !

-Các người an toàn rồi , vào nhà thôi !

A Lâm ngồi xuống ghế chăm chú nhìn Nguyệt Phi muốn hỏi nhưng lại không mở lời được , Tiểu Trúc thì rót nước trà cho hai người , sau đó đi ra ngoài vui chơi :

-Muốn hỏi gì thì hỏi đi , đừng có áp úng như vậy ! – Nguyệt Phi nhú mày.

-Nàng...là người của thiên giới sao ? – A Lâm hỏi.

-Đúng vậy .. mà người cũng đừng nên tò mò , vết thương sao rồi ?

-Ta ồm..khụ..khụ ! – A Lâm che miệng ho mạnh

Nguyệt Phi gạt mình , tay của hắn dính máu , chẳng lẽ thương thế nặng vậy sao .. Nhíu mày lại đưa tay lên ngực của A Lâm rồi nhíu mày :

-Thương thế người không nặng sao lại ho ra máu như vậy...chẳng lẽ do tiên đan có vấn đề ?

-Ta..khụ..khụ..!

A Lâm ôm lấy ngực ho ra máu rất nhiều khiến cho Nguyệt Phi lo lắng , đỡ hắn lên giường , tay chân run rẩy , nàng tuy là nói mạnh như vậy nhưng lại chưa từng chăm sóc người khác bao giờ..nhìn thấy cảnh A Lâm ho nhiều máu như vậy không khỏi có chút sợ hãi.

-Người..người không sao chứ ?

-Ta..Nguyệt Phi, cứ yên lặng ngồi bên cạnh ..ta không sao !

Nói xong , A Lâm nhắm mắt ngủ thiếp đi , tay hắn nắm chặt tay nàng làm cho Nguyệt Phi thở phào nhẹ nhõm ..cũng may hắn không phải là chết.

Tiểu Trúc chạy vào hốt hoảng nhìn thấy trên người nàng dính máu rồi thấy trên khoe miệng của A Lâm dính máu liền rung rung đau lòng mà khóc :

-Tiểu tử, người khóc cái gì ? – Nguyệt Phi gạt mình.

-Ti ti...! – Tiểu Trúc rung rung nước mắt chạy đi.

Nguyệt Phi nhíu mày lại , nhìn vào khuôn mặt nhợt nhạt của nam tử đang nắm chặt tay nàng rồi thở dài , vô thức tay nàng cũng nắm chặt tay hắn.

Suốt một tuần đó , Nguyệt Phi lúc nào cũng đến bên cạnh của A Lâm chăm sóc , nấu thuốc cho hắn uống , bệnh tình tuy như vậy mà vẫn không khỏi hơn khiến tâm tư nàng lo lắng phần nào, cứ suy nghĩ biện pháp.

-Nguyệt Phi...bây ngày qua ở đây có điều sao ? – Vũ Phi nhìn nàng đang ngơ ngác.

-Không có gì...mà ti xuống trần gian chơi có gì vui không ? –Nguyệt Phi nhìn.

-Không có gì đặc biệt , ti có mua quà cho các muội ...chỉ là sau mấy ngày nữa là sẽ có lễ hội cuối năm để chào mừng năm mới mọi người sẽ bắn pháo hoa đây , muội có muốn xem không ?

-Hay đấy , vậy thì cùng các ti đi xem nhé !

Vũ Phi nhìn nàng mỉm cười nhẹ , lấy tay xoa đầu nàng dạy dỗ :

-Nguyệt Phi, có đôi lúc suy nghĩ của muội chưa chắc sẽ là suy nghĩ của người khác, những điều muội muốn chưa chắc là điều người khác cần !

-Nhưng lâu lắm rồi ti muội chúng ta chưa từng cùng nhau tâm sự ! – Nguyệt Phi dù gì cũng chỉ mới 15 tuổi nên vẫn chưa suy nghĩ nhiều.

Vũ Phi chỉ cười nhẹ rồi lắc đầu , nói :

-Chúng ta về nhé !

-Dạ !

Nguyệt Phi gạt đầu , dù sao nàng cũng gặp Kim Tinh gia để hỏi về thương thế của A Lâm thử xem. Vũ Phi nắm lấy tay muội muội mình . nhấm thần chú cả hai liền biến mất.

Về đến thiên giới , Thiên đế tưởng rằng nha đầu Thất tiểu tử sẽ đến gặp mình đầu tiên để kể chuyện , ai dè người nàng muốn gặp là lão Kim Tinh nha.

-Kim Tinh gia gia , ta có chuyện muốn hỏi ngài , mau theo ta !

Thái Bạch Kim Tinh nhìn Thiên đế đang khó chịu , khuôn mặt có chút ghen tị liền không khỏi rùng mình , nhưng vẫn là nghe theo Thất tiểu tử đi về Kim Tinh phủ . Vừa tới nơi , Thất tiểu tử liền hỏi :

-Kim Tinh gia , ta chính là muốn hỏi ngài , có phải thuốc ngài cho ta đã hư rồi không ?

-Thất tiểu tử ..người nói kiểu gì vậy..tiên đan của ta làm sao có thể hư được ! – Kim Tinh lão nhíu mày ngồi xuống ghế lấy trà mà uống.

- Thế sao khi uống vào bệnh không hết mà còn có vẻ trầm trọng hơn ?

- Thất tiểu tử , ngươi bị bệnh sao ? – Kim Tinh lão quan tâm

- Ta không sao..Kim Tinh gia , nếu như uống thuốc của ngài không hết thì sao , bạn của ta bị thương ,ta cho hắn uống thuốc mà ngài cho hắn không hết khỏi mà còn nặng hơn ...thật sự làm ta thấy rất có lỗi !

- Thất tiểu tử...ngươi lại cứu yêu quái nào nữa phải không ?

-...!

Nguyệt Phi cúi đầu , Kim Tinh lão lắc đầu thờ dài , bản tính của Thất tiểu tử này chính là như vậy ..chính là bản chất lương thiện ngàn năm không chịu thay đổi.

-Được rồi , dẫn ta đi xem !

Nàng nghe được lời nói đó liền cười tươi kéo tay Kim Tinh gia tới ngôi nhà của A Lâm đang ở.

Vừa bước vào nhà nhìn thấy nam tử đang mặt trắng không hề có sức sống trên giường , Kim Tinh lão nhíu mày thờ dài , đi tới đưa tay ngay ngực hắn , phút chốc tỏa sáng lên một viên châu màu đen :

-Mình châu màu đen..hiếm thấy ! – Nguyệt Phi nhìn.

- Tỉ tỉ..! – Tiểu Trúc níu tay áo nàng.

- Là do hắn bị chất độc làm hại ..đây là nội đan của hắn ! – Kim Tinh lão nhìn nàng rồi bảo.

- Cái gì ..chất độc làm nội đan biến thành màu đen ..vậy chẳng phải hết thuốc chữa rồi sao..! – Nguyệt Phi lo lắng.

-Đúng vậy..đây là độc do hắn hấp thụ từ cánh rừng này..hắn không sống được bao nhiêu đâu ! – Kim Tinh lão lắc đầu thu tay lại.

-..Gia..Kim Tinh gia..!

- Tỉ tỉ làm ơn..cứu A Lâm đi..là do hắn hút hết yêu khí của cửu hồ tộc đấy..hắn vì muốn bảo vệ chúng ta, mà đã phản kháng lại Hồ yêu mẫu , nàng vì tức giận đã hạ độc lên cả tộc Hồ yêu , A Lâm.. vì muốn cứu chúng ta mà đã hút hết độc vào người.Nguyệt tỉ..ta biết ngươi có thể cứu hắn mà , làm ơn, ta cầu xin tỉ ! – Tiểu Trúc dập đầu bái lạy van xin.

- Tiểu Trúc đứng lên đi..Kim Tinh gia..có cách nào giải trừ cho hắn không ? – Nguyệt Phi nhìn lão.

- Ý trời đã định..hắn không thể cứu được , Thất tiểu tử , ngươi mau về Thiên giới đi bằng không làm cho Thiên đế cùng Vương mẫu lo lắng !

Nói xong liền một cái lão biến mất đi , Nguyệt Phi nhìn Tiểu Trúc đang khóc lóc mà tâm can cũng trùng xuống , khẽ nghe tiếng ho của A Lâm , nàng liền chạy đến bên giường nắm lấy tay hắn hỏi thăm :

- A Lâm.ngươi không sao chứ ?

-..Nguyệt Phi..ngươi đến rồi ! – A Lâm nhìn nàng mê man.

- A Lâm..sao ngươi bị như vậy mà lại giấu ta ! – nàng nhíu mày trách cứ.

- Ngươi thân là tiên tử..ta là yêu hồ..tiên và yêu vốn là không thể hòa thuận , ta cũng chính là tin tưởng điều đó ..nhưng khi gặp ngươi..ta mới biết yêu và tiên vẫn có thể làm bạn ! Ta không muốn mất tình bạn này ! – A Lâm khó thờ mà nói.

- Ca ca .. ! – Tiểu Trúc lo lắng khóc thương.

- Tiểu Trúc...đừng khóc, mệnh của ta cũng sắp đến lúc rồi , ngươi sau này chính là..nên tu luyện để có thể tự bảo vệ rõ chưa ?

-Đệ biết rồi..đệ hứa sẽ nghe theo ca ca , ca ca làm ơn đừng chết !

A Lâm chỉ mỉm cười nhẹ , bàn tay đặt lên đầu Tiểu Trúc mà xoa nhẹ . Nhìn thấy tình cảnh trước mắt ...khóe mắt nàng rơi ra giọt lệ khiến cho nàng giật mình..thần tiên chính là không thể khóc..nhưng sao ..lòng này không thể chịu nổi được cảnh chia ly thế này.

Bỗng có bàn tay đặt lên gò má nàng lau đi giọt lệ , A Lâm mỉm cười nhẹ nhàng :

-Đừng khóc..nàng khóc như thế ..tâm can ta còn khó chịu hơn !

-A Lâm.ngươi yên tâm , ta nhất định cứu ngươi , ta sẽ xin cha , cha ta là thiên đế nhất định có thể cứu ngươi , bây giờ ta sẽ đi ngay !

Nói xong nàng liền niệm chú quay về thiên giới, vừa tới nơi nàng liền chạy tới thần điện của Thiên đế - Lăng Tâm điện mà cầu xin thì :

-Thất tiểu tử ,rốt cuộc ngươi cũng nhớ tới ta ! – nghe giọng nói trách cứ của Thiên đế khiến nàng muốn cười nhưng giờ không còn tâm trạng.

-Cha..nhi tử có chuyện..! – Nguyệt Phi muốn nói.

-Nguyệt nhi , ngươi muốn kể chuyện du ngoạn cho ta nghe sao , lại đây nào !

-Cha..không phải chuyện đó..con..! – nàng nhìn cha mình muốn nói.

-Nguyệt nhi..lại đây ! – Thiên đế nhìn nàng.

Nguyệt Phi cúi đầu đi tới ngồi bên cạnh Thiên đế , khuôn mặt chính là mang nỗi buồn không thể tả được. Nhìn thấy khuôn mặt của nhi tử mình như vậy cha mẹ nào không lo lắng , nhưng Thiên đế biết lần này nàng chính là muốn giúp yêu tinh đang sắp chết , điều này chính là không thể.

-Cha..!

-Nguyệt nhi..con nhìn đóa hoa nàng xem !

Trước mắt nàng liền hiện ra Thuật Ảnh, là một cây hoa quỳnh rất đẹp, hoa nở trắng thật tuyệt vời nhưng ngay sau đó nó lại rơi rụng lá héo úa đi không còn sức sống nàng muốn ra tay giúp thì thấy cây hoa quỳnh đó một lần nữa từ từ có nụ rồi nở hoa trở về hình ảnh ban đầu của nó.

Nguyệt Phi quay sang nhìn Thiên đế , biết rõ hẳn là cha có ý gì :

-Con thấy đó , cây hoa quỳnh này chính là nở vào mùa xuân ,nhưng nó lại kết thúc vào mùa đông đó chính là quy luật của nó.. con người cũng có quy luật sinh lão bệnh tử ..yêu cũng thế sinh tử vốn là chuyện không thể tránh được..Thất tiểu tử , ta hiểu rõ bản chất con vốn lương thiện muốn giúp đỡ mọi người nhưng con nên biết có những chuyện không thể làm trái được..ta nói như vậy , con hiểu chứ ?

-Con hiểu rồi .. cha..con hơi mệt , con muốn về phòng !

-Ừ !

Thiên đế gật đầu , nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của tiểu hài tử mà đau lòng.

Nguyệt Phi quay về phòng liền dùng Thuật Ảo nhìn A Lâm đang đau đớn chống chọi nằm trên giường mà tâm can đau đớn , nàng biết rõ quy luật đó chứ..biết rõ là sinh tử khó mà có thể chối cãi , biết rõ tiền và yêu là không nên tiếp xúc ..nhưng nàng chính là muốn cứu A Lâm..nàng chính là động tình với A Lâm. nhưng..sao lại khó khăn như thế này..

Mấy ngày trời qua , Nguyệt Phi không hề hờ nháo như mọi khi , không hề đi trêu ghẹo các tiên nhân mà chỉ ngồi trên đám mây đến Vọng Du sơn mà ngồi ngẩn ngơ , khuôn mặt u buồn khiến cho các ti ti cũng phải động tâm hỏi thăm :

-Thất tiểu tử..muội làm sao vậy ? – nhị ti của nàng – Yến Phi lo lắng.

-Đúng đấy , Thất tiểu tử , muội không hề hờ nháo khiến cho Thiên đình này cũng trầm lắng hẳn đi ! – tam ti - Huệ Phi mỉm cười.

-Đúng thế , thất tiểu tử có phải Kim Tinh gia trêu ghẹo muội hay là Dương Tiễn lại không muội mượn chó để chơi, nói cho ti nghe ti sẽ dạy dỗ họ ! – tứ ti - Liên Phi cười nhẹ.

-Muội đừng có làm mặt như vậy ! – ngũ ti - Hàn Phi nhún mày.

-Cứ ngẩn ngơ u buồn như vậy khiến các ti ti đây xót lòng đấy , tiểu thất ! – lục ti - Nhật Phi kéo miệng nàng để cười nhưng vẫn không được.

Nguyệt Phi nhìn xung quanh rồi lại thở dài lắc đầu , nàng cúi đầu hành lễ rồi rời đi , các công chúa nhìn nhau rồi thở dài . Nguyệt Phi đi về phòng liền thấy Vũ Phi ngồi trên ghế , hỏi :

-Đại ti..sao ti đến nơi đây ?

-Tiểu thất ngươi cứ u buồn như vậy , đại ti ta không lo thì làm sao được !

Nói xong nàng liền kéo tay Nguyệt Phi xuống ngồi ghế bên cạnh , nói nhẹ giọng :

-Muội có phải là động tình rồi phải không ?

-Đại ti...sao ti lại biết ?! – Nguyệt Phi giật mình.

-Nhìn là biết ngay , đám mây mà muội ở chính là trên khu rừng chúng ta ở lúc hạ giới .. muội động tình với hồ yêu kia sao ? – Vũ Phi nói đùa.

-Thế thì đã sao..chàng chính là mệnh đã sắp kết thúc , ta lại là tiên mà tiên và yêu không thể có chuyện động tình..nhưng sao khi nhìn thấy chàng đau đớn

chống chọi với bệnh lòng ta không kim chế được mà nhói lòng !

Nói xong là giọt lệ rơi xuống khuôn mặt nàng , Vũ Phi có chút giật mình nhưng vẫn là nói dịu dàng với muội muội :

-Tiểu thất của chúng ta chính là động tĩnh thật rồi..được rồi , chúng ta xuống xem hấn ra sao trước đã !

Nguyệt Phi gật đầu , đi xuống nơi A Lâm đang ở thì nghe thấy tiếng khóc đau đớn của Tiểu Trúc , khi thấy nàng liền lớn tiếng la :

-Nguyệt tỉ chính là đồ lừa dối , tỉ nói cứu ca ca sao bây giờ huynh ấy đến hơi thở cũng không còn .. tỉ chính là nói dối !

Nguyệt Phi kinh hãi chạy đến ngay bên giường nhìn khuôn mặt trắng xanh của A Lâm , đau lòng đưa tay chạm vào khuôn mặt , lệ cứ thế rơi xuống. Vũ Phi lo cho muội muội liền đưa tay lau đi nước mắt của nàng :

-Bình tĩnh , chúng ta đuổi theo chắc là còn kịp !

-Đúng vậy , chúng ta xuống địa phủ sẽ kịp !

Nguyệt Phi phi thân đi xuống địa phủ , tốc độ không hề chậm chút nào , đến cửa Sinh Tử Môn nhìn thấy hai yêu quỷ quái đang canh gác liền lạnh nhạt nói :

-Mau tránh ra !

Vũ Phi chính là vừa đến nơi nhìn thấy cỗ khí lạnh nhạt của tiểu thất cũng nổi lên cảm giác lo sợ :

-Hai người là người phương nào sao lại dám tùy tiện xông vào địa phủ hả ? – hai tên quỷ yêu quái giờ bình khí bảo vệ cửa Sinh Tử .

Bàn tay nhỏ nắm chặt lại , Nguyệt Phi không nói lời nào liền hướng tới hai tiểu yêu đó dậm một cái văng ra xa , chân mạnh mẽ đạp cửa đi vào khiến Vũ Phi phía sau kinh hoàng.

Có người làm loạn Địa phủ lập tức liền có người đi khẩn báo , Hắc Bạch Vô Thường đi tới nhìn thấy hai nữ tử xinh đẹp chính là có chút giật mình lại nhìn thấy nữ tử từ y kia có dung mạo thật lộng lẫy nhưng đang tức giận là sao..

-Hai vị công chúa đến nơi địa phủ này có chuyện gì sao ? – Thôi phán quan đi ra sau cúi đầu hành lễ , dù sao hấn chính là có lên thiên giới mà gặp đại công chúa rồi nên biết vị bên cạnh chính là một trong các công chúa đây thôi.

-Người chính là Thôi Phán Quan ? – Nguyệt Phi nhìn hấn.

-Ta chính là Thôi Phán Quan , thưa công chúa !

-Mau đem sổ sinh tử cho ta ! – nàng lạnh nhạt nhìn hấn , tay nắm chặt lại.

-Sổ sinh tử chính là trực thuộc của Địa phủ không thể muốn đưa liền đưa , thứ lỗi ta không thể đáp ứng công chúa !

Nguyệt Phi tức giận , cỗ khí bùng phát mạnh mẽ , tay hướng tới Thôi Phán Quan mà nhắm chú thuật , kết giới tạo lên nhốt giữa hấn và nàng lại , lập tức vô số cú dậm hướng vào người hấn , lực đạo đánh không hề nhẹ khiến cho hấn giắt mình phòng thủ, Nguyệt Phi siết tay lại chưởng mạnh vào vai hấn một cái thật mạnh :

-Giao ra cho ta ! Bằng không ta chính là phá nát nơi này !

-Nguyệt nhi đừng xúc động làm mất bình tĩnh , nghe tỉ đã ! – Vũ Phi lên tiếng khuyên can.

-Người là thất công chúa..! – Thôi phán quan đau đớn ôm ngực.

-Đúng rồi..cầu Nại Hà..ta tới đó !

Thân ảnh thoáng cái biến mất , Vũ Phi nhíu mày rồi đi tới bên cạnh Thôi phán quan nói lạnh nhạt :

-Giao sổ sinh tử ra đây , bản công chúa sẽ hoàn toàn chịu mọi trách nhiệm !

Nhìn đại công chúa trước mắt hấn biết đầu cũng chẳng lại nên liền nghe lời nàng đưa ra sổ sinh tử , Vũ Phi lật từng trang dò kỹ tên..liền nhìn thấy Hồ yêu A Lâm , liền xé ngay sau đó quăng cuốn sổ lại cho hấn rồi đuổi theo Nguyệt Phi.

Nguyệt Phi đến cầu Nại Hà liền thấy thân ảnh của A Lâm đang chuẩn bị đi qua cầu liền la lớn :

-A Lâm !

Nam tử đang định uống canh mạnh bà liền giật mình ngược mắt lên nhìn , thoáng giật mình hấn dừng cử động , Nguyệt Phi chạy tới ôm chặt hấn mà trách cứ :

-Ta nói ngươi phải chờ ta mà..sao lại đi tới nơi này làm gì chứ ?

-Nguyệt Phi..sao ngươi khóc..sao ngươi ở đây ? – A Lâm lo lắng.

-Chẳng phải vì tên hồ yêu ngươi làm cho Thất công chúa động tình sao ! – một thân hắc ảnh xuất hiện , khí thế oai hùng làm cho người khác nể phục.

-Diêm vương..đây chính là người bạn ta cần , sỗ cũng đã bị ta xé , ngươi cũng không thể đưa hắn qua cầu rồi ! – Vũ Phi che chắn trước hai người.

-Đại công chúa lừng danh đây sao ..ngươi chính là biết thiên quy mà vẫn phạm , có biết tội nghịch thiên ra sao không ?

-Tử Dạ , ngươi không cần thiết nói như vậy , ta chính là người động tình với A Lâm , ta là người muốn xuống địa phủ cướp người , nếu có trách tội ta sẽ tự chịu , bây giờ thì ngươi rút đi ! – Nguyệt Phi tức giận.

-Thất công chúa quả như lời đồn..dung mạo xinh đẹp như vậy sao để cái bốt trên mặt ! – nói xong hắn vung tay một cái , cái bốt trên mặt Nguyệt Phi biến mất lộ ra khuôn mặt xinh đẹp .

-Tử Dạ , ngươi gặp bọn ta không hành lễ chính là quá mức nay còn tự tiện trước mặt ta , ngươi có coi bổn công chúa ra gì không hả ? – Vũ Phi nhún mày.

-Đại công chúa , nàng chính là người ta thích .. Thất công chúa , nay ta được diện kiến dung mạo nàng làm cho ta say mê đây , nếu nàng bằng lòng ở đây thì ta sẽ không truy cứu thả hắn đi ! – Tử Dạ tro trên nói.

Một cỗ lực mạnh mẽ đánh tới , một chưởng của Vũ Phi ngay ngực của Tử Dạ khiến hắn lùi về sau mấy bước máu cũng chảy ra từ khóe miệng.

-Đưa A Lâm đi , sau đó nhanh chóng thành thân cho tì !

Nguyệt Phi nhìn đại tì muốn ra tay nhưng lại nghe tiếng hét kêu đi của tì liền nghe lời nắm chặt tay A Lâm kéo đi , để lại một thân hắc y và một thân bạch y đối diện nhau , xung quanh hai người nổi lên cỗ lực mạnh mẽ đồng màu với y phục , không chần chừ Vũ Phi liến ra tay trước tấn công..địa phủ lập tức có chấn động.

Nguyệt Phi kéo A Lâm quay về thể xác . thì nhìn thấy xung quanh mọi thứ được chuẩn bị tất cả , ngôi nhà cũng được trang trí các tờ giấy hi , quần áo trên người nàng và A Lâm phút chốc biến thành hỷ phục đỏ chói xinh đẹp .. Nàng ngược mặt , là các tì tì :

-Ta đã nghe chuyện đại tì nói rồi , bây giờ cũng đã chuẩn bị xong ! – Yến Phi nói nhẹ.

-Bây giờ chúng ta sẽ làm chủ hôn , mau mau làm lễ ! – Huệ Phi kéo nhị tì ngồi vào ghế.

Nguyệt Phi nhìn mọi thứ rồi đỡ A Lâm tới trước mặt nhị tì và tam tì , khẽ hỏi :

-Chàng có đồng ý hôn sự này không ?

-Ta chính là nằm mơ cũng chẳng dám mơ..Nguyệt nhi ! – A Lâm nhìn nàng.

-Được rồi , làm lễ thôi ! – Liên Phi la to.

Hai người liền quỳ xuống trước mặt hai tì tì của Nguyệt Phi.

-Nhất bái thiên địa ! – cả hai hướng ra nhà cúi đầu thật thành khẩn.

-Nhị bái cao đường ! – quay lại là cúi đầu với hai tì tì.

-Phu...phu thê giao bái ! – Liên Phi nhìn thấy ngoài trời liền la lớn , hai người cúi đầu nhau thì.

-Mau đưa trà nhanh lên ! – Hàn Phi bùng trà.

A Lâm liền dâng trà cho hai tì tì trước mặt , Yến Phi nhìn thấy khí trời thay đổi liền uống nhanh trà , A Lâm dâng trà cho mọi người thì :

-To gan ! – tiếng nói lớn vọng vào.

-Dương Tiễn..ngươi muốn làm gì hả ? Làm cản trước mặt các công chúa có biết tội gì không ? – Nhật Phi lạnh lùng quát.

-Đã biết mình là công chúa , mà dám phạm thiên quy , tiên và yêu sao lại thành thân hả ? – Nhị Lang Thần không hề nể mặt.

-Thế thì đã sao ..muội muội của bọn ta chính là đã thành thân , ngươi định đánh nó hả hay là bọn ta !? – Yến Phi lên tiếng.

-Ta chính là đánh tên yêu hồ này !

Dương Tiễn hướng thần khí của mình tới A Lâm, liền có kết giới mạnh mẽ che chở hắn, nhủu mày nhìn Nguyệt Phi :

-Thất tiểu tử, ngươi làm như vậy chính là tự làm thương tổn bản thân !

-Dương Tiễn..nếu ngươi đánh chàng tâm ta còn đau hơn gấp vạn lần, đã thế thì tại sao để ngươi đánh ta còn hơn ! – Nguyệt Phi che chắn.

-Dương Tiễn, ngươi nhìn xem, họ yêu nhau như vậy sao ngươi làm thế ? – Huệ Phi trách cứ.

-Dương Tiễn coi như chúng ta xin ngươi ! – nói xong lập tức sáu công chúa thanh cao diễm lệ quỳ xuống trước mặt hắn.

Dương Tiễn nhìn cảnh này cũng chẳng quen bèn lạnh lùng quay người rời đi, nhưng chẳng được bao lâu thì tất cả bị giải về thiên đình, chúng tiên nhân nhìn thấy A Lâm nắm chặt tay Thất tiểu tử liền thở dài, đã thế các công chúa còn góp phần nữa, sắc mặt Thiên Đế khó coi như vậy thật chẳng sai :

-Nguyệt Phi..con muốn tạo phản ?

-Nguyệt Phi có tội tự mình sẽ gánh chịu, cha cứ việc xử trí xin cha đừng lại hại đến phu quân của con ! – Nguyệt Phi quỳ xuống.

-Thiên Đế, lỗi là do ta đã làm cho Nguyệt Phi hồ nháo, ta xin thay nàng chịu tội !

-Chưa đến phiên ngươi lên tiếng ! – một lực đạo đánh vào người A Lâm khiến chàng ngã xuống đất, tách khỏi Nguyệt Phi.

-Cha ! Chàng là phu quân của con, cha làm như vậy mà được hả ? – Nguyệt Phi la hét.

-Hồ nháo, là công chúa mà lại động tình với yêu hồ, con có coi thiên quy ra gì không hả ? Đã vậy, các con còn góp phần giúp nó, Vũ Phi, con biết xé sổ sinh tử có hậu quả ra sao không, đã thế còn làm loạn địa phủ đầu với Diêm Vương .. các con chính là muốn làm phản ! – Thiên Đế tức giận.

-Cha..tội này do con, con không biết dạy em, đã thế còn dẫn Nguyệt Phi xuống trần gian để cho em gặp A Lâm mà động tình ! – Vũ Phi quỳ xuống.

-Tội con cũng là có tội, xin cha trách tội ! – thế là các công chúa quỳ xuống.

-Thiên Đế.. ! – Kim Tinh lão định nói.

-Chính là tạo phản, yêu hồ kia lập tức xử tử hắn cho ta ! – Thiên Đế ra lệnh.

Nguyệt Phi nghe vậy liền gất gao ôm lấy A Lâm, nàng liến hét lớn :

-Sao lại giết chàng ? Thiên Đế chính là không phân biệt đúng sai, người có tội là con sao ngài không xử mà lại giáng xuống chàng, con mà người nghịch thiên, là người động tình phạm thiên quy, là đại nghịch bất đạo .. con không cần làm công chúa, không cần làm tiên, con chỉ cần A Lâm !

-Mau tách công chúa ra ! – Thiên Đế tức giận.

-Các ngươi mà chạm vào chàng ta liền không nương tay ! – luồng sáng xuất hiện, sau đó trên tay nàng là một thanh kiếm màu xanh tuyệt đẹp.

-Nguyệt Phi !! – Thiên Đế gầm nhẹ.

-Thiên đế, nếu ngài muốn giết chàng thì giết con trước đi..làm sao tiên và yêu không thể yêu nhau..luật sinh tử gì chứ, con không thèm quan tâm, con chính là muốn bên cạnh người con yêu thôi sao lại khó khăn như vậy hả .. A Lâm là hồ yêu thì đã sao, chàng có làm hại ai chưa, có giết ai chưa..chàng vì hút yêu khí của Yêu vương mẫu nên mới bị trúng độc ..yêu cũng chưa hẳn là xấu mà, con động tình với chàng thì có làm ai bị thương hay chết đâu sao lại ngăn cấm.. chỉ vì con mà ngài đòi xử tử chàng thì đối với chàng có là công bằng không .. Thiên đế ..con chính là không cần làm tiên !

Nói xong, Nguyệt Phi há miệng tiên đan nàng bay ra lên không trung, cơ thể nàng liền yếu đuối ngã vào người A Lâm, sắc mặt tái nhợt :

-Con không cần làm tiên .. Thiên Đế, nếu vậy thì chuyện phạm nhân và yêu động tình cũng không liên quan đến thiên giới !

-Nguyệt Phi, nàng không sao chứ ? – A Lâm đau lòng ôm chặt lấy nàng.

-Nguyệt Phi, ngươi chính là đại nghịch bất đạo, vì một tên yêu hồ mà tước đi thân phận tiên nhân của mình ! Ngươi có nghĩ đến người khác không ? – Thiên đế đau lòng.

-Con biết..con biết làm như vậy là đại nghịch bất đạo, bất hiếu với cha mẹ, nhưng ..con không chịu được khi phu quân con bị hành hạ..con không muốn vì con mà cha mang tiếng thị phi .. con cũng không muốn các vị phải chịu tội thay mình..Vương mẫu .. mẹ đừng khóc như vậy..được làm con của hai người chính là diễm phúc của con ! – Nguyệt Phi rơi lệ.

- Thiên Đế, Vương Mẫu, A Lâm ta chẳng phải thứ gì to lớn hay có uy quyền gì trong yêu giới nhưng ta có thể giúp nàng có được niềm vui..xin hai người toại nguyện ! – A Lâm dập đầu cầu xin.

Chúng tiên nhân nhìn cảnh trước mắt mà cũng chạnh lòng, Kim Tinh lão không chịu được bèn lên tiếng :

-Thế thì có cách này , thất công chúa sẽ chịu trừng phạt thiên uy , A Lâm sẽ có hẳn cơ hội đầu thai thành người để có thể tích đức , nếu trải qua các tình kiếp mà các người vẫn còn ngoan cố thì Thiên Đế ngài cũng nên chấp nhận họ !

-Được , thế thì mang chúng đi !

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Phi* , *Bốn Vương Hận Người*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bữa ăn hội tụ bị phá !

Trăng đêm soi sáng , Mộ Dung Nguyệt khẽ cười nhạo bản thân mình , sợi dây chuyền trên cổ nắm chặt lấy .. A Lâm .đã qua mấy vạn năm .rất cuộc chàng đang nơi đâu..

-Nha đầu..người làm sao lại có thể tắm ở đây ? – là giọng nói đáng ghét của hắn.

Mộ Dung Nguyệt im lặng , Hiên Viên Hạo khẽ cười nhạo bước tới gần thấy đôi mắt nàng đỏ hoe liền hơi giật mình :

-Người...người khóc sao..người bị thương sao ? – Hiên Viên Hạo hỏi.

-Tránh ra ... ! – nàng hất tay hắn ra , y phục nhanh chóng khoác vào.

Đôi mắt lộ vẻ bi thương , khuôn mặt phút chốc xinh đẹp đến lạ thường khiến cho Hiên Viên Hạo giật mình . Nàng đi lên hồ , mặc chỉnh tề y phục lại rồi nói lạnh :

-Hiên Viên Hạo , ta với người chỉ là phu thê trên danh nghĩa , đừng tưởng ta không biết mưu đồ của người .. dẫu sao người cũng đã biết thân phận của ta , vậy thì nên thừa biết ..Mộ Dung Nguyệt là do người bức đến chết ! Cho nên .. người tốt nhất đừng có hồ nháo với ta ! – Mộ Dung Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn.

-Nếu đã như vậy ta cũng chẳng cần làm bộ nữa.. người vốn không phải Mộ Dung Nguyệt thì tại sao lại dùng thân thể của nàng ..người có mưu đồ gì ?

-..Việc của ta không đến phiên người biết !

Mộ Dung Nguyệt rời đi bỏ lại Hiên Viên Hạo đứng một mình , tay hắn đặt lên ngay tim...rất cuộc sao hắn lại khó chịu vì nàng..

Ngày hôm sau , trận đấu thứ hai bắt đầu , ba mươi người được chia làm mười nhóm khác nhau để cùng làm nhiệm vụ hái thuốc , nhóm về cuối cùng sẽ bị loại. Mộ Dung Nguyệt liếc nhìn Từ Dạ đang im lặng giả dạng ngụy quân tử liền siết chặt nắm đấm nhỏ lại , Tiểu Hoa mỉm cười nắm chặt tay nàng cùng Tiểu Miên :

-Chúng ta là một đội !

-Chúng ta mau đi thôi ! – Tiểu Miên hưng phấn.

Mộ Dung Nguyệt chỉ mỉm cười nhẹ , cùng hai người lên đường đi vào khu rừng . Nhìn tờ giấy ghi tên năm nguyên liệu liền thở dài :

-Chúng ta có thể tự lấy được liệu dâng lên không ? – nàng hỏi.

-Làm sao có thể..Nguyệt nhi, người cũng thật là lười nha , nào đến đây lấy nắm linh chi trên vách đá đi !

Mộ Dung Nguyệt nhìn nắm linh chi nằm trên vách đá khoảng năm mét liền đạp chân phi thân lên lấy giao cho Tiểu Miên , tiếp tục lên đường thì gặp ngay oan gia :

-Mộ Dung Nguyệt , đừng để bị loại sớm nhé , bằng không ta không thể làm cho Mộ gia nhục nhã vì người ! – Duệ Minh cười khẩy cầm quạt tiêu soái.

-Nếu người có bản lĩnh thì cứ việc nhé , bọn tiểu thư cũng muốn xem Duệ gia có thứ gì mà dám đối đầu với chúng ta ! – nàng chống nạnh hai tay đối đầu.

-Để xem , bọn thiếu gia nhất định làm cho Mộ gia biến mất khỏi Hỏa Chi quốc !

-Vậy thì người cứ tiếp tục mơ , bọn tiểu thư không có thời gian với người ..mà cũng may cho người khi chung đội với hai người bọn họ đấy , bằng không bị loại sớm ta cũng thật mất mặt thay !

Nàng cười nhếch môi rồi rời đi trước , Từ Dạ cười khẽ cúi người hái Tử thảo linh dược đưa cho nam tử bên cạnh tiếp tục đi không thèm để ý Duệ Minh

đang phùng phùng nóng giận.

Sau khi tìm được bốn được liệu , Tiểu Hoa nhủ mày nhìn được liệu thứ năm :

-Sao vậy ? – Mộ Dung Nguyệt nhìn nàng.

-Ở nơi này thì làm sao có Liên Thủy được chứ .. Nguyệt nhi , ngươi biết gần đây nơi nào có sông hồ không ? – Tiểu Hoa hỏi.

..Nếu vậy thì chắc là ở Cừu Hồ Nguyệt thôi !

-Ta đã xem ở đó rồi mà không phát hiện ! – Tiểu Hoa thở dài .

-Hình như...gần đây có con sông đấy , tối hôm qua muội có đi loanh quanh xem ! – Tiểu Miên nói nhẹ.

-Vậy thì mau đi !

Nói xong Tiểu Miên liền dẫn đường đi tới một con suối nhỏ , Mộ Dung Nguyệt nhìn xung quanh liền thấy đóa hoa sen đang bị nước cuốn mạnh mẽ :

-Hai người ở đây..ta sẽ quay lại !

Nói xong nàng liền phi thân lên hòn đá gần đó , cúi người hái Liên Thủy được liền mỉm cười giờ lên :

-Lấy được rồi !

-Cám ơn nhé ! – bỗng một thân hồng y sáng chói xoẹt qua cướp Liên Thủy trên tay nàng.

Mộ Dung Nguyệt nhủ mày nhìn nữ nhân đang đứng trên bờ , nàng ta cười khẩy cầm đóa Liên Thủy tự đắc :

-Ngươi tùy tiện cướp đồ người khác sao ? – Tiểu Hoa hét.

-Trong luật đấu có cấm không được cướp đồ , với lại Liên Thủy cũng chưa được cho vào trong túi các người sao lại nói ta cướp ! – nữ nhân trơ trẽn đáp lại.

-Mau trả lại đây !

Mộ Dung Nguyệt nhủ mày đáp người lên đối diện với nàng ta , nữ nhân này nhìn cũng có chút dung mạo đó chứ ..

-Ngươi là người của Mộ gia .. có vẻ ngươi thích ra vẻ quá nhỉ ?

-Thế thì đã sao , bọn tiểu thư ra vẻ cũng không làm hại tới ai , ngược lại ngươi thân là nữ tử lại giờ thói trộm cướp không biết xấu hổ à !

-Tham gia thi đấu mà xấu hổ thì tham gia làm gì..ta đi trước !

-Dễ vậy sao ?

Nói xong , thân ảnh nàng liền xuất hiện bên cạnh nữ tử hồng y ngăn chặn đường đi của nàng ta :

-Bách Liên , tốt nhất trả lại Liên Thủy đây ! – Tiểu Hoa lên tiếng.

-Ta chính là muốn cướp đây !

Mộ Dung Nguyệt siết chặt tay lại , đánh về phía nàng ta ..không ngờ thân thủ nữ nhân này không tệ ..như vậy thì liền có thể vui đùa một chút rồi.. hai thân ảnh một tím một đỏ lao vào nhau , tốc độ khiến người ta quan sát không kịp chút nào.

Ở gốc cây gần đó , Từ Dạ nhìn thân thủ hai người chuyển động , cây quạt trên tay cũng thật muốn chuyển động theo .. nam tử đứng bên cạnh thì không quan tâm chỉ cầm cây sáo mân mê.

-Hai người bọn họ có vẻ không phân thắng bại nhỉ...hình như Mộ nha đầu kia đang thất thế thì phải ? – Duệ Minh nhìn hướng hai thân ảnh chuyển động.

Từ Dạ cúi người cầm lấy hòn đá hướng tới hai người rồi ném

Bỗng thất lung bị vật nào đó ném mạnh vào khiến cho Bách Liên thất thế , ngay lập tức chớp thời cơ Mộ Dung Nguyệt đánh cú đá karate thật mạnh vào bụng nàng khiến nàng văng xa ngã xuống đất , nội thương không hề nhẹ.

-Thua rồi ! Mau giao Liên Thủy ra ! – Tiểu Hoa đưa tay ra .

Không cam tâm lấy Liên Thủy giao ra cho Tiểu Hoa , Bách Liên định chạy thì ngay lập tức bị Mộ Dung Nguyệt chặn đầu :

-Đừng hồng trồn nhé !

Chưa kịp phản ứng thì thấy Tiểu Miên đưa tay vào y phục nàng lấy Liên Thủy ra cho vào túi , Tiểu Hoa cười khẽ châm chọc :

-Đúng là nha đầu nguoi vừa ăn cướp vừa tỏ vẻ , lần sau nên xem mình cướp của ai trước khi hành động nhé !

-Được rồi , chúng ta đi thôi ! – Mộ Dung Nguyệt nhìn nàng ta rồi rời đi.

Khi nhóm họ về tới nơi thì trận đấu cũng kết thúc nhóm của Bách Liên bị loại đi vì không đủ dược liệu. Đình Tái thái y công bố kết quả rồi cho họ quay về nhà , chờ đến ngày thi đấu , một số người nếu không có người thân thì sẽ ở lại phủ tướng do triều đình làm Thuật Anh tạo nên , còn một số người thì sẽ về với người thân .Mộ Dung Nguyệt đưa hai người ti muội của mình về trước mặt cha mẹ , Mộ Dương thấy hài tử yêu quý quay về liền trách cứ :

-Hài tử , nguoi chính là vô tâm..đi như vậy khiến ta đây thật lòng lo lắng !

-Cha...ta chính là nhớ thương nguoi cùng mẹ đến nỗi vừa nghe có thể về nhà thì lập tức đến ngay đây , cha , đây là Tiểu Hoa , hảo hữu của con hồi nhỏ !
– Mộ Dung Nguyệt khoác lấy tay lão giới thiệu.

-Là hảo hữu của Nguyệt nhi chúng ta thì cũng như là nhi tử chúng ta , nào , tối nay phải tổ chức tiệc ! – Mộ Dương cười lớn.

-Lão già , ông muốn độc chiếm con gái à...! – Phượng Từ Loan rôt cuộc lên tiếng.

-Làm sao ta có thể ... Nguyệt nhi đến với mẹ con đi nào !

Nhìn khung cảnh xung quanh làm cho Tiểu Hoa thấy thật ấm áp , nàng cũng e dè đứng yên tại chỗ thì thấy Tiểu Vân :

-Tiểu Vân..!

-Hoa tiểu thư.. cô cũng đến tham gia sao ? –Tiểu Vân từ nhỏ là theo bên Mộ Dung Nguyệt nên tất nhiên là biết về Tiểu Hoa.

-Đúng vậy ! – nàng mỉm cười.

-Mau ngồi đi , lão gia cùng với phu nhân là người không nói đến lễ tiết , nguoi là hảo hữu của tiểu thư , phu nhân và lão gia xem nguoi như người trong nhà !

Kéo Tiểu Miên và Tiểu Hoa ngồi xuống ghế , nàng liền phân phó cho ti nữ mang trà lên cho họ , lúc này Mộ Phong cũng xuất hiện .. làm cho trái tim ai đó đập lỡ một nhịp :

-Đại ca ... muội nhớ huynh ! – Mộ Dung Nguyệt ôm chầm lấy hân mà nịnh nọt.

-Tiểu nha đầu ..thi cử ra sao rồi ? Nghe nói , muội đặc biệt chú ý nhi ..cùng với thiên tài Hàn Bắc quốc thi đấu ngang tài..thật sự không phụ công huynh nha ! – Mộ Phong cung chiều nàng.

-Tất nhiên , ta làm sao có thể để cho Mộ gia ta mất mặt..nhưng chính là tên Duệ Minh kia cứ năm lần bảy lượt sinh sự thật làm cho muội bức mình !

-Đã là thi đấu thì con nên có tính kiên định đừng để ân oán cá nhân làm ảnh hưởng tới cuộc thi ! – Phượng Từ Loan nhìn nàng.

-Con biết rồi..à, đây là Tiểu Hoa , hảo hữu của muội ..còn đây là Mộ Phong , ca ca của ta ! – Mộ Dung Nguyệt hướng tới Tiểu Hoa mà giới thiệu.

-Hoa tiểu thư , nhờ nguoi chăm sóc Nguyệt nhi ! – Mộ Phong mỉm cười.

-Nguyệt..nhi là hảo hữu của ta ..điều đó là tất nhiên !

Khuôn mặt Tiểu Hoa ửng hồng lên làm cho Mộ Dung Nguyệt cười khẽ , Phượng Từ Loan nuông chiều hài tử , nhìn sắc trời của đã sập tới liền bảo ba người bọn họ tắm rửa sau đó đến phòng ăn dùng bữa.

Nhưng không ngờ hôm nay Mộ phủ được các quý nhân đến ghé thăm nha , từ ngoài có người truyền báo có Hoàng thượng , Cung Thân vương , Thanh Phong vương cùng với Sát Tôn vương diện kiến , khiến cho Mộ Dương nhũn mảy khó chịu nhưng vẫn là cho vào :

-Tham kiến hoàng thượng , Cung Thân vương , Thanh Phong vương , Sát Tôn vương vạn tuế vạn tuế ! – mọi người hành lễ.

-Mộ tướng quân , Mộ phu nhân đừng khách khí , miễn lễ tiết ! – Hiền Viên Sờ thân hoàng y cười nhẹ.

-Tạ ơn hoàng thượng !

-Không biết hôm nay các vị đến Mộ phủ có việc gì không ạ ? – Mộ Phong thay mặt cha mẹ lên tiếng hỏi.

-Bổn vương đến thăm nương tử ! – Hiền Viên Hạo tìm ngay có liền ngồi xuống ghế.

-Ta là đến thăm hỏi Mộ Phong người ! – Hiền Viên Thanh nhẹ nhàng mỉm cười ngồi xuống ghế bên cạnh Hiền Viên Hạo.

-Ta là đến bàn chính sự với Mộ tướng quân ! – Hiền Viên Cảnh nhanh chóng cầm lấy chiến lược quân nhân đưa cho Mộ Dương , sau đó ngồi đối diện Hiền Viên Thanh.

-Ta..Ta thì đến thăm ngũ đệ muội và thăm hỏi sức khỏe của di ! – Hiền Viên Sở cười khẽ ngồi đối diện với Hiền Viên Hạo.

-Thăm hỏi ta...là người sao ? – Mộ Dung Nguyệt nghe tiếng của hoàng thượng liền chạy tới ôm hân.

-Nguyệt nhi..! – Phụng Từ Loan nhủ thầm.

-Dạ..Hiền Viên Thanh , người cũng đến sao !? – nàng mỉm cười nhìn hân vui mừng.

-Nguyệt nhi..tướng công con đang ngồi sao lại không để mắt đến !? – Phụng Từ Loan nhủ thầm bất bình thay cho Hạo nhi.

-Chính là tiểu tử này bắt nạt Nguyệt nhi nên mới không thèm để ý hân thôi ! – Mộ Dương bênh vực con gái.

-Hiền Viên Hạo , con đã nghe tiếng đáng ghét hân từ xa nên thừa biết rồi ă ! – Mộ Dung Nguyệt liếc nhìn ai đó.

-Nương tử thật khổ tâm nàng , nhớ thương ta đến mức từ xa đã nghe tiếng ta liền chạy đến , lại đây bồn vương ôm người một cái nào ! – Hiền Viên Hạo mặt dày ôm lấy nàng.

-Ta chính là rất nhớ thương người ! – bàn tay ai đó néo vào lưng hân khiến cho hân nhủ thầm chịu đựng.

-Nha đầu , bồn vương cũng có mặt sao người không hỏi thăm ?! – Hiền Viên Cảnh chính là thập phần ghen tị.

-A...Cung Thân vương hôm nay ta cứ tưởng người sẽ đi tìm nữ nhân để hưởng thụ chứ ! – nàng nhìn Hiền Viên Cảnh châm chọc.

Từ cửa bước vào hai nữ tử một bé một lớn , màu hồng một trắng thu hút ánh nhìn , Tiểu Hoa giặt mình trước khung cảnh náo nhiệt trước mắt , Tiểu Miên thì sớm bị dọa rồi :

- Tham kiến hoàng thượng , Cung Thân vương , Thanh Phong vương , Sát Tôn vương vạn tuế vạn tuế ! – hai người cúi đầu hành lễ.

-Miễn lễ ! – Hiền Viên Sở nói nhẹ.

-Tạ ơn hoàng thượng !

Tiểu Miên nhìn thấy cảnh Hiền Viên Hạo ôm Nguyệt ti không khỏi có chút đỏ mặt ngượng ngùng , Tiểu Hoa thì bình tĩnh hơn nhìn mọi người :

-Đây là Tiểu Miên cùng Tiểu Hoa , nghĩa muội và hảo hữu của ta ! – Mộ Dung Nguyệt đẩy Hiền Viên Hạo ra rồi giới thiệu.

-Thì ra là hai người .. cố gắng thì tốt nhé ! – Hiền Viên Thanh cười nhẹ.

Nụ cười ấy làm cho trái tim thiếu nữ xôn xao , Mộ Dung Nguyệt nhìn hân mê mẩn thiếu chút nữa chỉ còn nước miếng chưa chảy ra thôi , Tiểu Hoa thì đỏ mặt , Tiểu Miên thì mê mẩn nhìn không thôi , chỉ có Tiểu Vân vẫn bình tĩnh vì tâm nàng sớm trao cho đại thiếu gia rồi.

Nhìn thấy nha đầu mê mẩn tứ ca , tâm can của Hiền Viên Hạo liền không vui kéo nàng vào lòng ngồi xuống ghế , Tiểu Vân cũng kêu người mang ghế ra cho hai nàng , thế là Mộ phủ không mời mà đến liền có bốn vị đại nhân tham gia bữa tối :

-Com canh tướng phủ đậm bạc hi vọng hợp khẩu vị của các vị vương gia , hoàng thượng ! – Mộ Dương nói lạnh trong ý rõ nét khó chịu.

-Thứ lỗi đến mà không báo , Hiền Viên Thanh , tạ lỗi với ngài ! – Hiền Viên Thanh hai tay cầm lấy quạt chấp thành quyền cúi đầu nhận lỗi.

-Thanh Phong vương không cần tạ lỗi , nào , ăn ngon nhé ! – Mộ Dương cười khẽ .

-Tiểu Vân , người cũng ngồi bên cạnh ta ! – Mộ Dung Nguyệt chỉ chỗ bên cạnh Mộ Phong.

-Dạ..nô tì...!

-Tiểu Vân , con ngồi đi ! – Phụng Từ Loan lên tiếng thì sao nàng dám chống.

Tiểu Vân liền e dè ngồi bên cạnh Mộ Phong , nhìn thấy các đại nhân vật nàng cũng không dám động đũa vào thức ăn thì thấy chén của mình bỗng có mỹ thực ..thì ra đại thiếu gia gấp cho nàng :

-Người cũng nên động đũa đi ! – Mộ Phong nói nhẹ.

-Tạ ơn thiếu gia !

Mộ Dung Nguyệt thì khác , nàng liên tục gấp thức ăn cho Hiên Viên Thanh cùng Hiên Viên Sở bỏ quên hai nam nhân nào đó , Tiểu Hoa cười khê cho hành động của nàng , Tiểu Miên thì e dè được phu nhân gấp thức ăn cho. Bữa ăn gia đình hội tụ rồi cuộc bị phá thành bữa ăn tiếp đãi các vị đại nhân vật ...Mộ Dương làm sao không bực cho được.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Phi* , *Bốn Vương Hận Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Ngủ cùng nàng !

Bữa tối kết thúc , Mộ Dung ngồi trên ghế gia chủ nhìn bốn vị đại nhân này trong lòng chính là muôn phần khó chịu , Phượng Từ Loan thì mỉm cười cung chiêu đối với Hiên Viên Hạo :

-Hạo nhi..hôm nay con ngủ ở đây nhé , lâu rồi chúng ta không tâm sự !

-Dạ ! – Hiên Viên Hạo gật đầu cười tươi với nàng

-Mẹ à , phủ chúng ta chính là hết phòng nha ! Để hấn về nơi ở của hấn chẳng phải tốt hơn sao ? – Mộ Dung Nguyệt mang trà ra dâng cho hai người.

-Nếu vậy thì hai đứa ngủ cùng nhau , hai đứa là phu thê thì việc chung phòng có gì ? – Phượng Từ Loan lên tiếng thì.

-Không được ! – bất ngờ là bốn người đồng thanh la lên.

Mộ Dung giật mình nhìn ba vị đại nhân cùng con gái của mình , con gái của ông phản đối thì có thể hiểu nhưng ba người này thì sao đây..

-..Ngủ đi..lâu rồi chúng ta chưa tâm sự , nếu vậy chúng ta có thể ngủ cùng nhau nhé ! – Hiên Viên Thanh cười gượng cho hành động của mình.

-Cũng được ! – Hiên Viên Hạo nhìn cậu.

-Hoàng thượng , chẳng lẽ người cũng định ở đây sao ? – Mộ Dung không hề khách khí.

-Trăm.trăm hiện tại của chưa có nơi để đến , phiền Mộ phủ rồi ! – Hiên Viên Sở cười khê.

-Cung Thân vương cũng vậy ? – ông đánh mắt nhìn qua Hiên Viên Cảnh.

-Chính là như thế .. ! – Hiên Viên Cảnh gãi đầu cười gượng.

-Vậy thì chỉ cần thêm bốn phòng thôi mà , lão gia , ông cũng đừng chau mày nữa ! – Phượng Từ Loan cười khê.

Mộ Dung mặt rất là không vừa ý nhưng tay vẫn là búng một cái xuất hiện bốn căn phòng , dù sao cũng chỉ là thêm bốn căn phòng , năng lực Thuật Ảnh của ông không phải là không thể tạo ra . Mộ Dung Nguyệt nhú mày nhìn Hiên Viên Hạo đang nịnh nọt mẹ của nàng trong lòng liền khó chịu , mang trà đặt lên bàn hấn :

-Uống coi chừng sặc chết !

-Nguyệt nhi..ăn nói cái gì vậy hà ? – Phượng Từ Loan nhú mày bực dọc.

-Dì đừng trách nàng , Nguyệt nhi cũng đều vì lo bốn vương uống nước mà sặc thế thì nàng có thể dứt nước cho ta không ? – Hiên Viên Hạo kéo nàng ngồi lên đùi hấn.

-Người..!

Mộ Dung Nguyệt định ra tay đánh hấn thì thấy nộ khí của mẹ mình sau lưng , liền cắn răng chịu đựng tay nâng ly trà dâng lên miệng hấn ...một cảnh thật hạnh phúc làm cho ai đó đau lòng.

-Được rồi ! – Mộ Dung Nguyệt nhú mày vùng vẫy ra khỏi hấn.

Tiếp tục đi tới dâng trà cho Hiên Viên Cảnh , nhanh chóng đi tới bên Hiên Viên Cảnh mỉm cười nhẹ nhàng đưa trà lên :

-Hoàng thượng...dùng trà ngon miệng !

-Nguyệt nhi , dâng trà cho trăm nhất định trà sẽ ngon ! – Hiên Viên Sở nhâm nhi ly trà.

Mộ Dung Nguyệt cười nhẹ , bước sang bên cạnh đứng trước mặt Hiên Viên Thanh liền e thẹn ngượng ngừng ra dáng của thiếu nữ vô cùng kiều diễm :

-Tứ ca...mời chàng dùng trà ! Đây là trà được , ta biết chàng có chứng khó ngủ nên đã đặc biệt pha chế Mỹ Giác được ..tứ ca , chàng mau uống !

Nhìn vào cảnh này người nào không biết còn tưởng Hiên Viên Thanh mới là phu quân của nàng chứ ..ân ân ái ái thật ngọt ngào.

Mộ Dung Nguyệt nhìn chén thuốc an thần được Hiên Viên Thanh uống hết liền mỉm cười e thẹn thì Mộ Phong lên tiếng :

-Nguyệt nhi , muội cũng là nên về phòng chuẩn bị cho ngày mai thi đấu chứ !?

-Ngày mai chỉ có mười hai người thi đấu , ta chính là đến ngày kia mới thi đấu ! – Nàng mỉm cười nhẹ.

-Ngày mai muội..thi đấu ạ ! – Tiểu Miên giờ tay.

-Thì ra là vậy..thế muội mau về phòng nghỉ ngơi , muội người cũng hãy nghỉ ngơi đi ! – Mộ Phong nhìn xung quanh.

Mộ Dung gật gù tay dịu lấy phu nhân của mình quay về tư phòng, Mộ Dung Nguyệt mỉm cười với Hiên Viên Thanh cùng hoàng thượng liền xoay gót bước đi về tới tư phòng thì cơ thể nàng bị bao bọc :

-Người làm cái gì vậy hả , đồ lưu manh ! – Mộ Dung Nguyệt nổi ba đường hắc tuyến trên trán.

-Ta ôm nương tử của mình thì có gì mà lưu manh..hôm nay ta muốn ngủ ở đây ! Ngủ cùng nàng ! – Hiên Viên Hạo thuận thế đá cửa đóng lại.

-Người mơ à...ta nói cho người biết , người mà...mà động vào ta...ta..! – nàng lúng túng nhìn hắn.

-Nàng làm sao..đi đã bảo rồi , ta cũng phải nghe theo di chứ , yên tâm kết giới căn phòng này rất chặt không ai quấy rầy chúng ta được !

Đôi mắt hân hân nhìn thân thể nàng , Mộ Dung Nguyệt trán nổi gân xanh vùng cước đá nhưng lại bị bắt được , thân thể ngã nhào lên giường bị hân chế ngự :

-Hiên Viên Hạo, người bĩ ối !

-Làm sao..ta làm gì mà bĩ ối..chẳng phải nàng rất lẳng lơ trước mặt đại ca cùng tứ ca sao..lẳng lơ cho ta xem ! – hắn nhớ lại cảnh ban nãy lại nổi giận.

-Ta đã nói từ trước..tâm ta chính là trao cho tứ ca , người hà tất gượng ép cuộc hôn nhân không ý nghĩa này ! – nàng hét lớn.

-Ban đầu chính người là muốn làm vương phi của ta..bây giờ lại muốn làm vương phi của tứ ca , leo cao té đau , người cũng đừng có mơ ..bốn vương hôm nay tâm tình chính là muốn thưởng thức người !

Nói xong không kịp cho nàng phản ứng , cánh môi liền bị cưỡng đoạt mạnh mẽ , bàn tay càng quấy liền bị hân chế ngự trên đỉnh đầu , y phục bị cời quăng dưới sàn, cả hai dây dưa đến khi không thông được hơi thở liền buông ra , Hiên Viên Hạo liền cúi người mạnh bạo xoa nắn bầu ngực căng tròn để thỏa mãn sự tức giận , khuôn mặt nàng vừa tức vừa xấu hổ , đỏ lên một mảng:

-Hiên Viên Hạo , người như vậy là cưỡng ép ta !

-Thế thì sao..nàng chính là vương phi của ta , muốn kiện vợ chồng ân ái với cha mẹ nàng sao ..ta tin dĩ nhất định tán thành việc làm của ta đấy !

Nói xong , hắn nâng chân nàng lên , đẩy thân mình vào nơi tư mật của nàng rồi bắt đầu chuyển động , Mộ Dung Nguyệt nhủ mảy , tay siết lấy tấm chăn , môi thì bị hân cưỡng đoạt hút mật ngọt làm nàng thật khó chịu , quàng tay ngay lưng hắn mà để lại dấu tích tức giận..thế là trong phòng nàng có hai thân ảnh đầy dư truyền miên, bên ngoài là khuôn mặt đau thương của một người khác.

Sáng hôm sau , cửa phòng bị gõ ầm ỹ , Mộ Dung Nguyệt theo bản năng xoay người bịt kín tai lại thì phát hiện thân thể nàng bị bao bọc trong vòng tay ai đó ...hai mắt mở to , trước mặt nàng là khuôn ngực trắng trẻo không tì vết của tên lưu manh..đưa tay định đẩy thì thấy hắn ôm mình càng chặt hơn bèn hét :

-Hiên Viên Hạo , đủ rồi đấy !

-..Ngủ chút đi ! – hắn lười biếng nói.

-Người ngủ thì ngủ , ta muốn dậy ! – nàng la to.

Môi lại bị cưỡng đoạt nhưng chỉ là nhẹ thoáng qua , để lại chút tư vị ngọt ngào :

-Nếu mỗi lần nàng la ta liền lấy môi chặn lại để khỏi phải đau đầu !

-Người...! – định la liền nhớ tới câu vừa rồi nên nàng kìm chế.

-Mau thức dậy đi .. hôm nay nghĩa muối ta thi đấu !

Hiên Viên Hạo mỉm cười khẽ , mở tay ra để nàng đi ra thì thấy nàng lấy chân trùm đầu hấn :

-Không được nhìn ta thay đồ ! – nàng bực dọc lấy y phục mặc vào.

-Trên người nàng ta đã nhìn qua hết thì còn gì phải ngại ! – lưu manh chính là lưu manh , nói ra không hề ngượng miệng chút nào.

Liếc nhìn hấn đầy nộ khí , nàng chỉnh chu y phục rồi đi tới trước gương trang điểm, khi quay lại đã thấy Hiên Viên Hạo cũng thay y phục xong, vốn muốn cùng nàng đi ra ngoài..nhưng..y phục làm sao có thể giống như thế nha !

-Người đôi bộ khác đi ! – nàng nói khó chịu.

-Ồ hay..sao nàng không đổi mà bảo ta ?

-Người mặc thật làm ta khó chịu !

-Ta mặc đẹp hơn nên nàng ghen tị !

Hết lời để nói , Mộ Dung Nguyệt im lặng mở cửa phòng ra liền thấy Tiểu Vân trong đôi mắt lộ vẻ ngạc nhiên khi thấy sau lưng nàng là Hiên Viên Hạo, không thèm quan tâm , nàng liền kéo Tiểu Vân hướng tới nơi diễn ra trận đấu mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Phi* , *Bốn Vương Hận Người*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Đánh nhau .

Nơi thi đấu chính là được diễn ra ở giữa hồ Cửu Nguyệt, mọi người quý tộc quyền quý đều được có mặt để xem , Mộ Dung Nguyệt đi tới ngồi xuống nơi gần với võ đài mà nhìn , nhưng không hiểu sao tên vương gia kia lại một mực theo nàng như thế thật là khó chịu.

-Sao người đi theo ta hoài vậy ? Không chán à !

-Bốn vương là đi xem thi đấu , vương phi , sao nàng lại phản ứng gay gắt như vậy ?! – Hiên Viên Hạo ngồi xuống ghé.

-Người..! – nàng bực tức ngồi xuống cạnh hấn.

Đối diện liền thấy Tử Dạ đang khí thái hiên ngang ngồi xem , bên cạnh là nam tử cầm sáo anh tú nhìn nàng mỉm cười , Mộ Dung Nguyệt liền nhú mào quay sang nhìn Tiểu Vân :

-Nam tử ngồi cạnh tên đó là ai ?

-Đó là hoàng tử Hàn Bắc quốc .. Hàn Duật ! – Tiểu Vân nói nhỏ.

-Thì ra là vậy..!

Nàng hướng tới người đó cúi đầu đáp lễ , Hiên Viên Hạo nhú mào kéo người nàng sát vào hấn rồi đưa quạt che nàng lại hướng tới Hàn Duật gật đầu coi như chào hỏi.

-Người làm gì vậy ? – Mộ Dung Nguyệt đẩy hấn.

-Trước mặt ta mà nàng lại lảng lơ với nam nhân..muốn chọc tức bốn vương !

-Ta không có , với lại người nhìn mỹ nhân được thì ta nhìn mỹ nam có sao .. làm ơn sống hiện đại chút đi ! – nàng bực dọc chỉnh tóc lại.

-Nàng nói kì lạ gì thế .. tốt nhất yên lặng mà xem bằng không ta sẽ chấn chỉnh nàng ngay đây đây ! – Hiên Viên Hạo nhìn cô.

-Người...cứ chờ đi , sau khi ta thắng được cuộc thi ,ta bắt người sống không bằng chết ! – nàng quay mặt đi nhìn lên võ đài.

Trên võ đài , Tiểu Miên đứng đối đầu với một nữ tử , nhìn nàng ta thanh tú chắc có hiểu biết. Thế lệ được giao ra là .. đan dược sẽ do vương gia quyết định, ai luyện được sẽ được đi tiếp không thì loại. Mộ Dung Nguyệt nhú mào lại nhìn thực lực của mười hai người trên đây , nếu xét về tổng thể thì chỉ có khả năng là có bốn người cùng đẳng cấp , Tiểu Miên e rằng khó có phần đi tiếp .

Đề được giao ra , lần đầu là đan dược sơ cấp Hồng Chi dược .. đã có hai người loại ra vì sai thành phần . Vòng hai là đan dược trung cấp , Liên Hoàn

đan ... đã có sáu người rời đi. Vòng cuối cùng, Mộ Dung Nguyệt nhìn vào Tiểu Miên đang nhể nhai mò hôi mà lo lắng :

- Vòng cuối, đan được cao cấp ... Quỳnh Chi Lộ .. được phẩm đã xong, một nén nhang bắt đầu !

Mọi người lập tức động thủ, Tiểu Miên lo lắng .. nàng chưa tiếp xúc với đan được cao cấp bao giờ, tay run rẩy thì thấy Mộ Dung Nguyệt :

- Đừng cố, làm hết sức là được rồi ! - nàng mỉm cười .

Tiểu Miên gật đầu, nàng sắp xếp được liệu ra, khí lực vận công nhanh chóng mang được vào .. nàng cần phải cố gắng vì Nguyệt tỉ cơ. Bàn tay run rẩy, chân cô đứng bắt đầu không vững.

- Tiểu Vân, mau lấy trà lại đây ! - Mộ Dung Nguyệt thật sự lo lắng.

Nén nhang kết thúc, bốn được sư mà nàng đoán đều thuận lợi đi qua còn Tiểu Miên thì vừa kết thúc liền bị ngất trên sàn . Mộ Dung Nguyệt một phen hốt hoảng, Mộ Phong liền phi công lên tới nơi xem xét :

- Đại ca ! - Mộ Dung Nguyệt liền chạy tới.

- Con bé do hao tổn khí lực quá nhiều nên ngất thôi ! - Mộ Phong nhìn nàng nói.

- Tiểu Vân, cho em ấy uống trà đi !

Tiểu Vân liền nghe theo, ngồi xuống bên cạnh con bé, đút nước trà vào miệng, khí sắc trên mặt cũng được phục hồi mấy phần. Lúc này, Mộ Dung Nguyệt mới thở phào :

- Tiểu, đưa con bé về phủ đi ! - Hiên Viên Hạo bước tới.

- Dạ ! - nam thủ vệ bên cạnh hắn liền tiến tới ôm lấy Tiểu Miên phóng đi.

Danh sách bốn người đi vào tiếp tục là sư môn của phái Hoa Đán, sư môn của Quốc Hào sư, sư môn của Duệ gia, sư môn của Ất gia .

Mộ Dung Nguyệt không còn tâm trạng để xem nữa nàng liền quay người đi thì bị ai đó ôm eo tiến bước :

- Tâm trạng xấu à ?!

- Liên quan gì tới ngươi, mau bỏ ta ra bằng không người khác để ý !

- Ta ôm vương phi của ta thì ai dám nói.. hay nàng sợ nam nhân khác biết cản trở nàng dụ dỗ ! - Hiên Viên Hạo nói vào tai nàng.

- Ta không thèm !

Nàng muốn đẩy hắn ra nhưng vẫn là không được bèn im lặng mặc hắn, trên đường đi nhiều người nhìn mà xì xào bàn tán :

-Nữ nhân đó là ai mà sao mặc đồ giống vương gia như thế ?!

-Chắc là vương phi rồi !

- Vương phi sao .. tôi không nghĩ thế, chắc là ti thiếp thôi !

Mộ Dung Nguyệt nghe hết tất cả, tay nàng siết chặt lại rồi mỉm cười ngã vào lòng Hiên Viên Hạo :

- Vương gia...ta mệt !

- Ngươi bị làm sao ... ái phi !? - Hiên Viên Hạo cười khê.

Mọi người nghe vậy lập tức im bật, nàng liếc nhìn mấy nữ nhân gần đó rồi nương nhờ thân thể Hiên Viên Hạo mà đứng nói nhẹ :

-Ta làm tâm tình không tốt .. mà tâm tình không tốt dẫn đến sức khỏe không tốt.. vương gia, ngài sẽ đòi công đạo cho ta chứ !?

- Ai làm cho nàng giận vậy ? - Hiên Viên Cảnh bước tới.

- Chuyện phu thê chúng ta không cần tam ca nhúng tay ! - Hiên Viên Hạo bắt chột siết chặt nàng.

- Hiên Viên Hạo... đau quá, ngươi siết chặt quá đấy ! - nàng nói nhỏ, tay kéo tay hắn ra.

- Ta chỉ là quan tâm đến ngũ đệ muội, là họ làm nàng không vui sao .. người đâu..! - Hiên Viên Cảnh lên tiếng.

- Vương phi.. xin tha mạng, chúng tôi có mắt như mù không thấy được vương phi.. xin vương phi tha mạng ! - ba nữ nhân đó quỳ xuống cầu xin.

Hiên Viên Hạo không quan tâm , dù cho chúng có chết hay sống thì cũng chẳng liên quan tới ta, định bước tiêu soái đi thì nữ tử bên cạnh lên tiếng :

- Được rồi, tam ca ,tội họ không đáng chết ,mọi người đều được tự do ngôn luận mà ! Các người đi đi !

- Tạ ơn vương phi, tạ ơn Sát Tôn vương, tạ ơn Cung Thân vương !

Nghe xong ba nữ tử đó liền bỏ chạy đi, Hiên Viên Cảnh cũng chẳng thèm để ý , cậu bước tới trước mặt Mộ Dung Nguyệt:

- Tâm tư không tốt hẳn là do bên cạnh người không tốt , nếu nàng muốn bốn vương có thể để nàng bên cạnh giúp nàng tìm niềm vui !

- Tam ca ý tứ của người làm cho ta rất cảm động đấy nhưng mà... phu thê chúng ta đang rất ân ái người có sao lại muốn chen vào, phiền tam ca lo lắng Nguyệt nhi không dám ! - nàng nhìn hắn nói mạnh , tay ôm lấy tay Hiên Viên Hạo.

- Đúng vậy, để cho tam ca nhọc tâm, Nguyệt nhi là vương phi của bốn vương tất yếu ta sẽ tìm cho nàng thú vui tiêu khiển.. tam ca xin kiếu !

Hiên Viên Hạo nhếch môi ôm eo nàng rồi đi bỏ lại Hiên Viên Cảnh đang nộ khí lan toả .

Trở về tướng phủ , Mộ Dung Nguyệt liền ra hậu hoa viên thì nghe thấy tiếng đàn du dương êm ái vang lên, quay sang hỏi Tiểu Vân:

- Ai đánh đàn sao !?

- Tiếng đàn nàng chắc là do hoàng thượng , ngài ít khi chơi cảm vì vậy người ta bảo khi tâm tư hoàng thượng buồn sẽ nghe thấy tiếng đàn như thế ! - Tiểu Vân thành thật trả lời.

- Thế sao...em mang trà ra đây , ta đi hỏi xem chàng ấy thế nào !?

- Tiểu thư.. để vương gia biết..!

- Yên tâm , ta sẽ không hành sự lỗ mãng , em mau đi !

Tiểu Vân liền gật đầu quay người rồi đi, Mộ Dung Nguyệt lại tiến bước đi tới ngôi đình viện đang được bao phủ bởi màn che mỏng , phát hiện có người tiếng đàn liền dừng:

- Ai ?! - giọng nói lãnh đạm của bậc đế quân làm cho người ta kinh hãi.

- Nguyệt nhi phá hư tâm tình của hoàng thượng , mong hoàng thượng trách tội ! - Mộ Dung Nguyệt đứng trước màn cúi đầu.

- Là Nguyệt nhi sao.. mau vào đây !

Nàng đứng lên đi vào thì thấy thân hoàng bào đang tiêu soái chơi đàn , khuôn mặt của hắn thật sự là đẹp quá đó nha.. chả bù cho tên kia , đẹp bao nhiêu thì phúc hắc bấy nhiêu ... vẫn là đại ca và tứ ca đẹp nhất.

- Lại đây ngồi với ta !

Nàng nhìn hắn rồi cúi đầu ngồi xuống bên cạnh , Tiểu Vân lúc này dâng trà lên xong liền bị đuổi đi. Hiên Viên Sở ưu tư nhìn ra ngoài , đôi mắt chứa phiền muộn :

- Đại ca, người đang có ưu phiền sao.. chi bằng nói ra xem ta có thể giúp người không !? - Mộ Dung Nguyệt nhìn hắn , tay dâng trà.

- Nguyệt nhi... e rằng phiền muộn này nàng không thể giúp ta ! - Hiên Viên Sở cười khổ , tay nâng trà uống.

- Chưa nói thì sao biết ta không thể giúp ! - nàng nhún mày lại quay mặt hờn dỗi.

- Nàng đừng dỗi, việc này hằng năm đều diễn ra nên ta cũng khó lòng thay đổi.. sau khi Đan hội kết thúc, việc tuyển tú nữ thị tẩm cho ta sẽ được diễn ra ! - Hiên Viên Sở nói nhẹ.

- Thì ra là thế.. ngài yên tâm Nguyệt nhi sẽ có cách giúp ngài !

Mộ Dung Nguyệt mỉm cười tươi tắn, Hiên Viên Sở nhìn nàng thâm tình , tay đưa rồi lại hạ xuống .. đây là ngũ đệ muội của hắn, là ngũ vương phi, là thê tử của ngũ đệ hắn ... nhưng sao ,tâm trí của hắn lại nghĩ về nàng nhiều như vậy.

- Đại ca , huynh làm gì ở đây vậy !? - Hiên Viên Hạo xuất hiện.

- À là ngũ đệ , trẫm có nhã hứng chơi đàn Nguyệt nhi muốn xem !

- Vương phi thích nghe đàn như vậy sao, vậy để bốn vương đàn cho nàng nghe ! - Hiên Viên Hạo đi tới thì

- Đứng... ta .. ta là muốn nghe đại ca đàn , nếu ta muốn chàng đàn thì ta sẽ gọi , được chứ ?! - Mộ Dung Nguyệt giờ tay ngăn lại.

Hiên Viên Hạo liền không vui, kéo tay nàng đứng bật dậy nhào vào lòng hắn, tay đặt ngay eo nàng :

- Nha đầu.. ngươi muốn làm gì vậy hả ?! - hắn cúi đầu nói nhỏ.

- Làm gì chứ.. ngươi tốt nhất đừng phá hư phong cảnh tuyệt đẹp của lão nương.. đi xa giùm một chút ! - Mộ Dung Nguyệt nghiêng răng hăm he.

Hiên Viên Sở nhìn hai người , tâm trạng liền không vui, hắn đứng lên quay sang bảo:

- Nếu ngũ đệ đã thích như vậy trăm cũng không trách, trăm có việc đi trước hai người hảo hảo bồi dưỡng tình cảm !

- Tạ ơn đại hoàng huynh ! - Hiên Viên Hạo mỉm cười.

Nhìn thấy hoàng thượng soi ca rồi đi, tâm can ai đó liền nổi giận đưa tay véo eo ai kia:

- Đau.. nàng làm sao thế ? - Hiên Viên Hạo nhíu mày.

- Ngươi làm sao cứ phá hỏng chuyện tốt của ta vậy hả ?!

- Ý nàng là nàng muốn quyến rũ đại hoàng huynh hả ? - Hiên Viên Hạo bức tức kéo nàng ngồi lên đùi hắn.

- Thế thì sao.. dù sao ta và ngươi cũng không phải tình cảm chân chính, ngươi làm sao lại quản ta !

Đôi môi im bất, nàng hai mắt tròn to nhìn khuôn mặt nam nhân kia dán chặt vào mình, môi quyến luyến rời khỏi môi nàng.. sau đó liền nở nụ cười tự mãn. Trên trán nổi ba đường hắc tuyến, Mộ Dung Nguyệt siết tay lại, nắm thẳng vào mặt hắn thì tay bị cản lại, quay người đánh trở lên thì bị hắn đẩy đứng lên.

- Hôm nay ta không đánh ngươi , ta không là Mộ Dung Nguyệt !

Nói xong , liền hướng tới hắn tung nắm đấm, Hiên Viên Hạo cười khê .. nếu muốn đùa thì ta đùa với nàng.

Đưa tay nắm lấy tay cô kéo mạnh về mình rồi hôn chụt vào mặt cô, Mộ Dung Nguyệt nghiêng răng đánh trở thì thấy cậu đỡ liền nắm lấy vương bào đá gối lên ngay bụng rồi đẩy ra .. Hiên Viên Hạo giật mình đưa tay ôm bụng nhìn khí thế đang bùng toả đó, không ngờ nha đầu này lại có võ công thâm hậu vậy.

Mộ Dung Nguyệt bức dọc , hai tay siết lại nghe răng rắc, đạp cước bay về phía Hiên Viên Hạo , đá mạnh vào người hắn thì bị chặn lại, tay nàng theo thế đâm vào ngực hắn.

- A..! - quả thật đau nha.

- Nguyệt nhi , con làm gì mà đánh Hiên Viên Hạo vậy ?! - Phượng Từ Loan xuất hiện đưa tay cản.

- Hắn dám khi dễ con, hôm nay con không đánh hắn vậy quá uổng công suốt bao lâu học võ rồi ! - cô liền gạt tay bà ra, hướng tới Hiên Viên Hạo.

- Ta nói con dừng lại, Hạo nhi, nó không muốn đánh con ! - bà liền đá cánh tay cô ra che trước người hắn.

- Con không bắt hắn nhường mẹ , tránh ra !

Cô quả nhiên không chịu dừng tay, Mộ Dung lo lắng con gái làm cho phụ nhân giận liền phi công đến trước cản cú đâm của nàng, rồi lấy dây trói nàng lại, mỉm cười nhẹ:

- Nguyệt nhi, nghe lời ta đừng nhón nháo nữa !

- Cha, sao cha lại trói con, cha là về phe hắn đúng không ? - nàng nhìn ông.

- Nguyệt nhi, sức lực của con chưa là đối thủ của hắn đâu, nghe cha !

Hiên Viên Hạo nhíu mày , bước qua người Phượng Từ Loan cời trói cho nàng rồi nói đẩy nàng ra ngoài sân, hai bên đối diện nhau:

- Bây giờ nàng muốn thì ta sẽ tiếp, ra tay đi ! - hắn đứng thẳng lưng , nhìn nàng thách thức.

- Hào, để coi ta chinh ngươi thế nào !

Chân đạp mạnh xuống nền đất , bay về phía hắn, nàng tung nắm đấm vào những điểm nhược thì đều bị một tay hắn cản, tung cước thì bị tay hắn đánh bật ra, Hiên Viên Hạo liền xoay chân hướng nàng rồi nắm lấy chân nàng vừa tung ra, Mộ Dung Nguyệt nhìn hắn , lúc này hắn liền lấy cây trúc nhỏ lúc nãy bẻ ra, đánh một cái vào chân nàng khiến nàng nhíu mày, buông chân ra thì hắn liền đánh vào eo nàng khiến Mộ Dung Nguyệt đau thủ thế đỡ, vừa đỡ được đòn đánh tay phải thì bị đánh vào tay trái, vừa đỡ được đòn đánh ở eo thì bị đánh ngay hông, khắp người nàng ê ẩm mà vẫn nghe tiếng vút từ cây roi trên tay hắn:

- Đau quá, Hiền Viên Hạo, nghe muốn giết ta à ! - nàng la lên.
- Chẳng phải nàng muốn chinh ta sao, bốn vương đây là cho nàng toại nguyện, bằng không nàng lại làm âm ỉ !
- Ngươi lại dùng roi đánh như thế là ăn gian !
- Nếu hấn dùng tay, muội chịu không được đâu ! - Mộ Phong xuất hiện đỡ nàng.
- Đúng là nha đầu không biết lượng sức, tối nay quỳ trước cửa một canh giờ cho ta ! - Phụng Tử Loan lạnh lùng nói.

Mộ Dương ôm bà bảo hạ hoả rồi bảo Mộ Phong đưa nàng đi, Hiền Viên Hạo nhìn nàng rồi thở dài rồi đi.

Tối đến , cả nhà ăn cơm xong, Mộ Dung Nguyệt định chuẩn thì:

- Đừng quên hình phạt đấy , toàn bộ phủ này ta đều có thể biết con làm gì , để ta biết con không quý thì đừng trách ta nặng tay ! - Phụng Tử Loan bực bội nhìn nàng.
- Nguyệt nhi làm sai điều gì khiến bá mẫu giận dữ vậy ? - Hiền Viên Thanh lo lắng.
- Nó phạm vào gia quy , ta chỉ là đang dạy nó, các vương gia , hoàng thượng về phòng hảo hảo nghỉ ngơi !

Mọi người nghe vậy cũng không dám ở lại, Tiểu Vân rung rung nhìn cô rồi cũng rời đi. Mộ Dung Nguyệt liền thở dài quỳ trước cửa nhìn lên trời , thậm chí trách mắng:

- Ta chính là con ghê của nương rồi nên nàng mới hành hạ ta như vậy, ôi, thật là.. thấy ta bị thương vậy mà con bắt ta quỳ đúng là.. !
- Đúng là sao ? - một tiếng nói vang lên.
- Thì ác chứ sao, dù gì ta cũng là nữ nhi, bị đánh như vậy mà còn bắt quỳ nếu ta chết thì tướng phủ này sẽ ra sao hả ? - nàng đáp lời trong vô thức, bỗng nhận ra lời liền quay sang nhìn.
- Nguyệt nhi, muội cũng thật tình nghịch đấy !

Hiền Viên Thanh mỉm cười , ngồi xuống bên cạnh nàng. Mộ Dung Nguyệt thoáng chốc đỏ mặt , im lặng không nói gì thì tay áo bị hấn kéo lên , định là thì thấy hấn thoa thuốc cho nàng :

- Từ ca... sao ngươi không ngủ ?
- Ta không sao, muội với Hạo nhi đánh nhau sao .. sao lại dễ thương tích như vậy ?! - Hiền Viên Thanh nói nhẹ.
- Do hấn dùng roi đánh ta, ta cứ nghĩ hấn võ công bình thường ai dè.. đã bị thất thế mà còn bị đánh.. hấn chính là muốn giết ta !
- Muội đâm một cái vào ngực đệ ấy cũng không hề nhẹ.. Nguyệt nhi, Hạo nhi đã thay đổi nhiều vì nàng đấy !

Hiền Viên Thanh cười nhẹ, đưa lọ thuốc cho nàng rồi nhìn ra ngoài trời, Mộ Dung Nguyệt nhìn hấn :

- Hạo nhi tính khí bướng bỉnh , khó ai làm cho hấn phải dịu dàng , từ khi mẫu phi hấn mất, hấn chính là chẳng thèm quan tâm đến người khác chỉ mỗi ngày tu luyện võ công ... muội đánh được đệ ấy hai lần là đã hơn người rồi !
- Chẳng phải là do hấn quá khinh địch sao ?!
- Không hề, là do Hạo nhi muốn muội đánh trúng thôi, đã từ rất lâu rồi ta mới thấy Hạo nhi nóng giận như vậy .. khi bên muội nó hoàn toàn biến thành người khác !

Mộ Dung Nguyệt im lặng , nàng không biết trả lời ra sao.. nói như thế thì là do nàng sai sao..

- Nguyệt nhi, phu thê sống được với nhau là nợ kiếp trước, hãy tận hưởng những giây phút này để đến khi mất rồi cũng chẳng hối tiếc ! - Hiền Viên Thanh nhìn nàng.
- Hiền Viên Thanh, ngươi chính là đến nói giúp hấn hay là an ủi ta ?! - nàng nhún mày.
- Muội thật là... được rồi, quay về phòng nghỉ ngơi để ngày mai thi tốt đi !

Nghe được như thế , nàng liền không khách khí đứng lên thì chân tê làm nàng ngã nhào vào lòng tứ ca , Hiền Viên Thanh bất ngờ, tâm khẽ động rồi đỡ lấy nàng :

- Để ta bế muội về phòng !

- Từ ca... đa tạ ngươi !

Hai tay bé bỏng thân thể nàng lên, Hiên Viên Thanh nhìn nàng thờ dài ... sao lại ốm như vậy chứ.. đang suy tư thì áo bào hần bị nắm chặt , nữ tử trong lòng thâm thì :

- Hiên Viên Thanh... nếu ta bảo tâm tư ta chính là do ngươi làm xao động.. ngươi có ghét ta không !?

Bước chân dừng lại, tay bắt giác siết chặt , rồi hần lại bước đi khẽ nói nhẹ:

- Nàng là Sát tôn vương phi , đương kim vương phi do ngũ đệ rước về .. ta là tứ vương gia , là tứ ca của hai người.. tâm tư của ngươi vẫn nên đặt ở chỗ ngũ đệ !

- Nhưng nếu ta và hần hưu nhau thì ngươi sẽ chấp nhận ta chứ ? - nàng nói nhẹ.

- Lúc ấy ta sẽ bảo hộ nàng.. yên tâm đi, nghỉ ngơi sớm , ngày mai đừng để bị thương !

Bỏ nàng xuống trước cửa phòng , Hiên Viên Thanh nhìn nàng vào phòng rồi liền đau thương đưa tay đặt ngay tim. nếu cứ như vậy , hần sẽ không chịu nổi mất..

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Phi , Bốn Vương Hận Ngươi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Bị thương.

Sáng sớm, Mộ Dung Nguyệt cùng Tiểu Hoa ăn sáng sớm để chuẩn bị cho buổi thi đấu , Mộ Dung nhìn cô rồi nói :

-Nguyệt nhi, vạn nhất đừng cố sức quá đấy !

-..Con biết rồi ! – cô quay mặt không thèm nhìn ông.

-Tiểu tử, con giận ta sao.. con yên tâm đi , sau khi Đan hội kết thúc ta sẽ dạy võ công cho con , lúc đó tên Hiên Viên Hạo đó sẽ không thể đấu với con ! – ông nói nhỏ.

-Thật sao..nhưng cha không phải vẫn sợ mẹ đó à ?! – cô nói nhỏ rồi nhìn ông chế giễu.

-Nha đầu, ta là yêu mẹ con ,được rồi, đi thi cho tốt !

Mộ Dung Nguyệt cũng lười chọc ông nên mỉm cười cúi đầu cùng Tiểu Hoa rời đi.

Nơi thi đấu bắt đầu tấp nập người , Hiên Viên Hạo vẫn ngồi nơi cũ ngược nhìn sân đài theo dõi bóng dáng nhỏ bé. Mộ Dung Nguyệt liếc mắt nhìn thấy hần liền quay đầu đi, khiến cho Hiên Viên Hạo muốn cười nhưng lại phải nhịn.

Trận đấu bắt đầu , mười lăm đôi thủ đứng xung quanh hồ Cửu Nguyệt . Đề được đưa ra là Túc Linh đan là loại dược bồi bổ cơ thể đây mà. Mộ Dung Nguyệt liền được đi qua và có năm người bị loại , lượt thứ hai luyện đan trung cấp Hoàn Đơn , một loại đan dược giúp cho cơ thể linh hoạt hơn . Mộ Dung Nguyệt lại được thông qua và có ba người bị loại , nàng nhìn xung quanh liền thấy chỉ còn nàng , Tiểu Hoa , Từ Dạ , Duệ Minh, cùng một tiểu hài tử và một nữ nhân eo lả.

- Lượt cuối , đề là Huyết Đan!

Huyết Đan là đan dược cao cấp, nó không chỉ là dược mà còn là độc nếu biết luyện đúng thì đó là đan dược đã thông kinh mạch bồi bổ cơ thể, võ công vạn phần tăng lên nhưng nếu luyện sai thì nó là một loại thuốc độc khiến cho ta bị ngưng đọng huyết mạch từ từ mà tất thờ chết đi.

Mộ Dung Nguyệt siết tay lại, trán lấm tấm mồ hôi, tuy là nàng biết về loại đan nàng nhưng nàng vẫn chưa từng xem qua và lại bây giờ nàng rất là mệt, có thể cảm cực được tới lúc này là hay rồi. Một nén nhang trôi qua được một nửa, nàng đứng thẳng lên, lấy trong nhẫn mình ra một loại Quỳnh Anh thảo đặt vào. Sau đó liền vận nội công bắt đầu luyện đan....

Thời gian kết thúc , từng người tự uống đan của mình cảm nhận, Mộ Dung Nguyệt lo lắng bất an. Hiên Viên Hạo nhủ mảy nhìn nàng thấy sắc mặt lo lắng của Từ ca liền biết đan của nàng có vấn đề liền nói :

- Mộ Dung Nguyệt , ngươi không cần uống đan dược đó , nếu ngươi muốn thi tiếp bốn vương sẽ đưa ngươi thi tiếp đừng đại dột !

- Hiên Viên Hạo ! Ngươi nói cái gì vậy hả , bị lên con sao ?! - nàng điên lên vì hần.

- Người yên tâm, có bốn vương ở đây không ai dám ngăn người..!

Chưa kịp nói hết câu liền thấy nàng uống viên đan vào người, xong là người cuối cùng uống đan của mình.

Bỗng một khắc sau, nàng ta ho ra máu, mắt trợn trắng, ngã vật xuống nền. Mộ Phong liền đáp từ trên xuống, đưa tay lên mũi nàng rồi ấn vào động mạch chủ. sau đó liền lắc đầu. Thái y Đinh Tài liền thông báo có năm người vào chung kết.

Mọi người kết thúc, Mộ Dung Nguyệt đi xuống thì Hiền Viên Hạo liền đi tới, nàng quay sang nhìn hắn liền mơ màng ngất đi:

- Nguyệt nhi.. Nguyệt nhi...!

- Cho muội ấy uống đan ! - Hiền Viên Thanh đưa đan cho hắn.

Hiền Viên Hạo đưa đan vào miệng nàng rồi lấy tách trà cho vào miệng nàng mà cứ đổ ra, hắn gấp gấp lấy trà cho vào miệng rồi bóp miệng nàng cúi xuống hút nước bằng miệng cho nàng. Đan được rót cuộc cũng trôi xuống, Hiền Viên Thanh im lặng vận công đặt tay ngay sau vai nàng rồi truyền lực, Hiền Viên Hạo thấy vậy cũng làm theo.

Một lát sau, Mộ Dung Nguyệt ho máu ra một mảng, nàng yếu ớt ngã gục vào người Hiền Viên Hạo :

- Sao người ngu xuẩn vậy hả, đan không thành công thì đừng uống chứ !

- Đừng ồn... đưa ta về !

Nàng nói nhỏ như không còn hơi, Hiền Viên Hạo cũng không tranh luận mà bế nàng lên rồi đi. Hiền Viên Thanh thì nhìn theo mà lòng đau xót.

Trở về gia phủ, Mộ Dung Nguyệt về tới phòng liền không cho ai vào cả Hiền Viên Hạo cũng thế.

Nàng nằm gục trên giường thở hổn hển, Xích Lệ châu sáng rực lên, tìm nàng thất lại rồi ngã phịch xuống:

- Người cũng thật dũng cảm đấy Thất công chúa, là luồng hồn phách mà dám uống đan dược của tiên giới.. may mắn cho người tên Hiền Viên Thanh đã kịp thời đẩy tiên đan kia ra khỏi người không thì e rằng thân xác nàng cũng biến mất theo rồi ! - Tử Dạ bất ngờ xuất hiện ngồi trên ghế nhìn nàng.

- Im đi... cút..! - nàng đau thất tim lại, thở không ra hơi.

- Xích lệ châu đang phát huy công dụng, người chỉ còn có ba cơ hội nữa thôi... sau khi ba viên châu đó biến mất thì Xích Lệ châu sẽ quay về địa phủ, người cũng thành lại là luồng hồn phách !

-..Người..a..! – nàng đau đớn vô cùng, hiện thân lúc ẩn lúc hiện.

-..Tiểu thất...! – một thân ảnh trắng tuyết xuất hiện, ôm chặt lấy nàng.

-Đại..tì..đừng..trên người muội toàn là âm khí sẽ làm tổn hại..tì ! – Mộ Dung Nguyệt đẩy cô ra.

-Không sao.. muội uống cái này đi ! – Vũ Phi đưa một lọ thuốc.

Mộ Dung Nguyệt cầm lên rồi uống ực vào, hiện thân của cô bắt đầu ổn định, tay cô siết chặt lấy tay Vũ Phi, cô nhìn chị mình rồi đau lòng:

-Tì..!

-Tiểu thất...vất vả cho muội rồi..! – Vũ Phi vỗ nhẹ lưng cô.

-Tì..sao tì ở đây, sao tì bảo là âm khí trên người muội không ảnh hưởng tì ? – cô nhìn chị rồi nhìn sang Tử Dạ.

-Sau khi người đi luân hồi, thiên đế đã tuyên bố hôn sự của Vũ Phi..và ta ! Xích Lệ châu người đeo là do nàng lấy từ chỗ của ta ! – Tử Dạ lạnh nhạt.

-...Thật..không ? Tì..nói cho muội nghe, hắn nói dối đúng không ?

-Tiểu thất...mọi chuyện không nghiêm trọng đâu, hắn cũng không đến nỗi là tệ.. muội nghỉ ngơi đi !

Nói xong, Vũ Phi đặt tay lên mi tâm nàng, một hình trăng nhỏ sáng lên cứ thế Mộ Dung Nguyệt ngủ đi. Tử Dạ nhún mày xoay người đi ra khỏi phòng ngồi trên ghế, Vũ Phi bước ra nhún người hành lễ với cậu thì liền bị cậu nâng cầm lên :

-Đại công chúa ,nàng cũng thật là hay đấy, vì muội của mình dám chuốc rượu bốn vương, hi sinh thân thể lấy trộm Xích Lệ châu ..nhưng, cái giá này cũng không phải là đắt..!

-Tử Dạ, người muốn sao hả, địa phủ trăm công nghìn việc sao người không xử trí mà lại đến nơi này còn chui vào thân xác của phạm nhân, người có ý gì ? – Vũ Phi siết tay lại.

-Ta chẳng phải hứng thú xem vui thôi, bây giờ thì ta đã xác nhận được rồi..cũng nên về địa phủ rồi ! – Tử Dạ cười khẽ ôm nàng vào lòng.

-Ngươi...xác nhận thứ gì ?

..Tên hồ yêu đó đã được luân hồi..hắn đang ở đây, xem như muội muội nàng may mắn hoặc là nàng hay đã có thể tính chuẩn xác như vậy..nhưng mà thiên kiếp mà hai người đó nhận còn khốc liệt gấp vạn lần năm xưa !

- Người đó là ai ? - Vũ Phi liền hỏi.

- Ngươi không cần biết , giờ thì về thôi !

Nói xong , một luồng sáng mây đen toả lên cả hai liền biến mất, Mộ Dung Nguyệt thì bất tỉnh nằm trên giường.

Bên ngoài sảnh điện , Hiên Viên Thanh im lặng không nói gì còn Hiên Viên Hạo thì lo lắng hỏi :

- Tử ca , rốt cuộc Nguyệt nhi bị làm sao ?!

- Tiểu Ngũ, ta đã nói rồi , muội ấy do là quá sức nên mệt thôi ! - cậu nói nhẹ.

- Nhưng mặt nàng ấy trắng bệch đã thế còn chảy máu !

- Đó là điều bình thường , đệ muốn biết thì đi thăm nàng ấy đi !

Hiên Viên Hạo nghe vậy liền lập tức phóng tới phòng của Mộ Dung Nguyệt , phía sau là nụ cười nhàn nhạt của Hiên Viên Thanh.

Đẩy cửa đi vào một cách tự nhiên, Hiên Viên Hạo liền thấy thân thể bé nhỏ đang nằm bất động trên giường , cậu bước tới ngồi xuống cạnh bên :

- Rốt cuộc cũng ổn !

Bàn tay cậu đặt lên trán cô rồi nhìn âu yếm, Mộ Dung Nguyệt khẽ nhíu mày tay bỗng nắm chặt tay cậu rồi đặt ngay bên mình. Hiên Viên Hạo đưa tay che miệng , thoáng bối rối rồi nhìn nàng ngủ ngon cũng không nói gì bèn ngồi bên cạnh ngắm nhìn nàng.

Trời sụp tối, Tiểu Vân mang cháo tổ yến đến cho tiểu thư thì .. Suyt.. Hiên Viên Hạo đưa tay lên miệng ra dấu rồi nhận lấy bát tổ yến, sau đó đưa mắt ra cửa . Tiểu Vân hiểu ý liền nhún người hành lễ rồi đi. Lúc này Mộ Dung Nguyệt cũng tỉnh giấc, nàng mơ màng mở mắt, liền thấy khuôn mặt ai kia :

- A....!

- Làm gì mà la vậy, đau tai bổn vương ! - Hiên Viên Hạo bịt miệng nàng lại.

- Sao ngươi ở đây, ngươi muốn gì, ta nói trước ta đang có bệnh đấy ! - nàng ngồi rút vào trong ôm chặt chăn.

- khụ... ngươi nghĩ gì vậy, lúc trưa ta đến ngươi cứ một mực nắm tay ta này, nắm thế này này ! - Hiên Viên Hạo diễn lại nàng kéo tay hắn và có thêm một chút phóng đại.

- Được rồi ! - Mộ Dung Nguyệt xấu hổ.

- Bây giờ thì ngươi ăn đi, di và tướng quân của lo cho người đấy !

- Để ta tự ăn !

- Há miệng !

Mộ Dung Nguyệt nhíu mày nhìn cảnh trước mắt, nhưng vẫn ngoan ngoãn há miệng cho hắn nuốt . Hiên Viên Hạo cũng chỉ mỉm cười nhẹ nhàng rồi âu yếm nhìn nàng..

Ăn xong, Mộ Dung Nguyệt nhìn Hiên Viên Hạo rồi hỏi :

- Sao ngươi không rời đi ?!

- Sao ta phải đi, hôm nay ta ngủ ở đây, bây giờ thì nàng có thể đi tắm không hay ta giúp ?

- Đừng, ta tự đi !

Nàng đưa tay chặn lại, đặt chân xuống giường mang giày vào rồi đi ra ngoài tìm đến Thượng Uyển phòng mà tắm.

Tiểu Vân liền giúp nàng thay nước mang nước nóng vào , Mộ Dung Nguyệt nhàn nhã xoa nhẹ làn da của mình thì :

- Da dẻ cũng đẹp nhĩ ?! - tiếng nói vang lên.
- A.... Ngươi phi lễ ! - Mộ Dung Nguyệt la toáng lên, tay quơ lấy áo choàng khoác vào.
- La làm gì, ta đã phong ấn nơi này rồi không ai ra vào được đâu ! - Hiên Viên Cảnh cười nhẹ.
- Đề tiện, biến thái, ngươi làm sao có thể vào phòng tắm chứ hả ?! - nàng cảm phẫn nhìn hắn.
- Ta chỉ là muốn hỏi thăm ngươi, vết thương sao rồi ?!
- Ta không cần ngươi hỏi thăm, ngươi cút đi !

Hiên Viên Cảnh bước tới , nàng thì lùi về sau đến khi bị ép vào tường thì dừng lại, tay nắm chặt áo choàng, Hiên Viên Cảnh cúi đầu xuống khiến tim nàng đập nhanh....

- Quả nhiên là không sao.. vậy ta đi đây !

Hắn thì ra là nhìn ra sau lưng nàng, nhìn thấy bóng dáng hắn rồi đi Mộ Dung Nguyệt liền thở phào ra nhẹ nhõm.. thật là, anh em hoàng gia nhà này cũng thật biến thái quá nhĩ ?.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Phi* , *Bốn Vương Hận Ngươi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Bị thương.

Chương 25 : Thắng cuộc.

Chương trước

Mặc bộ đồ ngủ quay về phòng , Mộ Dung Nguyệt thần thơ lo lắng tay nắm chặt góc áo thì gặp ngay tên đại ma vương hỗn đản :

- Làm sao mà thần thơ như vậy ? – Hiên Viên Hạo nhìn nàng.
- Không liên quan đến ngươi ! – nàng đẩy hắn ra ngồi xuống giường lau tóc.

Bỗng chiếc khăn bị nắm lấy, bàn tay ai đó cầm khăn lau nhẹ tóc cho nàng thật dịu dàng, Mộ Dung Nguyệt cũng ngồi im không nói gì khiến Hiên Viên Hạo khẽ cười :

- Cười gì thế ?
- Không có gì, chỉ là thấy ngươi giống hệt một tiểu miêu thôi ! – hắn mỉm cười.
- Ngươi nói ta là miêu sao..cũng phải , ta yếu đuối như vậy thì sao có thể đối chọi với hổ sói như ngươi !

Bỗng cử chỉ của Hiên Viên Hạo dừng lại, Mộ Dung Nguyệt ngạc nhiên quay người sang thì.. cả hai người..chạm môi nhau..đôi mắt tròn to hết cỡ để biểu hiện sự bất ngờ, ngay sau đó là tiếng hét :

- A....! Cái tên sắc lang này, ngươi dám giờ trò với ta ! – nàng giờ chân đạp hắn xuống giường rồi lấy chân trù lại.
- Ta không hề làm gì ...tại ngươi bất ngờ xoay qua chứ bộ ! – Hiên Viên Hạo nói.
- Tự dưng ngươi kẻ mặt xuống làm chi, lưu manh , biến thái !

Đôi mày khẽ cau lại, Hiên Viên Hạo bước gần tới thì nàng càng ôm chặt cái chân , hắn khẽ cười đẩy nàng nằm xuống giường rồi nói :

- Ngủ đi !
- Ngươi.. không được làm gì đấy ! – nàng nằm im quay lưng vào trong.
- Ngày mai..đừng để bị thương nữa ! – vòng tay ai đó ôm chặt nàng.

Mộ Dung Nguyệt không trả lời, chỉ im lặng gật đầu nhẹ rồi nhìn vào Xích Lệ châu , tay bắt giắc siết chặt lại rồi từ từ ngủ say.

Sáng ngày hôm sau ,Mộ Dung Nguyệt đối diện với tám đối thủ , cô nhủ mảy nhìn thân xác của Tử Dạ từng nhập vào rồi quay mặt im lặng . Vòng này được thăng cấp và đặc biệt hơn các vòng còn lại , đó là khi đan được được tạo ra , họ có quyền cướp nếu ai nhanh để nó vào bực thì nó sẽ trở thành của đối phương.

Mộ Dung Nguyệt nhìn xung quanh , đề được đưa ra chính là đan được cao cấp Chu Linh dùng để giúp cho thần thú tăng cường khí lực và có thể đột phá thành thần thú cao cấp. Thờ phào ra một hơi, cô liền nhìn vào đan được rồi cho Bách Hương Chi Thảo vào sau đó tĩnh thần luyện đan . Bên cạnh là tiếng nổ âm của việc phá vỡ lò luyện , môn sinh của Át gia - Át Tự nhìn nam tử trước mắt liền nổi giận :

-Duệ Minh, ngươi có ý gì hả ?

-Loại bỏ người không cùng đẳng cấp thôi, ngươi vốn không thể luyện ra được thì nên rút đi !

Nói xong hần liền hướng tới Át Tự đánh tới khiến cậu ta văng khỏi sàn đấu. Duệ Minh cười khẽ liền đi tiêu diệt các đối thủ không cùng đẳng cấp và trên sàn đấu chỉ còn hần, Mộ Dung Nguyệt, Tiểu Hoa, Hàn Duật ,thân thể Tử Dạ là Lăng Từ, cuối là tiểu hài tử sư môn của Quốc Hào sư – Tiêu Thần :

-Bây giờ thì chơi mới vui chứ !

Nói xong , hần liền hướng tới Lăng Từ, vốn là có thiên bẩm về được từ nhỏ nên cậu rất yêu quý việc luyện đan nên không hề động tới võ , bây giờ thì bị tấn công như thế .. cú đâm của Duệ Minh hướng tới ,cậu chỉ dám né thì ngay sau đó bị đá mạnh :

-Đu rồi đấy ! – Tiểu Hoa bức xúc.

-Sao..ngươi muốn làm nữ hiệp cứu anh hùng sao.. thú vị đấy ! – Kiếm trong tay Duệ Minh sáng lên.

-Ngươi không tự luyện đan mà phân cao thấp sao lại dùng trò hề tiện vậy để loại người khác..chẳng phải là do ngươi không thể luyện đan sao ? – Tiểu Hoa nhếch môi.

Bàn tay hần siết chặt lại , trường kiếm phóng như gió về phía Tiểu Hoa khiến cô không kịp phản ứng thì.. cơ thể cô được che chắn lại , Tiểu Hoa hoảng hốt nhìn Lăng Từ :

-Ngươi...ngươi sao rồi..uống đan này vào ..!

-Lo luyện đan, đừng để kẻ như hần làm nhục chí ngươi..Tiểu Hoa..! – nói xong hần ngắt đi.

Trên tòa thành chính giữa dành riêng cho các người chấm thi , Mộ Phong nhủ mảy lại ra lệnh mang Lăng công tử về phòng trị thương , bên cạnh Hiên Viên Thanh đang chăm chú nhìn vào hào quang đỏ nhạt kia đang tập trung luyện được .

Tiểu Hoa nhìn Lăng Từ được đưa đi, cô siết chặt tay lại , màu trắng xung quanh cũng tỏa lên bất ngờ , mọi người được một phen xem vui ..Duệ Minh thiếu gia cùng với Tiểu Hoa tiểu thư sẽ đấu nhau sao..hai gia tộc này cũng thật là lớn đó nha.

-Ngươi ra tay vô cớ..muốn giết người hay sao ? – Tiểu Hoa đối diện hần.

-Chỉ là một tên yếu đuối, để có thể thi đấu và là được sư mạnh thì cần thêm có võ đi cùng, hần không đánh lại là do hần..nha đầu , ngươi cũng nên bớt nói nhảm đi !

-Ngươi là do ép ta !

Bạch quang tỏa sáng quanh người cô mạnh mẽ, trường tiên xuất hiện trên tay , Tiểu Hoa hoàn toàn biến thành người khác , Duệ Minh nhếch môi :

-Ngươi cũng là người có học võ nên thừa biết sức của ngươi chưa là đối thủ của ta ..tránh hao tổn sức lực tự mình đầu hàng bỏ cuộc đi !

-Ngươi đừng đứng đó đấu võ mồm nữa , cứ ra tay đi !

Trường tiên cô đánh mạnh xuống về phía Duệ Minh, hần chỉ nhếch môi nhảy lên liền né được sau đó liền bắt lấy trường tiên của cô rồi ngao mạn :

-Nữ nhân ngu xuẩn để ta trị cô thế nào !

Hần cầm lấy trường tiên lại đánh vào người nàng , lực đạo không hề nhẹ khiến không ít vết thương trên người Tiểu Hoa . Đang khoái chí vì được đánh nha đầu ngu xuẩn thì :

-Ngươi..đu rồi đấy ! – tiểu hài tử môn sinh của Quốc Hào sư – Tiêu Thần đỡ lại.

- Tiểu hài tử , quay về mà chơi với mẹ đi ! – Duệ Minh đánh chuông tới thì bị ngăn cản.

-Ra tay với một thằng nhóc như vậy , ngươi cũng thật quá mất mặt đi ! – Mộ Dung Nguyệt đá văng tay hần ra.

-Mộ Dung Nguyệt..quả thật đúng lúc để ta ra tay , hôm nay ta quyết trả thù cho tiểu muội !

Kiểm hấn sáng lên hướng tới nàng , Mộ Dung Nguyệt nhủ mảy cầm lấy trường tiên của Tiểu Hoa lên đánh ra thế đỡ lại , thân nàng phát ra hồng quang , kiếm của hấn không hề dừng lại cứ liên tục đánh tới, nàng thì cứ đỡ cũng không phải cách, siết lấy roi rồi bắt ngay sơ hở hấn cứ đánh tới nàng liền đạp chân bay lên đánh mạnh xuống người hấn khiến hấn không kịp đỡ .. Duệ Minh trúng một đòn liền nhủ mảy che ngực , lúc này Hàn Duật liền nói lạnh :

-Người không có tư cách đấu nữa !

Một cỗ khí đánh mạnh vào người Duệ Minh khiến hấn văng ra khỏi sàn đấu, Mộ Dung Nguyệt nhìn Hàn Duật..kẻ này thâm sâu khó lường.

-Dâng đan dược lên đi ! – Hàn Duật quay người, trên tay là đan dược thật đẹp và thơm.

-Ừ ! – nàng gật đầu.

Rốt cuộc cũng chỉ có ba người luyện được đan dược, Hiên Viên Thanh nhủ mảy nhìn Hàn Duật rồi đưa viên đan đó cho một thần thú ăn ..quả nhiên là tiên đan sơ cấp. Lấy viên đan của Tiêu Thần lên xem liền đưa cho thần thú thứ hai ăn..cũng không tệ. Cuối cùng là đan của Mộ Dung Nguyệt , đưa cho thần thú thứ ba ăn vào.. bỗng hào quang phát ra ,linh thú đó lập tức thăng cấp biến thành ..thần thú Mãnh Hồ uy lực .

Mọi người trầm trồ nhìn vào nàng ..thật là con gái của nữ dược sư Phụng Tử Loan có khác. Mộ Dung Nguyệt thở phào nhẹ nhõm thì nghe tiếng nói của Hiên Viên Thanh :

-Đã có kết quả, người thắng cuộc là Mộ tiểu thư của Mộ gia...Mộ Dung Nguyệt !

Mọi người vỗ tay chúc mừng tân quán quân của hội đan dược , Mộ Dung Nguyệt nhìn xung quanh sau đó liền ngắt đi .

-Nguyệt nhi ! – Phụng Tử Loan lo lắng bay từ trên cao xuống.

-Nha đầu này không sao ..các người cứ việc yên tâm ! – từ trên trời , một lão đầu đáp mây bay xuống.

Mọi người lập tức một phen hú vía ai cũng im bật , Phụng Tử Loan lập tức quỳ xuống :

-Sư phụ !

-Tử Loan , không cần quỳ như vậy ! – Kim Tinh gia cười nhẹ.

-Thưa Kim Tinh gia, người nói nàng không sao .. là ý gì ? – Hiên Viên Thanh cúi đầu.

Thái Bạch Kim Tinh liền quay mặt nhìn nam tử thân thanh y mộc mạc phong nhã rồi nhủ mảy nhẹ , ông mỉm cười nói :

-Nha đầu này rất có phẩm chất, nó là bằng hữu của ta ,việc bị ngắt này là do nó hao tổn khí lực thôi !

-Mang tiểu thư về phủ ! – Mộ Dương ra lệnh.

-Đề ta ! – Hiên Viên Hạo cúi người bồng nàng lên thì .

-Nha đầu này, người hao tổn tâm huyết để thu phục đây .. cố gắng chăm sóc cho nó ! – là thuật truyền âm của Kim Tinh gia với hấn.

Hiên Viên Hạo nhìn lão gật đầu rồi rời đi. Phụng Tử Loan lập tức mời sư phụ về gia phủ để hàn huyên , Hiên Viên Thanh cũng nhanh chóng đi theo , còn hai nam nhân kia thì sớm đã về kinh thành để xử lý việc triều . Ngồi vào ghế , Kim Tinh lão nhân nhả uống trà :

-Sư phụ, người nói Nguyệt nhi là bằng hữu của người là sao..con không hiểu ? – Phụng Tử Loan nhìn lão.

-Chuyện này là giữa ta và nha đầu đấy , con yên tâm đi !

-Kim Tinh gia, ngài bảo Nguyệt nhi có thiên bẩm về luyện đan là thật sao ? – Hiên Viên Thanh nhìn ông.

-Không những vậy, nha đầu này còn có thể có một cỗ khí lực cường đại mà tất cả các người chưa chắc là đối thủ của nó !

-Vậy không phải tốt sao..con gái của Mộ Dương ta đấy ! – Mộ Dương vỗ tay.

Kim Tinh gia khẽ cười nhẹ, ông lắc đầu rồi tiếp tục uống trà ..thân thể của nha đầu đó các người không thể nào đón nhận được đâu.

Bạn đang đọc truyện *Quỷ Vương Phi* , *Bốn Vương Hận Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đánh nàng.

Lúc Mộ Dung Nguyệt tỉnh dậy thì trời cũng bắt đầu sụp tối, cô mơ màng nhìn quanh thì :

- Hiên.. Viên Hạo ! - cô khẽ lẩm bầm nhìn nam tử đang dựa vào góc giường mà ngủ.

Khẽ ngồi dậy, cô nhìn kỹ vào mặt hắn... thật đẹp nha, mũi cao, môi đỏ, da trắng. người mà là người của thế kỉ 21 thì sớm thành ngôi sao rồi, còn nếu trên thiên giới thì đã là nam tiên nổi nhất rồi .. đang ngắm thì:

- Ngắm đủ chưa ?! - ai đó nói lên làm nàng giật mình ngã ra sau đập cạnh giường vào đầu.

- A..!

- Không sao chứ ?! - Hiên Viên Hạo đỡ nàng.

- Tự nhiên lên tiếng làm chi vậy, thật là doạ người mà ! - nàng xoa đầu.

- Coi như bồn vương sai , à bên ngoài có Kim Tinh gia, hắn bảo muốn gặp ngươi đây !

- Kim Tinh.. Thái Bạch Kim Tinh sao.. lão già đó cũng dám đến sao..đề ta đi gặp ! - nàng liền mang giày vào.

Tại phòng khách , Phượng Tử Loan cười rất tươi cùng sư phụ hàn huyên tâm sự, Hiên Viên Thanh cũng lãnh ngộ được vài cách luyện đan, Mộ Dung thì tự hào vì con gái của mình.. một bầu không khí không thể nào vui hơn thì ..

- Thái Bạch Kim Tinh !! - nghe tiếng gọi lớn của nha đầu vọng vào.

- Nha đầu .. ! - lão quay sang thì.

- Lão già.. ngài vẫn khoẻ chứ , xương cốt vẫn còn dùng được không ?.. Còn Thái Thượng Lão Quân đâu, lão không đi cùng ngài à ! - nàng đập mạnh tay xuống lưng ông khiến ông khẽ cười.

- Nha đầu, ta vẫn tốt !

- Nguyệt nhi, không được vô lễ ! - Phượng Tử Loan ra lệnh.

- Không sao , nha đầu , hôm nay ta đến tìm ngươi có việc , theo ta !

Nói xong, ông liền phát cây bụi trần cả hai liền biến mất.

Ở ngoài hoa viên, Mộ Dung Nguyệt ngồi xuống ghế mặt lạnh nhạt , Kim Tinh lão dù muốn dù không vẫn phải theo lễ nghi mà hành lễ :

- Thất công chúa..lâu rồi không gặp !

- Kim Tinh lão, vạn năm qua chắc lão cũng vui với kết quả này nhĩ ?! - tay nàng siết lại.

- Thất công chúa, lão không hề có ý không muốn giúp nhưng ý trời đã định lão không thể làm trái ! - lão cúi người nói nhẹ.

- Được rồi, lão tìm ta có việc gì , mau ngồi đi ! - nàng nhíu mày.

- Ta đến là để thăm ngươi, sau là cho ngươi thứ này !

Phất tay áo một cái trên bàn liền có một thanh kiếm tuyệt đẹp , nàng nhíu mày nhìn liền nói :

- Thái Thượng Lão Quân cũng thật hay, vừa bảo phụ hoàng đưa ta luân hồi lại quay sang cho ta thiên khí , cái này là vừa đâm vừa xoa à !

- Thất tiểu tử , ngươi đừng như thế, mọi người ai cũng thật lòng lo lắng cho ngươi, đây là tiên đan cũng ta, ngươi uống nó đi, nó có thể giúp ngươi lấy lại khí tức năm xưa !

- Được thôi, đa tạ ý tốt của hai người !

- Thất tiểu tử, lần này ngươi đừng vương vào tình ái nữa, thiên đế thật tâm lo lắng cho ngươi, tình là bể khổ hà tất ngươi cứ vương vào ! - Kim Tinh lão nhìn nàng.

- Kim Tinh gia, ta biết tình là bể khổ nhưng ta không thể không vương vào , có thể là khi vừa được sinh ra ta đã bị rút tình căn nhưng đối với A Lâm ta là thật tâm yêu chàng, lần này ta muốn quay về để được bên chàng lần nữa ! - ánh mắt nàng đau thương.

- Haizz.. lão phu cũng không thể khuyên ngươi chỉ mong ngươi sớm ngộ ra chân lý mau quay về thiên giới !

- Kim Tinh gia, tạ ơn hảo ý của ngài, khi về hãy gửi lời thăm của ta đến cha mẹ và mọi người !

- Được !

Lão gật đầu , mỉm cười xoa đầu nàng rồi gọi mây bay về thiên đình.

Mộ Dung Nguyệt uống viên thuốc vào, cất thanh kiếm đi rồi trở về phòng. Hiên Viên Hạo nhìn nàng lo lắng :

- Ngươi không sao chứ ?!

- Ta làm sao.. a...!

Nàng ngã khụy xuống, tim co thắt lại, từng kinh mạch trong người nàng được lưu thông và gần như giải phóng toàn năng lượng.. khiến tim nàng đau không thể tưởng.

Hiên Viên Hạo bị dọa, liền đỡ nàng lên giường lo lắng :

- Ngươi bị làm sao thế hả ?! Di, ta đi gọi di !

- Đừng ... a..! - nàng kéo tay hắn trở lại.

Hiên Viên Hạo nhìn nàng vật vã trên giường mà đau lòng, tay hắn run rẩy nắm chặt tay nàng thăm trách bản thân vô dụng . Mộ Dung Nguyệt siết tay lại , cả cơ thể nàng đau quá.. a.. thật khó chịu. Hiên Viên Hạo nhìn nàng nhũn mảy , tay vận công truyền khí lực giúp nàng nhưng vẫn không đỡ được phần nào khiến hắn bất lực chỉ biết ôm chặt nàng.

Mộ Dung Nguyệt níu tay áo hắn, trong lòng vẫn vương cảm giác ấm áp này ..nàng siết chặt tay lại thì cơ thể bắt đầu ổn định lại, khí tức cũng ổn định theo ý nàng.

-Không sao chứ ? – Hiên Viên Hạo lấy tay áo lau đi những giọt mồ hôi trên trán nàng.

-Không sao.. cảm ơn ! – nàng nhỏ nhẹ đáp lại.

Hắn chỉ khẽ cười nhẹ rồi giúp nàng lau đi những giọt mồ hôi, căn dặn người chăm sóc nàng tắm rửa .

Sáng hôm sau , Mộ Dung Nguyệt tinh thần rục rờ đi đến Cửu Hồ Nguyệt cùng Hiên Viên Hạo , cả nhà nàng thì đã lên đường về kinh thành vì có việc. Nàng đứng trên tòa tháp nhìn Hiên Viên Thanh thật soái mà mê mẩn, bên cạnh là một luồng khí lạnh đang tỏa về hạm hực khiến người ta run sợ. Hiên Viên Thanh bước tới bắt mạch cho nàng rồi mỉm cười nhẹ :

-Không sao là tốt !

-Tứ ca, ngươi sẽ luyện cho ta Tinh Tú đan sao ? – nàng hào hứng.

-Đúng vậy, ta sẽ luyện cho nàng !

-Nhưng..ta có thể tặng cho người khác không vì bây giờ thể lực ta rất là tốt !

-Tùy ngươi, miễn ngươi thích là được ! – cậu nhẹ nhàng nhìn.

-Cảm ơn ngươi, tứ ca !

Hiên Viên Thanh gật đầu , trong tay hiện ra lò luyện đan màu lục ngọc , từng thao tác thật đẹp khiến ai đó ngồi mê mẩn thiếu điều chỉ còn chảy nước miếng thôi. Hiên Viên Hạo nhũn mảy đẩy tay nàng khiến nàng chới với , quay sang nhìn hắn :

-Làm gì vậy ? – nàng nhỏ giọng hỏi.

-Thu lại vẻ mặt đó đi, ngươi làm cho ta mất mặt quá đấy !

-Ngươi..ghen sao ?! – nàng khẽ cười che miệng.

-Ghen cái đầu ngươi, nhảm nhí !

Nàng cười khẽ quay sang thì thấy trên tay Hiên Viên Thanh là một hộp gương nhỏ, mở ra là có năm viên tinh tú đan thượng đẳng khiến nàng cảm kích ôm chặt lấy hắn mà cảm ơn, Hiên Viên Hạo nhũn mảy đưa tay ra kéo cổ áo nàng :

-Hôm nay chúng ta trở về kinh thành ! – Hiền Viên Thanh mỉm cười.

-Đi thôi, chúng ta đi xem lễ tuyển tú nữ thôi ! – nàng hí hửng.

Vài giờ sau, xe ngựa của Sát Tôn vương về phủ , mọi người lập tức cung kính bước ra hành lễ , Mộ Dung Nguyệt bước xuống theo liền thấy Tiểu Vân khác thường :

-Mừng vương gia , vương phi về phủ !

-Miễn lễ ! – Hiền Viên Hạo phát tay, đi vài bước vào phủ thì.

-Viên Hạo ca ca !!! – một thân ảnh bay nhào vào lòng hắn.

Mộ Dung Nguyệt nhũn mày nhìn , nữ nhân này cũng thật to gan dám bỏ nhào vào người hắn như vậy sao..chẳng lẽ chán sống ?! .

Thầm cầu nguyện cho nàng ta thì bất gặp đôi mắt bất ngờ của Hiền Viên Hạo khiến nàng khó chịu, liền hừ nhẹ :

-Uyển..Uyển Nhi.. sao muội..muội ở đây ?!

-Viên Hạo ca , muội về rồi, muội muốn làm vương phi của ca ! – nàng ta ôm chặt hắn.

Mộ Dung Nguyệt nhìn cử chỉ của hắn ta dịu dàng ôn nhu mà phát bực, tâm trạng cũng trùng xuống liền nói lạnh :

-Ta đi trước !

-Ngươi đứng lại ! – nàng ta nói.

Mộ Dung Nguyệt hừ lạnh , quay người lại thì bị nàng ta dạy dỗ :

-Ngươi là ai mà dám ngang nhiên như thế, không biết hành lễ với bản cung !

-Ngươi là ai mà ta phải hành lễ ?! – Nàng khoanh tay trước ngực mặt đầy thách thức.

-Bản cung là quận chúa Hàn Uyển , là muội muội của thái tử Hàn Duật đấy !

-Thế thì sao ?

-Ngươi...! – nàng ta giờ tay lên thì.

-Ngược lại ngươi nên hành lễ với ta đấy, hỏi xem Hạo ca ca của ngươi đi ! Ta là ai ?

-Hạo ca ca, nàng ta là ai thế ? Muội không thích nàng ta ! – nàng ta quay sang nũng nịu tay Hiền Viên Hạo.

-Nàng ấy là vương phi , Uyển nhi, muội mau vào nhà nói rõ cho ta biết sao lại ở đây ! – hắn kéo tay nàng ấy đi.

Mộ Dung Nguyệt nhìn theo, trong lòng khó chịu nhưng vẫn không nói gì chỉ quay người rời đi. Nàng quay về phòng liền bực tức ném hành lý xuống giường , Tiểu Vân hốt hoảng liền cúi đầu im lặng đặt hành lý nàng ra rồi mang cát thì :

-Nàng ta là ai thế, sao muội lại khác thường ?! – Mộ Dung Nguyệt đi vào chủ đề.

-Dạ..tiểu thư, nàng ta là thanh mai trúc mã với vương gia, vốn ban đầu có hôn ước cùng vương gia nhưng lại bị chia cắt , vương gia cũng hứa với nàng khi nàng về sẽ cưới nàng .. nhưng không ngờ tiểu thư lại để ý đến ngài rồi cầu xin lão gia nói với thái hậu ban ý chỉ..vì vậy , vương gia rất ghét người.. nay Hàn Uyển quận chúa quay về, ắt hẳn là muốn cưới vương gia..mấy ngày qua nàng đã quản lý mọi việc trong vương phủ mà tất cả mọi người không ai dám lên tiếng phản đối.. ta e sợ ..nên mới vậy ! – Tiểu Vân cúi đầu nói.

-Thật xác xược..ý ngươi là ta làm người thứ ba cho cuộc tình bọn chúng sao..hừ, Hiền Viên Hạo đó thì tốt đẹp gì chứ.. cùng lắm thì ta hừ hừ ! – nàng bực bội.

-Tiểu thư, đừng nổi giận..uống trà hạ hỏa ! – Tiểu Vân liền mang trà lên.

-..Tình hình việc tuyển chọn tú nữ sao rồi ?! – nàng quay mặt.

-..Việc này diễn ra cũng như thường năm, sẽ có từng vòng thi cảm kỳ thi họa .. Tiểu thư, cô muốn làm gì sao ?

-Dĩ nhiên đi phá rồi , làm sao ta có thể để Hiền Viên Sở lập phi nữa chứ..đi thôi , ta đi vào cung ! – nàng ngồi dậy thì.

-Nàng muốn đi đâu ?! – tiếng nói lãnh đạm vang vào.

Mộ Dung Nguyệt thăm vui vì hắn còn nhớ tới nàng thì :

- Tỉ tỉ, lúc này muội thất lễ mong tỉ thứ lỗi ! – Hàn Uyển cúi đầu.

- Ta không có muội muội lớn như vậy ! – nàng nói nhẹ.

Hàn Uyển chỉ cười gượng rồi rót trà cho Hiên Viên Hạo , hắn mỉm cười ôn nhu nâng ly trà uống ực, nàng nhìn cảnh này mà chán ghét :

- Vương gia, ngài tìm ta có gì ?

- Nàng muốn vào cung làm gì ?! – Hiên Viên Hạo nhìn nàng.

- Làm gì thì cũng chẳng liên quan đến ngài, vói lại, ta đi như vậy chẳng phải tốt quá sao ? – nàng nhếch môi châm biếm.

- Mộ Dung Nguyệt..đừng được nước làm tởi ! – hắn nhìn nàng lạnh nhạt.

- Ta đã làm gì.. Hiên Viên Hạo, ta nói không đúng sao..tình chàng ý thiếp, người làm ta phát nôn đấy !

Chát...Mộ Dung Nguyệt bất ngờ lãnh trọn cái tát vào mặt, nàng đưa tay lên má vẫn còn đang đau ê ẩm rồi quay sang nhìn khuôn mặt lạnh nhạt kia, tay siết chặt lại kiềm chế cơn giận :

- Tỉ tỉ, tỉ không sao chứ ? – Hàn Uyển chạy lại nắm tay nàng.

- Tránh ra ! – nàng phất tay không ngờ nàng ta ngã nhào vào lòng Hiên Viên Hạo.

- Mộ Dung Nguyệt..!

- Hiên Viên Hạo, người hay lắm..cút đi ! – nàng hét lên.

- Người dám tổn thương Uyển nhi , ta liền lấy mạng người đấy ! Đi thôi Uyển nhi !

Cánh cửa đóng sầm lại, nàng đưa tay chạm vào gò má còn đang đau rất..tâm can đau nhói..người bảy ngày trước bên cạnh nàng chăm sóc nàng..bây giờ ra tay đánh nàng. Đúng là, do nàng quá mơ mộng hắn thích nàng, Tiểu Vân lo lắng nhìn tiểu thư đang thần người :

- Tiểu thư..cô..!

- Em lui xuống đi !

Nhìn vào tiểu thư rồi nhưn người hành lễ đi ra , nghe tiếng đóng cửa, Mộ Dung Nguyệt ngồi xuống giường, giọt lệ kiềm chế bấy giờ bắt đầu rơi ra thật yếu đuối..Hiên Viên Hạo..ta ghét người..

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Phi , Bốn Vương Hận Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tình ái.

Một lúc sau, tâm tình bình ổn , nàng liền gọi Tiểu Vân vào trang điểm, nhìn thấy tiểu thư rơi lệ nàng cũng bất ngờ nhưng vẫn là đau xót hơn .

Búi tóc gọn gàng, khuôn mặt trang điểm che đi phần nào hốc hác của nàng, Mộ Dung Nguyệt liền đi ra ngoài tới cửa phủ thì :

- Vương phi, xin hỏi người đi đâu ?! - binh lính cúi đầu.

- Từ khi nào các người quản việc ta rồi khỏi phủ vậy ?! Tránh ra ! - nàng bực mình nói lạnh.

- Dạ, nô tài không dám, chỉ là vương gia dặn không cho vương phi rời đi nên .. xin vương phi tha tội ! - hai người binh lính cúi đầu.

- Ta không thích đôi co , tránh ra, mọi trách nhiệm ta gánh !

Nàng nhú mày nhìn hai tên lính không hề có ý định tránh , liền siết tay lại.. cái này là do các người ép ta .. nàng đá hai cây giáo đang chặn bay lên, liền đâm vào ngực tên bên trái một cái khiến hắn ngã xuống, tên bên phải liền vùng tay tới liền bị nàng nắm lấy đá một cú lên mặt khiến hắn ê ẩm ngã xuống.

Liếc mắt khinh bỉ nhìn hai người rồi phất tay cùng Tiểu Vân đi ra phủ, lên xe ngựa đi vào hoàng cung .

Thái hậu nghe tin Mộ Dung Nguyệt yết kiến liền hào hứng cho vào, nhìn thấy nàng liền cười tươi:

- Nữ nhi tham kiến mẫu hậu ! - Mộ Dung Nguyệt nhún người.

- Không cần hành lễ, Nguyệt nhi, lại đây cho bản cung xem !

Nàng bước tới ngồi cạnh thái hậu, khuôn mặt nàng hốc hác lộ ra những đường viền khuôn mặt thật xinh đẹp, thân thể cũng mảnh mai đi mấy phần khiến bà đau lòng hỏi :

- Sao lại ốm như vậy ?!

- Con không sao, chẳng qua là không thèm ăn thôi ! - nàng mỉm cười.

- Thân thể con gầy quá ! - bà nhìn nàng đau lòng.

- Con biết rồi, con sẽ ăn nhiều , mẫu hậu, việc tuyển chọn tú nữ con có thể tham gia cùng được không ?! - nàng nhìn bà nũng nịu.

- Sao lại muốn tham gia, con định tính nghịch gì sao ?! - bà nghi ngờ nhìn nàng.

- Không hề, con là muốn tìm cho hoàng thượng một mỹ nữ tuyệt thế thôi !

- Thôi, được rồi ! Mà Hạo nhi đâu, sao chỉ có con ở đây ?

- Hắn đang ở cùng với Hàn Uyển gì rồi..! - nàng không tự chủ nói ra liền cảm thấy mình thật trẻ con liền im bật.

- Hàn Uyển... thì ra là thế, nói thật thì bản cung cũng chẳng thích nha đầu đó bằng con đâu, nhưng Hạo nhi từ nhỏ cùng nàng lớn lên nên tình ý cũng khó phai.. Nguyệt nhi, con có trách nếu ta cho phép hắn nạp thiếp không ?! - bà nhìn nàng.

Mộ Dung Nguyệt im lặng, sắc mặt trầm lặng không nói gì.. không phải vì nàng không muốn nhưng nàng là người của thế kỉ 21 rồi, nam nữ bình đẳng, một vợ một chồng đối với nàng chính là một gia đình hạnh phúc, nàng không thích chia sẻ chồng mình hay đồ của mình cho người khác.. nhưng hiện giờ đang là cổ đại , nam cường nữ yếu, một thời cổ mà nam nhân đều nắm thế bầy thiếp, ba vợ sáu nàng hầu.. nàng cần phải làm sao ?!.

Đang suy tư thì nghe tiếng thái giám truyền vào bảo có Sát Tôn vương cùng Hàn Uyển quận chúa cầu kiến , thái hậu gật đầu cho vào :

- Hoàng nhi tham kiến mẫu hậu !

- Nữ nhi tham kiến thái hậu, thái hậu vạn phúc kim an !

- Được rồi, miễn lễ ! - bà phát tay.

Mộ Dung Nguyệt nhìn Hiền Viên Hạo lạnh nhạt rồi nhún người :

- Vương gia cát tường !

Hắn chỉ lạnh nhạt “ừ” khiến nàng đau nhói lòng, hai người họ thân thiết đỡ nhau ngồi vào ghế , Hàn Uyển e dè nắc cở còn Hiền Viên Hạo thì mạnh dạn nói ra :

- Sẵn có vương phi ở đây, mẫu hậu, con muốn xin ý chỉ được cưới Hàn Uyển làm trắc phi !

- Hoàng thượng , Thanh Phong vương , Cung Thân vương yết kiến !

- Cho vào ! - thái hậu nói.

- Hoàng nhi tham kiến mẫu hậu, mẫu hậu vạn phúc kim an ! - ba người cúi người hành lễ.

- Không cần đa lễ !

- Việc gì vậy ?! - Hiền Viên Sở nhìn thấy sắc mặt khó coi của Nguyệt nhi liền hỏi.

- Hạo nhi muốn cưới Hàn Uyển quận chúa làm trắc phi ! - bà nói nhẹ .

- Thế thì người ban ý đi, Hàn Uyển quận chúa dù sao cũng là thanh mai với ngũ đệ mà ! - Hiền Viên Sở mỉm cười.

- Ta không đồng ý ! - bỗng hai tiếng nói vang lên.

Mọi người liền nhìn Hiền Viên Ngọc đang đi vào và người nãy giờ trầm mặc , Mộ Dung Nguyệt bước xuống tiền sảnh cúi đầu với thái hậu :

- Thái hậu, con xin lỗi !

- Không sao ! - bà nói dịu dàng.

- Làm sao có thể được, ngũ ca, huynh có vương phi rồi mà còn đòi nạp thêm thiếp sao ?! - Hiền Viên Ngọc bức xúc.

- Ngọc nhi, không được làm càn ! - Hiền Viên Cảnh nhắc nhở.

Thật ra hẳn cũng muốn xem phản ứng của tiểu nha đầu kia thế nào trước lời thỉnh cầu này. Hiền Viên Thanh nhìn Nguyệt nhi lo lắng, hẳn nhẹ giọng bảo :

- Nguyệt nhi, không cần kích động, mọi việc có thể giải quyết !

- Sao lại không đồng ý ?! - Hiền Viên Hạo lạnh lùng lên tiếng.

Mộ Dung Nguyệt nhếch môi, hẳn còn dám hỏi nàng sao.. tay siết chặt lại :

- Tỉ tỉ, ta chỉ xin được làm trắc phi thôi, ta hứa sẽ không ganh đua hay làm viễ gì cả , ta chỉ muốn ở cùng với Hạo ca ca thôi ! - Hàn Uyển nói nhẹ, đôi mắt rung rung giọt lệ sắp tràn mi.

- Dù là một tần thiếp cũng không hưởng chi là trắc phi , nếu người muốn lấy nàng ấy thì hãy đưa hưu thư ra đây !

Mộ Dung Nguyệt nhìn Hiền Viên Hạo mà cảm phần, nàng không thích nhue thế, nàng không thích chia sẻ.. cho nàng ích kỉ cũng được, nàng nhỏ nhen cũng được nhưng thứ của nàng thì nàng không muốn chia sẻ với bất kỳ ai.

Mọi người giật mình trước lời nói của nàng, Hiền Viên Hạo thì siết tay lại nén giận , thái hậu liền nói :

- A..Nguyệt nhi, con lui xuống trước đi, việc này chúng ta nói sau vậy !

- Dạ !

Nàng nhún người hành lễ rồi quay người rời đi. Hiền Viên Sở cùng mọi người ngượng ngập thì Thái hậu lên tiếng :

- Nguyệt nhi cũng đã nói rồi, ta cũng không thể tự ban ý, Hạo nhi, con .. thương lượng với nó đi !

- Nếu vậy thì Hàn Uyển quận chúa có thể làm vương phi của ta .. ta cũng không tệ đâu ! - Hiền Viên Cảnh cười khê.

- Ta chỉ muốn làm vợ Hạo ca ca thôi ! - Hàn Uyển lệ chảy khoé mi khiến mọi người thương xót.

- Thái hậu, tui con xin phép cáo lui !

Bà khẽ thở dài gật đầu , Hiền Viên Hạo liền ôm lấy vai Hàn Uyển rồi đi, Hiền Viên Sở thì bàn với bà về việc tuyển tú nữ, Hiền Viên Thanh thì rời đi tìm Nguyệt nhi , Hiền Viên Cảnh thì đi dạo thanh lâu nha.

Mộ Dung Nguyệt u sầu ngồi xuống hoa viên trong tâm cung Thập công chúa , Hiền Viên Ngọc bức bối trách mắng :

- Ngũ ca thật là đầu óc có vấn đề, tẩu xinh đẹp lại giỏi như vậy mà còn muốn nạp thiếp nữa , ta thật thất vọng về huynh ấy !

- Thập công chúa, đừng trách nữa ! Ta không sao ! - nàng khẽ cười nhẹ.

- Tẩu không sao thật chứ.. tẩu có muốn làm gì không ?! - Hiền Viên Ngọc nhìn nàng.

- Tạm thời ta có thể ở đây vài ngày không, ta không muốn về bên cạnh hẳn ! - nàng nói nhẹ.

- Được chứ , ta đi kêu người chuẩn bị !

Hiền Viên Ngọc liền vui mừng đi kêu người chuẩn bị, Tiểu Vân bên cạnh nhìn tiểu thư u sầu mà đau lòng, bước tới bên cạnh :

- Em lui xuống đi, ta không muốn ai bên cạnh lúc này ! - Mộ Dung Nguyệt thờ ơ.

- Tiểu thư !

- Lui xuống đi !

Nàng nhíu mày tỏ vẻ , Tiểu Vân liền cúi người đi ra ngoài. Làn gió mát thổi qua khiến tâm tư nàng sáo rỗng, nàng thất vọng về hẳn.. đã từng nói chỉ cần một mình nàng mà bây giờ lại muốn nạp thiếp, hẳn cố ý trêu nàng à .

Nghe thấy tiếng bước chân , nàng bức dọc định mắng thì :

- Tâm trạng không vui !? - Hiền Viên Thanh khẽ cười ngồi đối diện.

- Không hề ! - nàng nói lạnh.

- Còn bảo không sao.. vậy sao nàng không cho Hạo nhi nạp thiếp ?

- Người đến là lo cho ta hay chọc tức ta .. Hiền Viên Thanh.. ta không thích như vậy ! - nàng nhìn cậu da diết, khoé mắt đỏ hoe.

- Nàng yêu Hạo nhi.. sao lại phủ nhận tình cảm như vậy ? - Hiền Viên Thanh đau lòng.

- Ta không hề.. hắn ta từng hứa chỉ cần ta, hứa sẽ chăm sóc ta .. vậy mà hắn đã đánh ta đấy ! - nàng rơi lệ nói.

- Sao.. Hạo nhi đánh nàng , ở đâu, có sao không ?

Hiền Viên Thanh hốt hoảng, bước tới trước nàng rồi xem xét xung quanh tay chân , nhìn lên khuôn mặt thấy nên má có vết đỏ nhẹ liền biết ngay.. hắn đau lòng vô cùng , đưa tay lên thì nàng chặn lại :

- Đứng.. đau lắm !

- Có muốn sử dụng đặc quyền không ? - Hiền Viên Thanh mỉm cười ôn nhu.

- Đặc quyền ?!

Hắn không nói gì chỉ ôm nàng vào lòng, tay vỗ nhẹ sau lưng. Mộ Dung Nguyệt trong lòng ấm áp, mặt úp vào ngực hắn , tay siết chặt cổ áo hắn rồi khóc nức lên.. nàng cảm thấy mình bị phản bội , cảm thấy mình bị tổn thương vô cùng.. nếu hắn đã ghét nàng vậy thì sao còn quan tâm, còn chăm sóc nàng chứ.

Nhìn nữ tử trong lòng khóc nức mà tim của cậu cũng tan nát theo, khi thấy Hàn Uyển quận chúa rơi lệ đối với cậu đó chính là thương hại nhưng khi thấy nữ tử này khóc đối với hân mà nói chính là đau thất tâm can.. nhưng vẫn là bất lực , chỉ biết ôm lấy nàng mà an ủi.

- Hiền Viên Thanh..! - giọng nói nghẹn ngào vang lên.

- Làm sao ? - cậu nói nhẹ.

- Người từng hứa nếu ta hưu hân người sẽ chiều cố ta đúng không ?!

Nhìn khuôn mặt đầy những giọt lệ , cậu chỉ mỉm cười đưa tay lau đi rồi nói :

- Ừ !

- Vậy thì ta yên tâm rồi , Hiền Viên Thanh.. người đừng làm ta tổn thương đấy !

Nàng dựa vào người hân, đôi mắt nhắm lại như muốn ngủ. Hiền Viên Thanh vòng tay ôm bả vai nàng rồi siết nắm đấm lại.. hân nhất định phải hỏi rõ ngũ đệ việc này .

Trời sụp tối , Mộ Dung Nguyệt đang ngồi trò chuyện với Hiền Viên Ngọc thì:

- Công chúa, vương phi, hoàng thượng cho mời hai người tới Thượng Điện dùng bữa cùng mọi người ! - thái giám của Hiền Viên Sở cúi đầu.

Hiền Viên Ngọc không trả lời quay sang nhìn Mộ Dung Nguyệt, nàng lãnh đạm gật đầu :

- Được rồi, ta sẽ tới !

- Nô tài xin phép cáo lui !

Hiền Viên Ngọc nhìn ngũ tẩu mà khó hiểu, nhưng nàng chỉ mỉm cười :

- Không sao đâu , chúng ta đi thôi, Tiểu Vân ở lại đây ăn tối đi !

- Tiểu thư ...! - Tiểu Vân muốn theo thì.

- Nghe ta ! Đi thôi , Ngọc nhi !

Hiền Viên Ngọc gật đầu, nàng tuy chỉ mới mười tuổi nhưng nàng vẫn biết được tình hình hiện tại của ngũ tẩu cùng ngũ huynh đang bất hoà.. nếu như bữa cơm này không giúp được hai người hoà giải thì e rằng việc này không hề nhỏ nữa rồi.

- Ngũ vương phi, Thập công chúa yết kiến ! - thái giám hô to.

- Nguyệt nhi / Ngọc nhi .. tham kiến mẫu hậu, hoàng thượng, tam ca, tứ ca !

- Miễn lễ , miễn lễ ! - Hiền Viên Sở cười gượng.

- Uyển nhi tham kiến vương phi tỉ tỉ ! - Hàn Uyển nhún người.

Mộ Dung Nguyệt liếc nhìn nàng rồi nắm tay Hiền Viên Ngọc lại bên cạnh tứ ca ngồi xuống . Hiền Viên Hạo kéo Hàn Uyển ngồi xuống vỗ bàn tay nành an ủi quay sang nhìn Mộ Dung Nguyệt :

- À.. đã đông đủ rồi, chúng ta ăn thôi ! - Thái hậu lên tiếng.

- Nha đầu, sao mặt ngươi hốc hác vậy, ngươi khóc sao ? - Hiền Viên Cảnh nói nhỏ vào tai nàng.

- Không phiền tam ca bận tâm ! - nàng lạnh nhạt .

Cử chỉ nhẹ nhàng , gấp thức ăn cho Ngọc nhi cùng mọi người rất bình thường như chưa có chuyện bất hoà gì xảy ra cả. Thái hậu cũng chẳng lên tiếng mà hỏi thăm nàng về việc thi ở đan hội ra sao, Mộ Dung Nguyệt rất cui về nói về việc thi cử nhưng không hề nói về việc Hiền Viên Hạo chăm sóc cô ra sao cả.

Hàn Uyển cúi đầu im lặng, Hiền Viên Hạo gấp thức ăn cho nàng :

- Ăn cho có sức khoẻ , muối ồm quá đấy !

- Hạo ca ..! - nàng ta ghen ngào.

- Tinh chàng ý thiếp, thật khiến người ta ngưỡng mộ ! - Mộ Dung Nguyệt nhếch môi gấp thức ăn cho Hiền Viên Ngọc. - Sau này Thập muội phải như Hàn Uyển quận chúa tìm một đấng nam nhi như vương gia để dựa vào, đừng như tẩu làm kẻ thứ ba nhé !.

- Mộ Dung Nguyệt, ngươi nói đủ rồi đấy ! - Hiền Viên Hạo bức xúc.

- Ta đã làm gì, chẳng lẽ đến việc ta dạy một số chân lý cho ngũ muội ngài cũng cảm sao vương gia ?! - nàng lạnh lùng nhìn hắn.

- Ta muốn cưới Uyển nhi làm trắc phi, hà cớ gì ngươi lại làm khó !

- Vậy ngươi giao hưu thư đây !

Nàng bực mình đặt đĩa xuống bàn, lạnh nhạt nhìn hắn nhưng có ai biết hiện giờ tim nàng còn đau hơn gấp vạn lần. Hiền Viên Sở ho khẽ để cứu vãn tình thế :

- Đây là bữa cơm gia đình, đừng bàn việc ngoài , Nguyệt nhi đừng tức giận !

- Uyển nhi không phải người ngoài, ta quyết lấy nàng ấy và cũng chẳng có việc gì phải hưu người.. Uyển nhi, chúng ta đi !

Hiền Viên Hạo kéo tay Hàn Uyển rời đi, mọi người im lặng nhìn Mộ Dung Nguyệt đang siết chặt tay lại, ai cũng đều biết nàng đang rất tức giận nên cùng chẳng lên tiếng gì .. nhưng được vài giây sau , mọi người đều đồng loạt giạt mình nhìn thấy giọt lệ rơi ra trên khuôn mặt nàng. Hiền Viên Thanh liền lấy tay áo che lại, nói nhẹ :

- Mọi người cứ việc dùng bữa, ta đưa Nguyệt nhi về phòng nghỉ !

- Ủ.. canh chừng con bé ! - Thái hậu nói nhẹ.

- Tứ ca, muội..! - Hiền Viên Ngọc muốn nói đi theo thì bị Hiền Viên Sở cấm.

Mộ Dung Nguyệt đứng lên cúi đầu hành lễ, rồi cùng Hiền Viên Thanh đi ra ngoài.

Hiền Viên Hạo đưa Hàn Uyển về tẩm cung của nàng liền nói nhẹ :

- Đừng buồn, ta nhất định cưới muội mà !

- Sao huynh không hưu nàng ta đi, muội có thể làm được vương phi ! - Hàn Uyển hậm hực.

- Nàng ta là con gái của dì, ta không muốn việc đó làm ảnh hưởng hoà khí gia đình, dù sao muội vẫn có ta mà ! - hắn đan tay ôm Hàn Uyển.

- Muội không hề thích chia sẻ huynh chút nào, nhưng muội không muốn huynh khó xử nên cứ theo huynh vậy !

- Được rồi, muội vào trong ngủ đi !

Hàn Uyển không nói gì nhón chân hôn chụt vào mặt hắn, Hiên Viên Hạo khẽ cười chờ nàng đi vào trong mình mới rời đi.

Mộ Dung Nguyệt ngồi trên bậc thềm, nàng im lặng không nói gì, bên cạnh là Hiên Viên Thanh đang đánh từng tiếng đàn mang theo nỗi buồn bi thương của nàng. Lệ nàng không còn rơi nữa, nó mang theo nét vui vẻ của nàng rời đi. Mộ Dung Nguyệt không ngờ nàng lại vướng vào tình ái sớm như vậy, nhưng A Lâm của nàng là hán sao.. A Lâm.. rốt cuộc chàng đang ở đâu?.. hãy mang ta đi đi.. ta sắp không chịu được nữa rồi..

Bầu trời đêm sao sáng rọi, Mộ Dung Nguyệt khẽ cười, hiện giờ chắc mọi người đang bận rộn chiếu sáng cho nhân thế đây mà.. ngày xưa nàng thường đi mọi nơi nghe hàng nghìn lời than tình ái của vạn người, lúc đó nàng còn cho rằng những nữ nhân đó ngu xuẩn nhưng bây giờ.. nàng lại là một trong vạn nữ nhân đó.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Phi, Bỏ Vương Hận Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tuyển tú nữ.

Nhìn thấy nữ nhân kia đã ngủ gục, Hiên Viên Thanh dùng tay lại bước nhẹ tới bế nàng lên rồi mang về phòng của hắn, kéo chăn lên người nàng rồi thở dài lau đi giọt nước mắt còn đọng trên mắt. Hắn xoay người hướng tới biệt viện của Ngũ vương gia mà đi.

Hiên Viên Hạo cũng không ngờ tứ ca lại đến vào đêm khuya, hắn im lặng đứng bên cạnh huynh nhìn ra bầu trời đêm:

- Nắm giữ trong tay là ngọc thì đừng nên nghĩ nó là đá! - Hiên Viên Thanh nói nhẹ, nhìn ra trời.
- Lời nói tứ ca thật phần mang ý, phiền huynh có việc cứ nói thẳng! - Hiên Viên Hạo nói lạnh.
- Vậy thì ta cũng nói thẳng, nếu đệ không trân trọng Nguyệt nhi thì hãy buông tay nàng ra.. đừng vì một ai khác mà ra tay tổn thương nàng! - Hiên Viên Thanh nhìn cậu nói lạnh.
- Không có lý do nào mà ta tự nhiên ra tay với nàng cả!
- Dù cho có bất cứ lý do gì, cũng không được đánh, nếu đệ không thể làm thì buông tay đi..Huynh thật tâm muốn chăm sóc nàng ấy!

Hiên Viên Hạo nhìn tứ ca ngạc nhiên, hắn không ngờ tứ ca lại đi nói những việc thừa nhận tình cảm này trước mặt hắn nhưng hắn cũng yêu thương Mộ Dung Nguyệt, hắn chưa từng nghĩ sẽ ra tay với nàng nhưng khi nghe nàng nói như vậy, hắn cảm thấy nàng thật quá đáng dù sao hắn cũng là phu quân của nàng, sao lại nặng lời như thế?

-Nếu đệ làm tổn thương nàng lần nữa, ta tuyệt đối không tha thứ cho đệ!

Hiên Viên Thanh phát tay áo rời đi, hắn không hề nói suôn nếu như ngũ đệ còn làm nàng rơi lệ hắn sẽ không nể tình mà cướp nàng rời khỏi. Hiên Viên Hạo im lặng siết chặt tay lại rồi về phòng.

Ngày hôm sau, Mộ Dung Nguyệt đơn giản mặc bên cạnh Hiên Viên Thanh đi tới nơi diễn ra cuộc thi tuyển tú nữ, nàng cúi đầu hành lễ với thái hậu rồi ngồi bên cạnh bà:

-Thưa thái hậu, đây là mười lăm nữ tử được giám sát chặt chẽ kiểm tra kỹ càng và được chọn ạ! - Tổng quản tư cục cúi đầu.

-Được rồi, lui xuống! - thái hậu phát tay.

Mộ Dung Nguyệt nghiêng người gác tay chống cằm nhìn mười lăm nữ tử phía dưới lập tức bị giật mình khi nhìn thấy Tiểu Hoa nhưng không nói gì chỉ im lặng, thế lệ cuộc thi đưa ra vòng thi đầu tiên sẽ là viết chữ. Hiên Viên Sở chán nản ngồi im lặng, Phượng Tử Loan thì cùng thái hậu xem xét rồi thì thầm, Mộ Dung Nguyệt thì nhìn Hiên Viên Thanh bảo:

-Thi viết để làm gì?

-Để phân tích được tính cách của từng người, nếu nàng có kiên nhẫn có kiên trì thì chữ của nàng sẽ hoàn toàn khác với người khác!

Mộ Dung Nguyệt nhìn nén nhang cháy hết, các cung nữ cầm những tấm giấy mang lên. Thái hậu gật đầu, Phượng Tử Loan chọn ra năm tấm giấy, cung nữ đem qua cho nàng và Hiên Viên Thanh xem.. đường nét bút thật uyển chuyển, tấm khác thì đường nét tuy hơi cứng nhưng vẫn rất tinh tế, tấm thứ ba là đường bút cầu kì nhưng không quá khó hiểu, tấm thứ tư là đường bút đơn giản mộc mạc mang lên bản chất ngây thơ và cuối cùng là đường bút cứng

cáp mạnh mẽ nhưng xem lẫn uyển điệu của một nữ tử.. nàng nhìn xuống cúi tờ giấy .. thì ra là Tiểu Hoa.

- Các con có ý gì không ?! - thái hậu nhìn.

- Thái hậu tinh tường, con không có ý kiến ! - nàng cúi đầu nhẹ.

Vòng thi thứ hai là thi nấu ăn, nếu nàng nhớ không lầm thì tài nấu ăn của Tiểu Hoa chỉ gọi là tạm được vậy thì phải làm sao đây ..

Tiểu Hoa lo lắng nhìn những nguyên liệu, cố gắng nhớ về lúc đầu bếp trong phủ làm thì bàn tay nàng chợt tự điều khiển, nàng quay mắt liền thấy tay của Nguyệt nhi cử động nhẹ liền phát giác.

Hiên Viên Thanh cười khê , cầm ly trà lên uống rồi nhìn vào các nữ tử phía dưới.. nếu xét về sắc thì Tiểu Hoa là người làm hấn ấn tượng nhất , nàng mang vẻ đẹp mạnh mẽ của một nữ cường giả không hề sợ bất cứ điều gì . Người thứ hai là trưởng nữ của tể tướng nhất phẩm - Dương Tuyết , nàng ta xinh đẹp mỹ lệ khác hẳn mọi cô gái khác , nhìn nàng là chỉ muốn được bảo vệ muốn che chắn nàng thôi.

Thời gian kết thúc, Mộ Dung Nguyệt thở phào ra , nàng đã dùng toàn bộ sức lực để giúp Tiểu Hoa rồi, món ăn này nàng học ở thế kỉ 21 đấy, những miếng thịt cháy vừa đủ lửa được sốt lên tương cà đặc biệt nàng làm thì hết nói được. Món ăn dâng lên, thái hậu nhíu mày lại nhưng vẫn gật đầu cho qua , bây giờ phía dưới chỉ còn ba nữ tử , Mộ Dung Nguyệt thật muốn xem ai sẽ làm cho thái hậu cùng mẹ nàng chọn đây .

- Mẫu hậu, ngày mai các nàng sẽ thi ở Thượng Tâm điện , lúc đó chúng ta sẽ công bố cho mọi người biết kết quả ! - Hiên Viên Sở nói nhẹ.

- Đúng đấy mẫu hậu, dù sao các nàng cũng cần thời gian chuẩn bị cho màn tiết mục cuối này chứ ! - Mộ Dung Nguyệt nói nhẹ.

- Nếu các con đã nói thế thì tối ngày hôm sau các người sẽ trình diễn tiết mục của mình ở Thượng Tâm điện ! - Thái hậu nói nghiêm.

- Tạ ơn hoàng hậu, tạ ơn hoàng thượng , tứ vương gia , ngũ vương phi ! - ba nữ tử cúi đầu hành lễ.

- Được rồi, các nàng lui đi ! - Hiên Viên Sở phát tay rời đi.

Mộ Dung Nguyệt nhìn theo rồi im lặng, nàng hiện tại vẫn chưa gọi là cách hay nhưng vẫn có cách tạm thời cứu vãn.

- Hiên Viên Thanh, người ở đây chờ ta ! - nàng nhìn cậu nói dịu.

- Được !

Nàng nhanh chân đi theo hướng Hiên Viên Sở, đi tới hoa viên tâm cung hấn liền thấy những thái giám cung nữ đều lui ra , nàng đi vào thì :

-Ra ngoài hết đi ! – giọng hấn lạnh giá.

-Người sao vậy..? – nàng nhíu mày.

-Nguyệt..nhi..là nàng sao ? – hấn nhíu mày lại rồi thở dài.

-Làm sao lại thở dài, chẳng phải ta đã hứa sẽ giúp người sao ! – nàng bước tới trước mặt hấn.

Bỗng cơ thể nàng bị ôm chặt, Mộ Dung Nguyệt giật mình khi bị Hiên Viên Sở ôm như vậy, nàng đưa tay lên vỗ nhẹ lưng hấn an ủi thì :

-Đề ta như thế một lát thôi..ta mệt quá !

Nàng thở dài, nàng biết làm đế quân của một vương quốc không hề dễ , nó mang một trọng trách rất lớn và nếu như người không có đủ bản lĩnh thì vương quốc đó sớm muộn cũng sẽ lui tàn biến mất. Hiên Viên Sở là một minh quân tốt, hấn chăm lo cho tất cả bá tánh dân lành, cho nên việc gì hấn cũng tự mình làm lấy điều đó khiến hấn không thể thoát được khỏi sự mệt mỏi..nhưng chưa bao giờ hấn than vãn với ai..đơn giản hấn nhìn thấy Mộ Dung Nguyệt và muốn nói ra một chút tâm tư của mình khiến hấn có thể thoải mái hơn thôi.

Buông nàng ra mà bàn tay vẫn còn lưu luyến , Hiên Viên Sở nhìn nàng mỉm cười nói nhẹ :

-Ta chỉ là lo cho các nàng ấy, hậu cung trăm năm qua đều là chốn cạm bẫy, liệu ta có còn nhìn thấy nét ngây thơ trong sáng trong đôi mắt các nàng như bây giờ không..hay chỉ là những lời nói dối bịa đặt để đánh lấy lòng ân sủng của ta !

-Đừng suy nghĩ tiêu cực như thế chứ, dù sao người vẫn là hoàng thượng ,lại chưa có hoàng hậu thì việc họ muốn tranh sủng cũng không quá khó hiểu..Nhưng người có từng nghĩ đến , tình cảm của các nàng dành cho người đều phát ra từ tâm lòng chưa.. đừng lấy suy nghĩ của mình mà áp đặt lên người khác ! – nàng nói nhẹ.

Hiên Viên Sở thở dài, hấn làm sao không biết, đã nhiều lần hấn muốn tin tưởng nhưng tất cả chỉ là vô dụng, đến khi gặp thì nàng đã là đệ muội của hấn rồi..

-Đừng lo âu nữa, ngày mai hãy xem biểu hiện của họ, yên tâm ta sẽ giúp người mà !

-Cám ơn nàng, Nguyệt nhi ! – hân mĩm cười nhẹ.

-Không cần, dù sao chúng ta cũng là người nhà mà ! Ta đi trước, Hiên Viên Thanh đang chờ ta !

Mộ Dung Nguyệt mỉm cười xoay người rời đi.. Bỏ lại một nam tử đứng dưới cây hoa quỳnh đau thương dõi theo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Phi* , *Bốn Vương Hận Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Quyết định hưu nàng.

Tại phòng Tiểu Hoa, nàng mỉm cười nhẹ nhàng nhìn Dương Tuyết cùng A Mẫn con gái của Trịnh tướng quân, cả ba người dịu dàng hòa nhã tạo nên bức tranh đẹp tựa lòng người:

-Nhị vị ti tử đến phòng muội có điều chi dạy bảo ạ ?! – Tiểu Hoa rót trà.

-Chúng ta làm sao dám dạy bảo con gái của Mã tướng quân Tâm Cát quốc chứ ?! – nữ nhân A Mẫn cười khẽ.

-A Mẫn đừng nói càn, Mã tiểu thư , muội không phiền lòng chứ ?! – Dương Tuyết tao nhã uống trà nhìn nàng thâm thúy.

-Dạ , không ! Lời hai ti muội sẽ lắng nghe theo ! – Tiểu Hoa cúi đầu.

-Muội như thế khiến ta thật áy náy đề ta rót trà mời muội !

Tiểu Hoa nhú mày nhìn cử chỉ nàng ta, rõ ràng là có ý mà. A Mẫn đưa chén trà lên nhìn nàng mỉm cười , Tiểu Hoa cười khẽ uống cạn ly trà :

-Đêm khuya rồi , chúng ta cũng không làm phiền muội nữa, cùng nhau cố gắng hầu hạ hoàng thượng ! – Dương Tuyết đứng lên.

-Đúng thế, toàn tâm hầu hạ hoàng thượng ! – A Mẫn che miệng cười nhẹ.

-Vâng, cung tiễn nhị vị ti tử ! – Tiểu Hoa cúi người đứng ngay cửa chờ các nàng đi.

Mộ Dung Nguyệt tung húng đi tới biệt viện của Tiểu Hoa thì :

-Nha đầu, làm sao mà tâm trạng lại vui vẻ như vậy.. chẳng lẽ đi tới gặp ta ?! – Hiên Viên Cảnh bỗng xuất hiện bên cạnh khiến nàng giật mình một phen.

-Mộng tưởng à..tránh ra đi ! – Mộ Dung Nguyệt bĩu môi giờ mới để ý , biệt viện Tiểu Hoa cạnh tẩm cung của tam vương gia Cung Thân vương hân.

-Hôm nay chúng ta hò hẹn vậy ..đi thăm ti muội tốt của người sao ?!

-Không liên quan đến ngài !

Cả hai đi vào liền thấy hai mỹ nhân đi ra , Dương Tuyết thức thời cúi người hành lễ :

-Tham kiến Cung Thân vương , vương phi cát tường !

-Hồ nháo, người..um..! – nàng định khảng định lại thân phận thì.

-Vương phi, chúng ta tiếp tục đi thôi, các người lui ! – Hiên Viên Cảnh bịt miệng nàng lại rồi phát tay.

-Người làm gì thế hả..có biết làm thế thì uy danh của hoàng thất bị tổn hại không ? – nàng đánh tay hất ra lạnh giá nói.

-Chỉ cần chúng ta vui thì ta không cần biết uy hại đến thứ gì, nàng còn muốn đi thăm ti muội tốt không hay đòi qua chúng ta đi dạo chơi riêng ? – Hiên Viên Cảnh nâng cằm nàng lên.

-Đề tiện !

Mộ Dung Nguyệt quay người rời đi, Hiên Viên Cảnh cười khẽ tay chấp sau lưng tiêu soái đi theo.

Đến trước cửa phòng nghe thấy động tĩnh Mộ Dung Nguyệt liền chạy nhanh tới thấy Tiểu Hoa nằm gục dưới đất liền mất bình tĩnh :

-Tiểu Hoa..làm sao..làm sao lại vậy ?

-Đừng lo..ta..um ! – Tiểu Hoa chảy máu ra khóe miệng, ngất đi.

-Tiểu Hoa..!

-Bình tĩnh, để ta bồng nàng ta lên giường, người bắt mạch giúp nàng ta chế thuốc ! – Hiên Viên Cảnh cúi người bồng Tiểu Hoa lên giường nằm.

Mộ Dung Nguyệt hít sâu một hơi, lấy bình tĩnh bắt mạch cho nàng ta..quả nhiên có độc mà , lấy trong người ra viên Tinh Túy đan của Hiên Viên Thanh luyện cho nàng cho Tiểu Hoa uống rồi bước tới bàn xem xét..trà này quả nhiên là hai nữ nhân đó.

Hiên Viên Cảnh nhìn nữ nhân đang sắc mặt thâm trầm lạnh băng liền thấy thú vị, nàng ta mặc kệ sự đời mà dám gọi đích danh của hoàng thất, dám chống đối lại thái hậu, dám trước mặt bá quan xé y phục vũ khúc..làm ra nhiều chuyện kì lạ nhưng khi thấy người thân gặp chuyện thì chẳng khác gì một nữ tử bình thường, vẫn yếu đuối vẫn sợ hãi và muốn được che chở.

-Hiên Viên Cảnh..người về trước đi, ta ở lại chăm sóc Tiểu Hoa ! – nàng lạnh nhạt.

-Chuyện này ta sẽ tìm hiểu !

-Không cần..ta đã biết ai rồi, kẻ đó nhất định không thể nào bình ổn được !

Hiên Viên Cảnh nhếch môi rồi đi, quả là nha đầu thông minh chỉ mới nhìn qua ba ly trà liền biết ai là kẻ gây độc , ai là kẻ chủ mưu..nếu để nàng bên cạnh nhất định sẽ có lợi rất nhiều..vị trí mẫu nghi thiên hạ này không ai xứng hơn nàng được.

Ngày hôm sau, Tiểu Hoa mơ màng tỉnh giấc liền thấy Mộ Dung Nguyệt ngồi đầu giường bên cạnh nàng liền đau lòng tội lỗi , nàng đưa tay lên ngực..độc đã biến mất thậm chí hiện giờ nội công của nàng cũng bắt đầu có tiến triển hơn.

Mộ Dung Nguyệt bị làm tỉnh giấc, nàng nhìn Tiểu Hoa mỉm cười nhẹ..ngồi dậy liền thấy cung nữ đi vào mang chậu nước :

-Mã tiểu thư..ta mang nước vào giúp người lau mặt ! – cung nữ run rẩy.

-Làm sao lại run rẩy như vậy. người có điều gì mờ ám hay ..muốn hạ độc vào ai ? – Mộ Dung Nguyệt bước tới.

-Nô tì không dám..nô tì không hề hạ độc gì cả !

Cung nữ nhìn thấy vương lệnh có chữ Sát liền run rẩy quỳ xuống , nàng ta là Sát Tôn vương phi..người làm mưa làm gió mà chưa có ai dám ra tay trừng phạt..đắc tội phải nàng thì chỉ có chết thôi sao? .

Mộ Dung Nguyệt khẽ nhếch môi, lấy chậu nước giúp cho Tiểu Hoa lau mặt rồi nói lạnh :

-Quay về nói với à..ả đã rất hay , đã chọc giận được ta đấy ! Cút đi !

-Nô tì cáo lui..! – nàng ta tháo chạy đi.

Tiểu Vân mang chậu nước vào cho Mộ Dung Nguyệt, y phục cũng sẵn sàng cho nàng thay. Nhìn thấy Tiểu Hoa cũng mỉm cười chào hỏi rồi nói :

-Tiểu thư, chúng ta vẫn nên lui về trước, để người khác thấy không hay cho Tiểu Hoa cô nương !

-Được, Tiểu Hoa, tối nay ta sẽ giúp người trả thù nên bây giờ cứ tịnh tâm mà suy nghĩ việc biểu diễn nhé ! Ta đi đây !

Tối đến , cung yến bày dọn đầy đủ , quan thần được triệu kiến cũng đầy đủ ngồi vào bàn, hoàng thượng thái hậu sớm đã đến cùng các vị đại thần nhưng sao tiệc vẫn chưa bắt đầu làm cho các quan thần phân vân lo lắng thì..

-Ngũ vương phi yết kiến Thượng Tâm Điện ! – tiếng thái giám vang lên.

Mọi người dõi mắt nhìn ra cửa , một thân tử y diễm lệ diễm tô cho y phục là những đóa hoa anh đào tuyệt thế, trên đầu là trâm cài Huyết Ngọc cùng với dây chuyền Từ Dạ châu , nàng tựa tiên nữ giáng thế khiến cho chúng sinh điên đảo...Đôi hài màu tím bước từng bước kiêu sa , tấm lụa trắng mỏng bay theo bước đi của nàng để lại trong lòng hàng vạn nam nhân muôn nghìn nỗi nhớ.

Hiên Viên Sở mỉm cười nhẹ nhàng ..quả là mỹ nhân khuynh thành.

Hiên Viên Hạo bắt giờ đưa tay lên tim..nàng thật xinh đẹp..đây là phu nhân của hắn.

Hiên Viên Cảnh thích thú với vẻ đẹp kiêu sa của nàng.

Hiên Viên Thanh ôn nhu nhìn nàng, tiên nữ thoát tục trần thế khiến bao người say mê ..nàng thật biết làm người khác chú ý.

-Mộ Dung Nguyệt tham kiến thái hậu, hoàng thượng, Cung Thân vương, Thanh Phong vương, Sát Tôn vương cát tường ! – nàng kiêu diễm nhún người.

- Không cần đa lễ, Nguyệt nhi hôm nay tuyệt thế khác người làm cho bốn cung thật vinh hạnh khi có con dâu như thế ! – Thái hậu mỉm cười ôn nhu.

-Nữ nhi khiến thái hậu cười chê ! – nàng mỉm cười e lệ.

-Được rồi, mau an tọa !

Mộ Dung Nguyệt gật đầu nhẹ, liếc nhìn bên cạnh Hiên Viên Hạo là Hàn Uyển, tay siết chặt lại nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười nhẹ nhàng, bước lên ngồi cạnh hẳn:

-Vương gia, thần thiếp mạo muội xin phép ngồi cạnh !

Hiên Viên Hạo nhìn nàng..đang là chọc tức bốn vương hay sao..

Yến tiệc được bắt đầu, người thứ nhất là Dương Tuyết tiểu thư, được cho là tuyệt vũ nữ của Hòa Chi quốc, nàng có những vũ khúc khiến ta trầm mê..hôm nay nàng lại mang đến một điệu vũ mới dâng lên hoàng thượng.

Mộ Dung Nguyệt nhếch môi, để xem người làm được bao nhiêu. Tiếng đàn đánh lên, những vũ công lần lượt tiến ra và cuối cùng là Dương Tuyết tuyệt thế trong bộ hồng y cùng chiếc quạt lông trắng. Nàng uyển chuyển nhẹ nhàng, từng cử chỉ tao nhã nhưng lại thật phần quyền rũ, cánh quạt không ngừng đung đưa che đi nửa khuôn mặt để nàng có ánh mắt đưa tình với hoàng thượng dễ dàng..há..cũng giỏi đó chứ.

Vũ khúc hạ màn, mọi người lập tức vỗ tay tán thưởng, Mộ Dung Nguyệt cười khẽ tao nhã uống rượu nghe lời nhận xét :

-Vũ khúc của Dương tiểu thư rất đẹp, làm cho bốn cung rất hài lòng ! – Thái hậu mỉm cười nhẹ.

-Tạ ơn thái hậu khen thưởng ! – nàng cúi đầu.

-Hoàng thượng, người có muốn nói gì với nàng không ? – Thái hậu nhìn.

-Không có, ngược lại thì hình như Nguyệt nhi có vẻ chán nản nhỉ ? – Hiên Viên Sở nhìn Mộ Dung Nguyệt đang uống rượu.

-Nguyệt nhi, con thấy vũ khúc đó thế nào ?! – Thái hậu quay sang hỏi.

-Chỉ là một vũ khúc tầm thường, nàng ta chỉ lác đéo một chút, uyển chuyển một chút mà gọi đó là hay thì thật mất mặt vũ công chúng ta ! – Mộ Dung Nguyệt nói nhẹ.

Dương Tuyết nhìn nàng, tay siết lại run rẩy cả người vì tức giận nhưng vẫn cúi đầu hành lễ :

-Kính xin vương phi giúp cho tiện nữ mở rộng tầm nhìn ! – Dương Tuyết nói.

-Người thật muốn xem sao..như vậy chẳng phải người sẽ càng thêm thâm hại sao ?

-Tiện nữ thật tâm muốn xem, xin vương phi chỉ bảo !

-Được, vậy để ta vũ một khúc cho người xem ! – Mộ Dung Nguyệt bước xuống sân, cầm lấy cây quạt.

Nhạc công định đánh đàn thì Hiên Viên Thanh mỉm cười ngồi xuống, bàn tay đẹp đẽ đặt lên đàn..từng nhịp đàn vang lên. Mộ Dung Nguyệt nhếch môi, bật quạt ra nhún người di chuyển, cánh quạt thướt tha uyển chuyển, không hề có ánh nhìn nào chạm lại cho hoàng thượng cả mà nàng hoàn toàn say mê vào khúc nhạc..cứ như một vũ nữ tuyệt thế..nhẹ nhàng uyển chuyển mắt chỉ tập trung vào cây quạt, cử chỉ tao nhã ..thì ầm một tiếng,nàng đá bay ly rượu trên bàn của Thập công chúa lên, nhẹ nhàng xoay người đưa cánh quạt đón lấy rồi cúi người trước Hiên Viên Sở :

-Hoàng thượng..mời dùng tửu vị !

Hiên Viên Sở hoàn toàn bị đắm chìm nghe thấy tiếng nàng liền nhấc tay cầm ly rượu mà uống, thái hậu ngồi bên cạnh cũng bị thất thần và rồi Hiên Viên Ngọc không kiềm chế được vỗ tay lớn :

-Ngũ tâu thật giỏi, như thế mới gọi là vũ khúc chứ !

Toàn Thượng Tâm Điện vỗ tay lên, ai cũng phải công nhận một điều ..vũ khúc của ngũ vương phi đặc biệt xinh đẹp hơn của Dương Tuyết. Mộ Dung Nguyệt gấp quạt lại đưa cho Dương Tuyết rồi nói khẽ :

-Ta đã bảo rồi, người sẽ càng thêm thâm hại thôi !

-Tiện nữ được vương phi lãnh giáo rất đúng ạ !

-Được rồi, Dương Tuyết, người an tọa đi ! – thái hậu nói nhẹ tâm tình cũng vui lên.

Mộ Dung Nguyệt ngồi xuống bên cạnh Hiên Viên Hạo, hần nhìn nàng làm tìm nàng đập nhộn nhịp nhưng .. liệu tâm tư của hần sẽ vẫn như nàng chứ ?.

Tiếp theo là tiết mục của hai nữ từ cuối cùng, Tiểu Hoa đánh đàn còn A Mẫn vũ khúc, mọi người cười khẽ nhìn A Mẫn, vừa rồi vương phi mới chinh đón một người nàng chẳng khác nào muốn như Dương Tuyết..thật không biết tự lượng sức.

Mộ Dung Nguyệt liếc mắt nhìn xuống..thì ra là muốn dùng Tiểu Hoa làm nền sao..như thế thì ta sẽ cho ngươi biết ai làm nền cho ai.

-Tiểu Vân..mang hạt sen đến cho ta, càng nhiều càng tốt, ta muốn dùng !

-Dạ !

Tiểu Vân liền báo người mang hạt sen tới, để bên cạnh Mộ Dung Nguyệt. Hiên Viên Hạo nhíu mày hỏi :

-Nàng định phá nữa à !

-Vương gia, ta chỉ là muốn xem xét tài trí của các nàng ..người cũng muốn quản ?! – Mộ Dung Nguyệt lạnh nhạt nhìn hần.

-Tì, Hạo ca ca chỉ là muốn..! – Hàn Uyển lên tiếng.

-Ta không muốn nghe tiếng của ngươi ! – Đôi mắt nàng sắc rực lên màu đỏ tức giận.

Hàn Uyển im lặng , Hiên Viên Hạo cũng không nói gì chỉ đặt bên vai nàng nhẹ nhàng an ủi. Tiếng đàn vang lên..là khúc Tương Tư.. Tiểu Hoa..ngươi đây là muốn bày tỏ tâm trạng của ta sao.. Cẩm nhữg hạt sen tròn trên tay, Mộ Dung Nguyệt nhìn xuống sánh..A Mẫn rút kinh nghiệm từ Dương Tuyết không hề dừng ánh mắt trên người hoàng thượng mà là...Hiên Viên Thanh sao..

Búng ngón tay một cái, hạt sen bay vèo ngay chân nàng ta khiến cho nàng ta bị trật nhịp..nhìn lên Mộ Dung Nguyệt..rồi tiếp tục thì..bụp..một phát ngay lưng..bụp..ngay tay..bụp..ngay hông..khiến toàn thân nàng đau đớn, tiếng đàn kết thúc trong mỹ mãn thì vũ nữ cũng bị hành hạ xong xuôi.

-Tiếng đàn của Tiểu Hoa cô nương rất hay nhưng lại bị vũ khúc của A Mẫn ngươi phá hoại đấy ! – Hiên Viên Sở nhíu mày.

-Hoàng thượng thứ tội,..là do nàng ta đánh đàn tùy ý khiến ta theo không kịp ! – A Mẫn dập đầu nói.

-Thế thì để ta đàn... ngươi bắt đầu lại đi ! – Hiên Viên Cảnh mỉm cười.

A Mẫn gật đầu, tiếng đàn của Hiên Viên Cảnh vang lên, nàng ta tiếp tục vũ khúc thì..Mộ Dung Nguyệt không hề ra tay , nàng ta chỉ tao nhã uống rượu khiến cho tâm tư nàng lo lắng không thôi.

-To gan.. trước mặt ta mà ngươi là vũ điệu khúc như thế sao hả ! – Thái hậu đập tay xuống bàn khiến cho nàng ta hoảng hốt.

-Tì nữ có tội,mong thái hậu giáng tội ! – A Mẫn hoảng hốt.

-Trịnh tiểu thư, ngươi đây là được Cung Thân vương gầy đàn cho múa mà sao cứ nhìn vào ta ..chẳng lẽ ngươi muốn quyến rũ ta sao ?! – Mộ Dung Nguyệt tà ngạ say nhìn nàng ta nói.

-Ngươi..! –nàng ta siết tay lại.

-Được rồi ! Kết quả cũng đã rõ rồi ! – Thái hậu nói lạnh.

Cả ba nàng quỳ xuống dưới sảnh, mọi bá quan đều im lặng không nói gì, Phượng Tử Loan nhìn ba nàng rồi lắc đầu ,thái hậu nhìn sang hoàng thượng , rồi nghe Hàn Uyển nói nhỏ :

-Nữ nhi thấy Dương tiểu thư có phẩm chất để được tuyển làm phi , tuy nàng ta múa không đẹp bằng vương phi ti nhưng vẫn là có điệu dáng phi tần ..hai người kia thì chẳng có gì đặc biệt !

-Nhìn vào thì ai cũng thấy Mã Tiểu Hoa làm tốt nhất rồi, hai nàng ta làm sao có tư cách làm phi cho hoàng thượng chứ..Hàn Uyển quận chúa, ngươi vẫn nên im đi thì hơn ! – Mộ Dung Nguyệt chống cằm nói lạnh.

-Uyển nhi chỉ là góp ý, nàng không cần độc đoán như thế ! – Hiên Viên Hạo nghiêng răng.

-Hừ..vậy sao..vậy thì cho ta xin lỗi , ta có lỗi quá khi dám nói như thế với Uyển nhi của ngài ! – nàng cười khẩy.

-Nàng..!

-Được rồi..ngươi ta chọn là Tiểu Hoa.. từ nay nàng sẽ Hiền Phi của ta ! – Hiên Viên Sở cầm lấy lệnh bài bước xuống .

Tiểu Hoa giật mình..nàng đưa tay lên cao nhận lệnh bài...đây chắc là mơ ..nàng không ngờ có thể được hoàng thượng chọn..nàng có thể được tận tâm hầu hạ hoàng thượng sao..

-Sẵn có mọi người ở đây, ta xin tuyên bố, Hàn Uyển từ nay sẽ là trắc phi của Sát Tôn vương ta ! Thiệp mời hôn lễ ta sẽ đưa các người trong những ngày tới ! – Hiền Viên Hạo cầm lấy tay Hàn Uyển giờ cao lên.

-Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng vương gia, song hỉ lâm môn !

Mọi người vỗ tay chúc mừng, cười nói vui vẻ .Mộ Dung Nguyệt đập bàn ầm một tiếng thật mạnh, nàng hết chịu nổi rồi.

-Yến tiệc hôm nay kết thúc, mọi người giải tán ! – Hiền Viên Sở nhìn nàng lo lắng.

Bá quan vẫn vỗ nhìn nhau rồi phụng mệnh rời đi, trong điện chỉ còn những vị đại nhân đang lo lắng nhìn Mộ Dung Nguyệt :

-Nguyệt nhi..con không sao chứ ?- thái hậu nhìn nàng.

-Hiền Viên Hạo, người làm như thế là có ý gì hả.. người cưới con gái bảo bối của ta rồi còn muốn nạp thiếp ! – Mộ Dung tức giận.

-Mộ tướng quân , xin ngài đừng nóng giận, chỉ hiểu lầm chỉ hiểu lầm ! – Hiền Viên Sở hòa giải.

-Không hề hiểu lầm..ta muốn lập Hàn Uyển làm trắc phi ! – Hiền Viên Hạo nói nghiêm.

-Ha...! – Mộ Dung Nguyệt bật cười một tiếng.

Mọi người liên lo lắng , Phụng Tử Loan nhủ thầm nhìn Hạo nhi nhưng nàng cũng chẳng nói gì ..con gái nàng đã là vợ người ta ,nàng không thể nào tùy ý nói..và lại nam tam thê bảy thiếp cũng là chuyện bình thường.

Mộ Dung Nguyệt đứng dậy đi xuống tiền sảnh , đối mặt với Hiền Viên Hạo rồi nói lạnh như băng :

-Hưu thư đâu..người đã quyết định như thế thì từ nay ta không còn bất cứ liên hệ với Sát Tôn phủ và người nữa.. khăn cầu ngũ vương gia mang hưu thư cho tì thiếp !

-Ta không hưu nàng, và ta vẫn sẽ lập Hàn Uyển..! – Hiền Viên Hạo nói thì.

-Vậy thì..hoàng thượng , ngài còn nhớ nợ ta một phần thưởng khi ở yến hội đón tử ca không ? – Mộ Dung Nguyệt nhìn Hiền Viên Sở trên cao.

-Nàng muốn gì cứ việc nói ta sẽ ân chuẩn ! – Hiền Viên Sở nhẹ giọng.

Bịch..lần đầu tiên mọi người chứng kiến được cảnh tượng nha đầu lộng hành không coi hoàng thất ra gì mà giờ đây lại quỳ trước mặt họ..dùng dáng vẻ yếu đuối của một nữ nhi ra khăn cầu với họ :

- Thân tì nữ là nữ nhi biết rằng phải nghe theo lệnh phu nhưng ta không thể chịu cảnh được chung chồng với người khác, vương gia cùng quận chúa là thanh mai trúc mã tình đầu ý hợp nên muốn cùng nàng ở cùng một chỗ ta cũng có thể hiểu , nay ta khăn xin hoàng thượng ban cho ta cái chết để ta khỏi phải đau thất tâm can chết trong dày vò !

- Nguyệt nhi, ăn nói hàm hồ ! - Hiền Viên Thanh đau lòng.

- Nguyệt nhi, con hà cớ gì phải làm như vậy ?! - thái hậu thương xót.

- Nguyệt nhi, muội quên còn phụ mẫu sao.. muội muốn người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh sao ? - Mộ Phong nhìn nàng.

- Tiểu bảo bối, dù cho hán có nạp thiếp thì con vẫn là vương phi vẫn có thể quay về nhà ta ngao du tứ hải chơi đùa mọi thứ ! - Mộ Dương dỗ ngọt.

- Hoàng thượng, ngài sẽ không thất hứa chứ ?! - Mộ Dung Nguyệt nhìn Hiền Viên Sở , đáy mắt toàn là đau xót.

- Ta không thể , Nguyệt nhi, ta hi vọng nàng có thể bình tĩnh suy nghĩ ! - Hiền Viên Sở đau xót.

- Mộ Dung Nguyệt, người hồ nháo đủ chưa hả ?! - Hiền Viên Hạo bắt lấy tay nàng kéo nàng đứng lên đối diện hán.

- Vậy bây giờ ta có thể cưới thêm chồng được chứ ?! - nàng nhìn hán lạnh nhạt khoé mắt đỏ hoe.

- Người điên sao .. làm sao ta có thể để người cảm sùng như vậy !

- Thế sao nam nhân các người có thể còn nữ nhân chúng ta thì không, các người có dục vọng chúng ta chắc không có sao, các người yêu thích vẻ đẹp vậy thì chúng ta không biết thưởng thức à.. nam nhân các người có thể tam thê bảy thiếp , tam cung lục viện , vậy thì có sao lại bắt chúng ta chung thủy một chồng ?! Nghĩ lý như thế nằm ở đâu hả !

Nàng bực tức hét gào lên , giọt lệ cũng rơi ra khiến cho tâm can nàng xúc động không nguôi.. Hiền Viên Hạo sửng sốt đưa tay lên thì ..

- Nam nhân các người là lũ lừa dối người, có từng nghĩ đến tâm can người khác chưa .. ta đã nói nếu người muốn cưới nàng ta thì giao hưu thư đây ,

còn không .. kiểm đây, người giết chết ta đi ! - Thanh Long kiểm xuất hiện, nàng kéo tay hắn đặt lên kiếm kề sát vào cổ nàng.

- Nguyệt nhi !!! - mọi người thập phần hốt hoảng.

- Một là giết ta, hai là người phải chấp nhận số phận là chung vợ cùng người khác đi ! - nàng nói lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Phi*, *Bốn Vương Hận Người*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: Kiếp thứ nhất.

Lưỡi kiếm sắc bén làm cho nhịp tim mọi người run rẩy theo chuyển động của Hiên Viên Hạo, hắn lạnh nhạt vô tình khiến tim nàng đau đớn..sao hắn không nói đi, hắn sẽ không cưới Hàn Uyển thì không được sao..

-Người cứ việc ra tay đi..dù sao ta cũng chẳng chết được ! – nàng nói nhỏ.

-Nàng.. thật sự muốn như vậy ?! – Hiên Viên Hạo nói lạnh.

-Đúng vậy..bất ta chung chồng với nữ nhân khác thì ta không làm được !

Hiên Viên Hạo siết chặt kiếm trong tay, hắn quay sang nhìn Hàn Uyển đang rơi lệ mà thương xót. “Vụt” bỗng một cung tên bay vào ,mọi người giật mình :

-Có thích khách..bảo vệ thái hậu ! – Hiên Viên Sở la.

-Uyển nhi..! – Hiên Viên Hạo đẩy tay nàng ra mà chạy đến bảo vệ người con gái của hắn.

Trái tim tan vỡ, nàng ngồi phịch xuống sàn mà rơi lệ, cung tên liên tục bắn vào và có nhóm thích khách nhảy vào. Nàng nhìn quanh hình như có mười tên thì phải, Hiên Viên Sở hộ giá cho thái hậu ,Mộ Dương cười khẩy đánh một tay cũng đủ giết bọn chúng..nhìn cảnh Hàn Uyển run rẩy ôm chặt người Hiên Viên Hạo mà nàng đau đớn, hắn vẫn không hề buông nàng ấy ra mà dùng một tay đánh.

-Nguyệt nhi ! – Hiên Viên Thanh kéo nàng vào lòng.

-Ta ..thật sự thua rồi ! – nàng đau đớn nói.

-Chuyện đó tính sau..bây giờ nguy hiểm hãy ôm chặt ta !

“Nhiệm vụ của người là đỡ cho hắn ba nạn kiếp, chỉ cần xong thì người có thể về thiên giới !” bỗng lời nói của Thái Bạch Kim Tinh vang lên trong đầu, Mộ Dung Nguyệt hít sâu một hơi , bình tĩnh quan sát thì..trên nóc nhà có người..nàng sẽ đỡ cho hắn một kiếp vậy. Đẩy thân thể của Hiên Viên Thanh ra, nàng bay vèo tới chỗ Hiên Viên Hạo chường mạnh vào vai hắn khiến hắn vắng ra, lúc này mũi tên trên trần nhà bay vụt xuống..người nàng.

-Nguyệt Nhi ! – mọi người giật mình la to.

Lúc này mọi binh lính chạy vào túm gọn bọn áo đen, Hiên Viên Thanh chạy tới tay chân run rẩy ôm lấy Mộ Dung Nguyệt , Mộ Phong run rẩy lấy trong túi ra viên Hoàn Minh đan cho vào miệng nàng , cậu ngồi xuống lo lắng , nói run rẩy :

-...Nguyệt..Ng..Nguyệt nhi..đừng..đừng làm ca sợ..muội nhất định không được có chuyện gì..muội không thích ở cùng hắn thì ca sẽ làm chủ..muội muốn nam sủng huỳnh sẽ xây nên một ngôi nhà thật to để muội có thể chứa đủ ba ngàn nam sủng..Nguyệt nhi..! – Mộ Phong run rẩy rơi lệ.

-Ca..muội không sao..ca..đừng rơi lệ ! – nàng đưa tay lên lau cho cậu.

-Nguyệt nhi ! – Hiên Viên Hạo giật mình buông Hàn Uyển ra đi tới.

“Soạt” Thanh kiếm sáng rực chia thẳng ngay cổ hắn, Mộ Dương lạnh lùng siết chặt tay , Phượng Tử Loan lạnh nhạt bước tới :

-Hạo nhi..từ nay.. Nguyệt nhi không cần con chăm sóc nữa..hãy viết hưu thư đi !

-Dì..con..! – hắn muốn nói.

-Hạo nhi..hiện giờ..chúng ta không muốn nói chuyện này..! – Phượng Tử Hoa lạnh như băng.

-Hạo ca ca..! – Hàn Uyển bước tới.

-Còn ngươi.. tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt Nguyệt nhi..bằng không, ta không thể chắc chắn được cái mạng của ngươi !

Nói xong, Hiên Viên Thanh bẻ nạng rồi đi quay về Mộ tướng phủ. Thái hậu một phen kinh sợ cũng hồi cung, Hiên Viên Sở lắc đầu nhìn Hiên Viên Hạo..hiện giờ chắc tâm trạng hẳn đang kích động, việc này..

-Đại ca..đề ta điều tra vụ này ! – Hiên Viên Cảnh lạnh nhạt vô tình.

-Được rồi, giao cho đệ vậy ! Mọi người về đi !

Hắn cũng rời đi, trong thương điện rộng lớn, Hiên Viên Hạo hoàn toàn mất hồn..trái tim hắn nhói nhói con đau, nhìn sang Hàn Uyển đang kinh sợ , hắn chỉ biết nắm tay nạng kéo rồi đi trong vô thức, còn tâm tư thì chỉ biết đến Mộ Dung Nguyệt hiện giờ ra sao.

Về tới Mộ phủ, Mộ Dung Nguyệt siết chặt tay vết thương nạng tuy không đau nhưng Xích Lệ châu đang phát huy tác dụng rồi, mọi người không thể biết được:

-Mọi người ra ngoài đi..con..không sao ! – nạng nói giọng

-Làm sao lại không sao được , con đang bị trúng tên đấy ! – Mộ Dương trách.

-Mọi người ra ngoài đi, con sẽ giúp vết thương cho Nguyệt nhi ! – Tiểu Hoa bước lên.

-Ta sẽ ở lại ! Nhất định ta phải ở lại ! – Hiên Viên Thanh siết chặt tay nạng.

Mộ Dung Nguyệt nhìn hắn nhủ mảy, tay cô siết chặt lại, trên trán lấm tấm mồ hôi, mọi người nghe vậy cũng gật đầu rồi đi. Cánh cửa được khóa lại, cơ thể Tiểu Hoa ngất đi, ánh sáng màu vàng chói lên , một vị tiên tử lo lắng chạy đến rút cung tên ra khỏi người Mộ Dung Nguyệt :

-Tiểu Thất, muội gắng chịu chút đi !

...Nhị ti..sao ti lại..đến đây ?! – nạng đau đớn nói.

-Ta đi làm nhiệm vụ xong trên đường quay về nhìn thấy Xích Lệ châu phát sáng liền biết muội có chuyện nên mượn xác của nữ nhân kia đến gặp muội..Tiểu Thất, muội uống thuốc này vào đi, nó giúp muội ! – Yến Phi lo lắng.

-Không sao..muội cần nghỉ ngơi một chút là được..a..! – nạng đau đớn la lên.

Yến Phi lo lắng lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán nạng, quay sang nhìn thấy Hiên Viên Thanh một mực không quan tâm sự hiện diện của nạng mà cứ tập trung truyền khí công cho Mộ Dung Nguyệt giúp nạng giảm phần nào đau đớn, cô khẽ cười nhẹ nhìn Nguyệt nhi rồi im lặng chờ Xích Lệ châu tan đi một viên , cô bước ra tiền sảnh thì :

-Nhị công chúa ! – Tiểu Vũ xuất hiện cúi đầu.

-Ngươi bảo vệ muội ấy như thế sao hả ?! Ngươi quên mất ai là chủ nhân của ngươi rồi sao ? – nạng bức tức nhìn hắn.

-Ta hộ vệ không tốt, khi chủ nhân tỉnh dậy ta sẽ quỳ xuống nhận tội với nạng !

-Ngươi nên nhớ năm xưa nếu không có Tiểu Thất thì Huyền Vũ ngươi cho dù có là tứ đại thần thú cũng không thể toàn mạng với Quý vương , ngươi đã hứa sẽ bên nạng hộ thể nạng..thì nên làm đúng đi ! – Yến Phi cao ngạo nói.

-Huyền Vũ đã rõ, đã để nhị công chúa nhọc tâm ! – Tiểu Vũ cúi đầu sâu hơn.

-Đi đi !

Tiểu Vũ gật đầu lập tức biến thành con chim đen tuyền biến đi , Yến Phi lúc này quay vào trong liền thấy nạng đã mệt mỏi thiếp đi sau con hành hạ. Hiên Viên Thanh ôn nhu lấy tay áo bào lau mồ hôi cho nạng rồi đưa bàn tay lên trên vết thương ngay bụng nạng dùng pháp thuật chữa thương , nạng khẽ cười cho hành động ngu ngốc của hắn rồi bước tới giúp một tay :

-Cám ơn ! – Hiên Viên Thanh nói lạnh.

-Không cần, nó là em gái ta thì việc này ngươi không nói ta cũng phải làm ! – Yến Phi nhếch môi. – Đã lâu rồi không gặp ngươi, A Lâm !

-Đề nhị công chúa nhận thấy , A Lâm, quả nhiên vẫn chưa đủ sức bảo vệ Nguyệt nhi ! – Hiên Viên Thanh ngược mắt lên, đôi mắt hắn ánh lên màu lục sắc bén.

-Ngươi đừng quên thân phận của chúng ta là người của thiên giới, thiên nhân có thể nhìn thấu bất cứ thứ gì ! – nạng tao nhã ngồi xuống ghế.

-... - Hiên Viên Thanh im lặng.

-Sao không giành lấy muối ấy, nguoi làm như thế chẳng phải sẽ hại cả bản thân nguoi sao ? – nàng nhìn hấn.

-Ta đã nói rồi, dù cho vạn kiếp luân hồi ta vẫn sẽ chờ nàng vẫn mong nàng hạnh phúc, chỉ cần Nguyệt nhi vui thì việc nàng yêu ai thích ai đối với ta không quan trọng ! – Hấn đưa tay chạm vào khuôn mặt xinh đẹp đang bất tỉnh.

-Nguoi không còn yêu nàng?

-Phải nói là yêu đến mức có thể hi sinh mọi thứ và tha thứ mọi thứ vì nàng nhưng ta cũng thật bất ngờ khi thấy nàng ngủ trong thân thể của Mộ Dung Nguyệt đây..lần đầu gặp ta đã hoàn toàn sững sốt !

-Là do có sự nhúng tay của các tiên nhân..A Lâm, đây là cơ hội cuối cùng của nguoi, trái tim nàng có thể ở bên nguoi hay không là do sự kiên quyết của nguoi đây !

Yến Phi nhìn hấn lạnh nhạt rồi bước tới hôn nhẹ vào trán tiểu muối nàng sau đó liền nhập vào thân xác Tiểu Hoa mà rời đi. Hiên Viên Thanh nhìn nàng..hấn sẽ giành lại nàng. Hiên Viên Hạo, ta đã nói nếu nguoi dám thương tổn nàng thì đừng hòng có nàng được nữa..Nguyệt nhi, sau nàng nguoi không thể cướp được từ ta rồi ?.

Sáng hôm sau, Tiểu Vân lo lắng đi vào còn mang theo chậu nước, vừa bước vào phòng nhìn thấy cung tên đầy máu nằm dưới đất khiến tay chân nàng run rẩy lo sợ, mở cửa phòng ngủ ra ,nàng thở phào khi nhìn thấy khuôn mặt hồng hào của tiểu thư đang được phục hồi rồi nhìn sang tứ vương gia đang ngủ gật bên cạnh người..không đánh lòng đánh thức nhưng :

-Đặt chậu nước xuống ghế rồi ra ngoài lấy y phục ! – Hiên Viên Thanh bừng tỉnh.

-Nô tì làm ảnh hưởng giấc ngủ vương gia, xin vương gia thứ tội ! – Tiểu Vân quỳ xuống.

-Không , ta quen vậy rồi mau đi chuẩn bị đi !

Hấn không thèm quan tâm , cầm lấy khăn nhúng vào chậu rồi vắt khô lau khuôn mặt nàng, Mộ Dung Nguyệt cũng bị đánh thức bởi khí lạnh bất chợt truyền lên mặt, nàng mơ màng tỉnh giấc nhìn thấy Hiên Viên Thanh liền nhớ tới đêm qua ngó nghiêng ngó dọc không thấy Yến Phi liền thở dài buồn rầu ,rồi quay sang hỏi :

-Hiên Viên Thanh..đêm qua nguoi có thấy...một tiên tử dung mạo như hoa ,mặc y phục màu vàng vào đây không ? – nàng nhớ rõ hôm qua Hiên Viên Thanh không hề nhìn nhị tì của nàng.

-Không..nguoi muốn mặc y phục màu vàng..hay muốn tìm ai ? – hấn biết rõ việc này là thiên cơ không thể tiết lộ, để nàng không khó xử hấn cũng chỉ đành nói dối.

-Vậy sao..không có gì..mà nguoi đã ngủ ở đây sao , ta hiện giờ không sao nên..! – nàng đang nói thì bị hấn chặn miệng.

-Thương thế của nàng vẫn nên giả bộ...việc của nàng ta không biết tại sao nhưng nếu để người khác biết nàng bị thương nghiêm trọng vậy mà trên người không hề tổn hại nhất định sẽ nghĩ nàng là yêu nhân ! – Hiên Viên Thanh nói nhẹ.

-Vậy..ta phải giả bệnh sao ? – nàng ngây thơ.

-Đúng vậy ! – hấn mỉm cười.

Mộ Dung Nguyệt gật đầu nhẹ , lúc này Tiểu Vân mang y phục vào cúi đầu nói :

-Tiểu thư..!

-Đề ta ! – Hiên Viên Thanh đứng lên.

-Nguoi định thay đồ cho ta ? – Mộ Dung Nguyệt hỏi.

-Tất nhiên, vết thương của nàng nghiêm trọng như vậy để Tiểu Vân thay giúp làm rách ra thì phải làm sao ?! – hấn cầm lấy y phục.

-Không cần, không cần , ta tự thay ! – nàng ngòai dậy.

Hiên Viên Thanh nhú mày ra hiệu, nàng liếc nhìn rồi bảo :

-Em lui xuống trước, để hấn giúp ta !

-Dạ !

Tiểu Vân rời đi thì Mộ Dung Nguyệt bật dậy cầm lấy y phục rồi nói :

-Ngươi xoay mặt ra trước, ta tự thay !

-Ai da..nàng chẳng phải muốn ta làm nam sủng sao..để ta thực hiện cho ! – hắc cười gian xảo.

-Lập tức ra khỏi đây ! – nàng đỏ mặt nói, đẩy hắn ra phòng ngủ.

Hiên Viên Thanh cười khẽ đứng bên ngoài chờ ,một lúc sau nàng gõ cửa cho hắn vào thì y phục chỉnh tề nhưng tóc vẫn chưa được búi, Hiên Viên Thanh liền cho nàng ngồi vào ghế rồi búi tóc đơn giản cho nàng. Mộ Dung Nguyệt cười tươi tắn , định đi lên tiễn sảnh thỉnh an phụ mẫu và ca ca thì bị Hiên Viên Thanh kéo tai trở về nói :

-Ngươi quên ngươi đang bị thương sao... ngươi đi như mãnh thú giẫm vậy thì khiến người khác nghi ngờ à..!

..Thế thì ta phải làm sao ?! – nàng nhũn mày lại.

Hiên Viên Thanh cười khẽ cúi người xuống bế nàng lên, liền bị Mộ Dung Nguyệt đánh vào người hắn :

-Làm gì vậy, ngươi dám ăn đậu hủ của ta !

-Ta chỉ là muốn giúp ngươi, được rồi, đi thôi !

Hiên Viên Thanh bế nàng đi tới tiền sảnh của tướng phủ rồi đặt nàng xuống ghế , cúi người hành lễ với Mộ tướng quân và phu nhân , Mộ Dương lo lắng cho con gái bảo bồi liên bước tới xem xét nàng :

-Tiểu bảo bối, con không sao chứ, thương tích như thế nào rồi ?

-Cha à, con không sao..chỉ là vết thương ngoài da ! – nàng mỉm cười.

-Vết thương ngoài da làm sao được chứ, mũi tên bay thẳng vào người con như thế cơ mà, nhắc tới thật làm ta đau lòng ! – Mộ Dương định ôm chăm nàng mà nhõng nhẽo thì

-Mộ tướng quân, thương thế của Nguyệt nhi tránh bị đụng mạnh ! – Hiên Viên Thanh liền chặn lại hành động quá khích của ông.

-Lão gia, ông làm thế Nguyệt nhi nó khó hồi phục đấy , mau quay về chỗ ! – Phượng Tử Loan nhũn mày, bước xuống đưa bát tổ yến cho nàng. – Nguyệt nhi, ngoan ngoan uống hết cái này cho khỏe !

Mộ Dung Nguyệt cười tươi tiếp nhận uống hết bát , Phượng Tử Loan mỉm cười nhẹ khen nàng ngoan liền bưng tô khác xuống :

-Đây là nhân sâm ngàn năm của cha con đó, rất tốt cho trị thương, mau uống !

-Dạ !

Nàng gật đầu, cầm bát uống cạn và thế...

-Mẹ,con uống mười bát thuốc rồi đấy, con không bệnh chết thì cũng bỏ quá mà chết đấy ! – Mộ Dung Nguyệt no căng bụng.

-Nhưng.. ! – Phượng Tử Loan nhìn bát thuốc trên tay.

-Mẹ à, mẹ bắt ép muối muối như thế sao nó chịu được, Nguyệt nhi, đại ca có mang cho muối trái Lê Chi , muối ăn chúng nhé ! – Mộ Phong mỉm cười.

-Lê Chi quả gì chứ, ăn đó thì có gì mà tốt, uống thuốc cũng mẹ tốt hơn ! – bà cãi lại.

-Nhưng uống nhiều quá cũng hại đó mẹ à, ăn trái cây tốt cho sức khỏe , Nguyệt nhi, ăn trái cây của con mới đúng ! –Mộ Phong tranh giành.

-Uống thuốc !

-Trái cây !

Hai người đối diện nhau , khí thế hùng hục , Mộ Dung Nguyệt nhìn cả hai rồi cười nhẹ cầm lấy bát thuốc uống cạn rồi lấy trái cây trên đĩa mà ăn :

-Con ăn và uống rồi..hai người đừng cãi !

-Vậy bây giờ con / muối muốn gì ? – cả hai đồng thanh hỏi.

..Con muốn được xem luyện võ, cha, người chẳng phải hứa dạy con sao, bây giờ mình đi ! – nàng nhìn Mộ Dương đang ủ rũ ngồi trên ghế trưởng gia liền nói.

-Được, ta dẫn con đi !

Ông cao hứng vô cùng. Hiên Viên Thanh ho khẽ rồi nắm tay ôm vai nàng đi theo ông , Mộ Dung nhũn mày nhìn vào tay của cậu :

-Cha..sao vậy ? – nàng hỏi.

-Không có gì ! – ông bắn tia lửa qua cho Hiên Viên Thanh rồi bước đi.

Mộ Dung dẫn cả hai đến doanh trại ở kinh thành, Mộ Dung Nguyệt vui sướng vô cùng, đi theo phía sau ông đến võ đài trong quân doanh thì :

-Mộ tướng quân, Thanh Phong vương ! – mọi người binh lính đều quỳ xuống.

-Đây là con gái ta, Mộ Dung Nguyệt ! – Mộ Dung ôm bà vai nàng tự hào giới thiệu.

-Mộ tiểu thư ! – mọi người đều cúi đầu hành lễ đồng loạt.

-Mọi người đứng lên đi , trưa nắng vậy cực khổ rồi ! – nàng nói nhẹ.

Binh lính nghe vậy cũng đứng lên , và tiếp tục luyện tập. Mộ Dung Nguyệt hoàn toàn khâm phục , Mộ Dung mỉm cười xoa đầu cô rồi đi tới võ đài đang có hai người đang thi đấu. Nhìn qua là một cao lớn và một thấp bé nhưng sức mạnh cả hai không hề thua ai, hai thanh thương sáng lóe , cả hai lao mạnh vào nhau mà ra đòn bí hiểm :

-Lỡ như vậy có án mạng thì làm sao ? – Mộ Dung Nguyệt nói nhẹ.

-Đã lên võ đài thì tính mạng không quan trọng ! – Mộ Dung phân tích.

Cả hai không hề có ý nhường nhau, lưỡi thương đều xoẹt qua da họ nhưng không hề dừng tay, nam nhân to lớn liền niệm chú dùng pháp thuật tích vào thương mà ra đòn chí mạng , “ầm” một tiếng nổ vang lên, Mộ Dung Nguyệt thẳm cầu nguyện cho nam nhân bé nhỏ kia nhưng khói vừa lan tỏa bớt đi thì nàng nhìn thấy nam nhân to lớn đang nằm in dưới sàn :

-Quá khinh địch rồi ! – Hiên Viên Thanh cười khê tiêu soái cảm quát.

-Đúng là không nên nhìn bề ngoài mà đánh giá năng lực ! – Mộ Dung Nguyệt nhìn trên võ đài.

Mộ Dung liền cho người mang nam nhân đó xuống đi trị thương, nam nhân bé nhỏ kia thấy ông liền quỳ xuống hành lễ :

-Sư phụ !

-Thần nhi, con đã rất tiến bộ đấy ! – Mộ Dung khen ngợi.

-Tiêu Thần đa tạ lời khen ngợi của sư phụ !

-Ngươi là môn sinh của Quốc Hào sư mà ! –nàng bây giờ mới nhận ra.

-Quốc Hào sư là hảo hữu của ta, hần gửi gắm tên này nên ta đã nhận lời !

Mộ Dung giải thích với nàng , thì liền có binh sĩ chạy vào báo có việc báo , ông nói với cô vài câu liền rời đi, Hiên Viên Thanh thì ngồi tào nhả dùng trà , để mặc nàng đi xung quanh điều tra khắp nơi thì :

-Mộ tiểu thư, ta muốn thỉnh giáo cô vài chiêu, liệu có được không ? – một binh sĩ bước tới hành lễ.

-Ngươi..! – Tiêu Thần định mắng hần ngu xuẩn thì.

-Ta là con gái, ngươi có thật sự muốn đánh ta không ? – nàng chặn miệng Tiêu Thần.

-Mộ tiểu thư là con gái của tướng quân, ắt hẳn phải có võ công phòng thân, tiểu thư yên tâm ta sẽ nhẹ tay ! – tên binh sĩ cười nhẹ.

-Ồ...vậy sao ?..Vậy thì ta chấp nhận !

Nàng nhếch môi đứng đối diện hần, kết giới lập tức được tạo ra quanh hai người, ánh mắt cô lập tức thay đổi , tên binh sĩ tuy sợ nhưng vẫn cảm thương lao tới. Mộ Dung Nguyệt cười khê , tay bắt lấy mũi thương liền đập mạnh vào bụng hần sau đó tước đoạt vũ khí, nàng chỉ muốn giáo huấn nên quăng luôn cây thương, binh sĩ thấy thế liền tung cú đâm vào nàng thì bị bắt lại , nàng tung liên hoàn cước lên bụng hần, sau đó là một cú đá xoay người , một phát khiến hần ngã xuống bất tỉnh . Hiên Viên Thanh cười nhẹ đặt tách trà xuống nhìn nàng sủng nịnh, Mộ Dung Nguyệt phát tay một cái liền biến mất kết giới, mọi người một phen giật mình không ngờ tiểu thư lợi hại như vậy ..bèn kéo tên binh sĩ ngu ngốc kia đi. Tiêu Thần nhìn cô rồi thở dài cho tên kia , đang định trách cứ cô nặng tay :

-Ây da...tiểu thư, nếu cô đã giỏi như vậy, xin mời cùng ta thử vài chiêu ! – lần này là một nam thanh tú bước tới , hần chính là cận thân của cha nàng – Thừa Quân.

-Hắn là phó tướng, cận thân của cha ngươi ! – Tiêu Thần nói nhẹ.

-Vậy sao..vậy thì phải nghiêm túc rồi !

Cô nhếch môi ,kết giới được tạo ra ,Thừa Quân quả là phó tướng khí thế cũng khác hẳn binh lính bình thường, cậu thủ thế trong tay là trường kiếm có khắc hình Hùng Ưng được Mộ Dung ban tặng, mọi người đều biết đó là báu vật đối với cậu nếu không có việc gì quan trọng thì cậu chẳng bao giờ lấy ra cho nên mọi người cũng có thể khẳng định trận chiến này là nghiêm túc.

-Thất lễ ! – hắn thẳng tay đưa kiếm tới.

Mộ Dung Nguyệt cũng hoàn toàn nghiêm túc, hiện giờ tuy cô đã phục hồi lại khí tức của Thất công chúa năm xưa nhưng vẫn chưa luyện tập qua bấy giờ vẫn nên đánh nghiêm túc bằng sức lực vốn có vậy, Thanh Long kiếm sáng lên đỡ lấy Hùng Ưng kiếm, nàng múa lưỡi kiếm nhẹ nhàng tùy cơ ứng biến, Hiên Viên Thanh nhìn vào kết giới ,đôi mắt lục dạ sáng rực lên sau đó lại dịu nhẹ xuống thành màu đen.

Thừa Quân nắm bắt được nhược điểm của cô là chưa sử dụng kiếm thuần thục nên đường kiếm cậu thật kỹ càng tinh xảo làm cho cô chỉ biết phòng thủ...đột nhiên một cổ lực mạnh mẽ kiếm chế hết tất cả đường kiếm của cậu, liếc nhìn Hiên Viên Thanh đang tao nhã ngồi uống trà thì ngay lập tức bị một cú đá của tiểu thư thẳng tắp vào bụng,khiến cậu ngã xuống, Mộ Dung Nguyệt cười khẽ, không ngờ học karate cũng thật hữu ích cộng thêm khí tức của cô thì lực đá cũng tăng gấp mấy lần rồi..mỉm cười nhẹ thu kiếm lại rồi cúi đầu với Thừa Quân !

-Thừa phó tướng , thất lễ rồi !

-Ta muốn..! – hắn đang định nói.

-Nguyệt nhi, con đi bị thương sao lại ra ngoài nắng như vậy, mau lại đây ! – Mộ Dung lo lắng.

-Cha..con thấy mấy binh sĩ ở đây rất giỏi..ai cũng đánh hay, cha dạy dỗ họ thật tốt ! – Mộ Dung Nguyệt giả vờ yếu đuối ôm lấy tay ông.

-Tất nhiên , ta là cha của con mà ! – Mộ Dung cười nhẹ khiến cho toàn bộ binh sĩ một phen khiếp sợ, tướng quân của họ cũng thật là quá sủng ái nữ nhi đi.

-Mộ tướng quân, Nguyệt nhi đang bị thương, ta đưa nàng về vương phủ để có thể giúp nàng điều trị tốt hơn ! – Hiên Viên Thanh nói.

-Cái gì..ái nữ của ta mới về nhà chưa đến ba hôm ngươi lại muốn mang đi..không được ! – ông cự tuyệt ngay.

-Cha..thật ra là hắn cũng muốn tốt cho con, vết thương này nếu không có được tốt để lại sẹo xấu, cha muốn con gái cha không có người thêm lấy nữa sao ! – nàng nũng nịu nói.

-Vậy thì... một ngày về một lần, phải về nhà cho ta biết tình hình của con ! – ông nói nhẹ.

-Được thôi, dù sao nếu con ở đó thì sẽ bị mẹ và ca ca bức ăn đồ bỏ mà chết mất !

-Được rồi , đi đi !

Mộ Dung quay đầu không nỡ tiễn con gái đi, Hiên Viên Thanh cười nhẹ ôm lấy eo nàng rồi đi ra xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Phi , Bốn Vương Hận Ngươi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Thiếp thân của Hiên Viên Thanh !

Xe ngựa đi về tứ vương phủ, một nhóm người hầu chạy ra nghênh đón, nhưng nổi bật nhất là một nữ tử xinh đẹp như hoa, dung mạo hiền lành khiến lòng người khác dễ chịu.

-Vương gia..mừng ngài về phủ ! – hạ nhân đồng loạt cúi đầu hành lễ.

-Mừng vương gia trở về ! – mỹ nhân bước lên cúi đầu.

Mộ Dung Nguyệt nhìn nàng mỉm cười , Hiên Viên Thanh chỉ “ừ” đơn giản rồi nắm tay cô kéo đi vào tiền sảnh :

-Mang trà lên ! – cậu nhìn sang một cung nữ.

-Hiên Viên Thanh, ta thấy nhớ Tiểu Vân..ngươi cho người đón nàng ấy đến với ta được chứ ?! – Mộ Dung Nguyệt ngồi ghé bên cạnh nói.

-Được chứ ! – hần mỉm cười nhẹ rồi nhìn cận vệ ra ý.

Mộ Dung Nguyệt mỉm cười nhẹ thì thấy bước vào là mỹ nhân lúc sáng , nàng bước tới trước mặt họ cúi người hành lễ dâng trà :

-Vương gia...thỉnh chàng dùng trà ! – mỹ nhân giọng ngọt nói.

-Nguyệt nhi, ngươi có muốn uống không ?! – hần không quan tâm quay sang nhìn nàng.

-A...tất nhiên uống, mỹ nhân, cô đứng lên đi ! – Mộ Dung Nguyệt liền gật đầu nói với mỹ nhân.

Nhưng nàng ấy không hề hần gì, vẫn duy trì tư thế nhún nửa người xuống cung kính dâng trà cho Hiên Viên Thanh, aizzz..đúng là phận nữ nhi, không bao giờ có quyền lực cả. Hiên Viên Thanh đưa tay lấy tách trà đưa cho Mộ Dung Nguyệt chẳng thèm lưu mắt ở nơi mỹ nhân một giây nào khiến cho nàng thật sự tò mò :

-Nàng ấy là ai thế ?

-Uống trà đi , ngươi lui xuống ! – hần nói lạnh.

-Làm sao thế..ngươi hình như đang giấu ta điều gì ?! – nàng nhú mày.

-Làm sao có thể giấu ,ngươi bây giờ uống trà xong liền theo họ về phòng nhé, ta sẽ vào cung điều tra đám thích khách đó về nói lại với ngươi ! – Hiên Viên Thanh sùng nịnh nhìn nàng.

-Cũng được, ta ở trong phủ chờ ngươi ! – nàng gật nhẹ.

-Chu quản gia, mọi việc trong nhà ngươi biết rõ chứ..lệnh của nàng chính là lệnh của ta, bất cứ ai chống lại theo gia pháp mà trị ! – Hiên Viên Thanh bước xuống nhìn Chu quản gia.

-Dạ, nô tài hiểu rõ ! – ông ta cúi đầu nhận lệnh.

Hiên Viên Thanh gật đầu rồi quay người rời đi, vừa đúng lúc đó Tiểu Vân đi vào cùng Mộ Phong :

-Tiểu Vân, đại ca...sao hai người đi chung ? – Mộ Dung Nguyệt nhìn.

-Tiểu thư, em đã bảo là thiếu gia đừng theo mà ngài ấy bảo lo vết thương của cô nên cứ đi cùng ! – Tiểu Vân đi tới.

-Nguyệt nhi...đại ca là lo cho muội mà ! – Mộ Phong mỉm cười.

-Thôi được rồi, vậy hai người cứ ở đây đi, Hiên Viên Thanh chắc không trách đâu !

Mộ Dung Nguyệt mỉm cười nhẹ , Mộ Phong có việc đi ra ngoài . Nàng quay sang nhìn Chu quản gia :

-Phòng của ta ở đâu ?

-Dạ, nô tài chỉ đường ! – ông cúi đầu,

-Không cần, ngươi..theo ta ! – nàng chỉ ngay một cô bé mười tuổi.

-Dạ !

-Ngươi tên gì ? – nàng nhìn cô bé.

-...Dạ, nô tì là Tiểu Uyên..! – cô bé sợ hãi.

-Đừng sợ, ta là Tiểu Vân, còn đây là tiểu thư Mộ Dung Nguyệt ! –Tiểu Vân mỉm cười với cô bé.

-Dạ !

-Vậy muội dẫn chúng ta đi nhé ! – Tiểu Vân nói nhẹ.

Tiểu Uyên gật đầu rồi dẫn đường , đi ngang qua một biệt viện thì thấy mỹ nhân lúc sáng đang ngồi dưới gốc cây hoa quỳnh , Mộ Dung Nguyệt nhìn nàng :

-Nô tì tham kiến Mộ tiểu thư ! – nàng ta nhìn thấy nàng liền hành lễ.

-Không cần hành lễ, tì tên là gì ? – Mộ Dung Nguyệt nâng tay nàng lên.

-Nô tì tên là Liễu Oanh !

-Vậy à.. bây giờ ta đi về phòng ,lúc sau gặp chúng ta nói tiếp !

-Dạ !

Mộ Dung Nguyệt mỉm cười với nàng rồi rời đi, dù sao trong vương phủ rộng lớn này có một người xinh đẹp làm bạn với nhau cũng không phải là xấu ..nhưng..có điều gì đó sai sai..Đi tới phòng , Tiểu Vân liền giúp nàng sắp xếp lại đồ:

-Hai muôi lại đây ! – nàng kêu.

-Tiểu thư, có chuyện gì vậy ? – Tiểu Vân tò mò ngồi xuống.

-Từ lúc bước vào vương phủ, ta thấy có gì lạ..muôi có biết là gì không ?

Tiểu Vân nhìn nàng rồi trầm tư suy nghĩ, Tiểu Uyên còn nhỏ nên cũng chẳng hiểu gì nên chẳng dám nói gì ra bên im lặng..và rồi :

-Hình như trong phủ này...không có thiếp thân , tiểu thiếp ! – Tiểu Vân nói.

-Đúng rồi...Tiểu Uyên, tại sao vương phủ không có ? – Mộ Dung Nguyệt nhìn sang cô nhóc đang lơ ngơ.

-Dạ, thật ra ở trong phủ có rất nhiều, nhưng đều bị vương gia đưa về nhà mẹ đẻ hết rồi, hiện giờ chỉ còn khoảng bốn người thì phải , hồi này tiểu thư đã gặp một trong số bốn người rồi đấy ! – Tiểu Uyên thành thật trả lời.

-Hả...Liễu Oanh..là tiểu thiếp của Hiên Viên Thanh sao ? – nàng tròn tròn mắt,

-Vâng, còn có Tổ Tổ mỹ nhân, A Nhi mỹ nhân cuối cùng là người đang quản lý vương phủ Liễu Liễu mỹ nhân ! – Tiểu Uyên nói.

-Vậy sao ta không thấy bọn người kia đâu ? – Mộ Dung Nguyệt trầm mặc.

-Dạ, họ được vương gia cho về nhà mẹ đẻ mấy hôm hình như hôm nay sẽ về !

-Sao Liễu Oanh mỹ nhân không về ? – Tiểu Vân tò mò.

-Dạ, Liễu Oanh mỹ nhân nghe nói là con của Liễu đại nhân cùng cha khác mẹ với Liễu Liễu mỹ nhân , hai người họ đối xử hoàn toàn khác, nên Liễu Oanh mỹ nhân ít khi về nhà !

-Thì ra là vậy.. được rồi, ta cần tắm muôi dẫn ta đi !

-Vâng ! Phòng tắm được vương gia chuẩn bị kế bên ạ !

Mộ Dung Nguyệt gạt đầu, nàng mỉm cười đi sang phòng bên cạnh, một căn phòng chứa một bể tắm rất lớn cứ như hồ bơi của thế kỉ 21 vậy..nước nóng làm cho nàng thư giãn thoải mái vô cùng..Bỗng hình ảnh đêm qua hiện lên..Hiên Viên Hạo..Mộ Dung Nguyệt giật mình, sao lại nhắc tên của tên khốn đó chứ..đưa Xích Lệ châu lên..chỉ còn hai viên đan hộ thể nữa thì mọi thứ sẽ chấm dứt..Hiên Viên Hạo..tình cảm của ta trao người..đã quá sai lầm rồi..

Bỗng bên ngoài ồn ào, Mộ Dung Nguyệt nhú mào lại :

-Tiểu Vân..!

-Dạ, tiểu thư ! – Tiểu Vân bước vào.

-Có chuyện gì mà ồn ào quá vậy ?! – nàng bực dọc.

-Dạ, hình như các tiểu thiếp của vương gia đã về, đang gây rối bên chỗ Liễu Oanh mỹ nhân !

-Mặc đồ cho ta !

Tiểu Vân gạt đầu, lấy y phục màu xanh dương nhạt được Hiên Viên Thanh bảo người chuẩn bị giúp nàng mặc vào . Một thân lam y kiều sa lộng lẫy , khí thái uy nghiêm toát lên người cô khiến cô thật quý phái. Tiểu Vân đẩy cửa ra , Mộ Dung Nguyệt liền nghe tiếng âm ỉ bên biệt viện kế bên, cô liền bực dọc đi theo hướng đó.

-Nô tì như ngươi mà còn dám lên mặt với ta sao ? – một tiếng nói đánh đá vang lên.

-Nô tì có tội mong tiểu thư tha mạng ! – Liễu Oanh cúi đầu nhịn nhục.

-Tiểu chủ không có làm gì sai, sao phải xin lỗi, bọn họ là do tâm tính không tốt nên cứ đến mà gây sự..a ! – Tiểu Uyên bên vực che chắn cho Liễu Oanh thì bị một cái tát ngay mặt.

-Một nô tì mà dám lên giọng với ta sao ? – nàng ta lớn tiếng trách.

-Người quên trong vương phủ này ai mà là người được sủng ái nhất à ? còn dám lên mặt hành xử như thế ! – một tiếng nói nửa vang lên nịnh nọt.

-Hai ti đừng như thế nữa, Liễu Oanh cũng không làm gì mà ! – là một giọng yếu đuối vang lên.

Mộ Dung Nguyệt nhếch môi, vậy là đủ bốn người rồi ..được lắm, để ta xem coi tiểu thiếp của Hiền Viên Thanh ra sao?.

-Ta hiện giờ tâm tình không vui, người lại không biết quản giáo người hầu của mình nên phải chịu phạt chung...nếu bây giờ người quỳ xuống hôn vào giày ta thì ta còn suy nghĩ lại ! – Liễu Liễu nói nhẹ.

Mộ Dung Nguyệt nhú mày, cái gì đây..gia pháp gia quy của vương phủ biến mất hết rồi à..cả đám như thế sao không dám làm gì nàng ta..tên Chu quân gia đó còn đứng đó xem vui..hào, hào.. hôm nay coi ta chinh đồn các người ra sao.

Liễu Oanh cúi đầu , hai tay siết chặt đến bật cả máu ,Tiểu Uyên rung rung nước mắt nhìn tiểu chủ đang từ từ cúi người xuống thì bị kéo dậy, lúc sau nàng cũng được Tiểu Vân kéo lên :

-Chân của người hơi thối như vậy, lại bắt một mỹ nhân như vậy hôn vào có phải là quá hạ thấp nàng không ? – Mộ Dung Nguyệt kéo Liễu Oanh lên.

-Nữ nhân, người là ai..Chu quân gia, người lại cho thêm tiểu thiếp vào à ?! – Liễu Liễu nhìn Chu quân gia thập phần tà ác.

-Dạ..đây là..! – Chu quân gia định nói thì thấy ánh mắt hăm dọa của Mộ Dung Nguyệt bèn cúi đầu im đi.

-Người là một tiểu thiếp thì nên biết khôn một chút, ở đây ai mới là lớn nhất ?! – nữ nhân mặc áo vàng chanh nói.

-Hai người thôi đi, sao cứ thêm dầu vào lửa vậy ? – đây là một tiểu mỹ nhân mặc hồng y.

-Các người chỉ thân là một tiểu thiếp thì có chức phận lớn nhỏ nữa sao..Hiền Viên Thanh đúng là có gia quy khác thường ! – Mộ Dung Nguyệt cười nhếch môi.

-Người dám to gan gọi tên của vương gia..có biết là tội chết không ? – Liễu Liễu tức giận.

-Aizz..Liễu Oanh, người nói cho ta biết xem tên từng người là gì, à khỏi cần nói à đàn bà chanh chua này ! – nàng nhú mày ngán ngẫm.

-Dạ, người mặc hồng y là Tố Tố muội, còn lại là A Nhi mỹ nhân ! – Liễu Oanh nói nhẹ cúi đầu.

-Vậy sao.. Được rồi, Chu quân gia, nói cho ta biết, trong vương phủ nếu có việc tranh chấp hơn thua nhau thì sẽ xử trí thế nào ? – nàng quay sang nhìn Chu quân gia.

-Dạ, sẽ đánh 10 trượng ạ ! – Chu quân gia đáp lời.

-Có ý dùng uy quyền hành xử người khác thì ..!

-Dạ, sẽ bị đánh 30 trượng, nặng thì đuổi ạ !

-Tiểu Vân, đánh nàng ta , hai người các người giữ ở lại ! – Mộ Dung Nguyệt chỉ điểm những cung nữ.

Nghe được lệnh vương gia không được chống lệnh của vị tiểu thư này nên cả cung nữ liền bạo gan giữ chặt lấy Liễu Liễu tiểu thư, Tiểu Vân nhếch môi tát vào miệng của ả thật mạnh.

-Các người to gan , dám đánh tiểu thư, mau tránh ! – đám người hầu của Liễu Liễu nhón nháo thì.

-Nếu còn nói thì cứ việc giết ! – Mộ Dung Nguyệt nói lạnh với hai tên thị vệ.

-Còn người, mau đến đây bóp chân cho Liễu Oanh !

-Sao ta phải..?

A Nhi định lên tiếng phản bác thì thấy thanh kiếm ngay cổ, nàng ta run sợ bèn bước tới cúi người nâng chân của Liễu Oanh lên mà xoa bóp, Mộ Dung Nguyệt ngồi dựa vào cây hoa quỳnh nhìn thấy tay của Tiểu Vân hồng lên bèn kêu dừng :

-To gan..các người muốn làm phản sao ? – Liễu Liễu điên lên , miệng đỏ tấy lên.

-Còn có thể là , Tiểu Vân, em cần phải chăm chỉ luyện tập hơn !

-Dạ, tiểu thư !

-Người là Tố Tố..ta thấy người cũng không có ác ý, mau ngồi xuống đây nghỉ ngơi với ta ! – nàng nhìn sang tiểu mỹ nhân hồng y.

-Tạ ơn tiểu thư ! – Tố Tố liền đoan trang, cử chỉ hòa nhã ngồi xuống.

-Các ngươi dám đánh ta, có biết cha ta là ai không hả..có tin ta giết chết các ngươi không? – Liễu Liễu hét lên.

-Có chuyện gì vậy hả? – một tiếng nói lạnh vang lên.

-Tham kiến vương gia! – tất cả mọi người đều hành lễ chỉ trừ một người đang ngồi mặt lạnh.

-Làm sao vậy? – Hiên Viên Thanh nhìn quanh.

-Vương gia, hãy đòi công đạo cho nô tì! – Liễu Liễu cùng A Nhi đồng loạt quỳ xuống.

-Lên tiền sảnh! – Hiên Viên Thanh nói nhẹ.

Mọi người liền rời đi, Mộ Dung Nguyệt liền đứng dậy nhìn Hiên Viên Thanh thờ ơ rồi bỏ đi..ây da..tiểu nha đầu giận dữ rồi nha..

Mộ Phong đang uống trà ngoài tiền sảnh đột nhiên có nhiều người đi vào khiến cậu giật mình xém tí sặc cả trà ,quay sang thì thấy Mộ Dung Nguyệt đang mặt nặng mày nhẹ liền biết có chuyện.. Liễu Liễu nhìn Mộ Dung Nguyệt nhếch môi, người chết chắc rồi, vương gia đây là rất thương ta nha..cho dù ta có lộng hành ra sao thì chàng vẫn chưa trách ta nay ta phải cho người biết ai là gia mẫu..

-Sao không lên ghế ngồi? – Hiên Viên Thanh nhú mày.

Liễu Liễu nhìn sang Hiên Viên Thanh..hắn cho nàng ngồi ghế gia mẫu sao..đang định đứng lên thì :

-Không cần và không thích! – Mộ Dung Nguyệt ngồi cạnh Mộ Phong

-A..ha..muội muội..mau lên trên ngồi đi..muội ngồi đây, ta bị ghen chết! – Mộ Phong nhìn đôi mắt lục dạ hắn sáng lên liền biến hắn đang giận nha.

-Không! – nàng tuyệt tình.

Mộ Phong cười gượng liền cầm ly trà quay mặt sang bên Tiểu Vân hỏi chuyện, Hiên Viên Thanh bực mình nhìn xuống :

-Mau nói!

-Vương gia, ta là đang giáo huấn cung nữ quy củ, nàng ta đột nhiên xuất hiện ra tay đánh..vương gia, hãy lấy công đạo cho thiếp! – Liễu Liễu roi lệ.

-Nàng ta muốn làm gia mẫu của vương phủ, vương gia hãy đòi công đạo! – A Nhi liền bắt chước roi lệ theo.

-Vương gia, đều là lỗi của tì thiếp, mong vương gia giáng tội! – Liễu Oanh cúi đầu.

-Vương gia, Liễu Oanh tì không có lỗi ạ! – Tổ Tổ nói nhẹ.

-...Hiên Viên Thanh..người xử trí làm sao cho ta có thể thấy đây nhé..dù sao ta cũng là người ra tay, muốn phạt thì hãy phạt ta, Liễu Oanh, Tổ Tổ, hai người để ta làm chủ! – Mộ Dung Nguyệt chống tay nhìn Hiên Viên Thanh ngồi trên cao.

-Có bị thương?! – hắn nhìn nàng

-Dạ..! – Liễu Liễu mơ mộng.

-Không có, nhưng mà làm cho ta cảm thấy vương phủ của người không có quy củ..vẫn nên quay về Mộ tướng phủ tốt hơn! Đại ca..đi thôi!

Bốn thiếp thân lập tức một phen sùng sốt, nhân vật truyền thuyết hoàng gia là đây sao..Mộ nhị tiểu thư, ngũ vương phi, làm điên đảo trật tự hoàng vị, không ai dám trái nàng..lần này..chẳng phải là gặp nhân vật lợi hại sao?..Liễu Liễu cùng A Nhi không khỏi đỏ mặt hơi lạnh.

-Đừng..! – Hiên Viên Thanh lập tức kéo tay nàng ôm vào lòng.

Mộ Dung Nguyệt giật mình, khuôn mặt hơi đỏ lên, Mộ Phong liền quay mặt kéo Tiểu Vân đi ra ngoài, Hiên Viên Thanh quay sang nhìn cận vệ :

-Đánh chết!

-Khoan..không cần như thế..dù sao ta cũng đã đánh người rồi, các người mau đi!

-Toàn bộ lui xuống! – Hiên Viên Thanh nói lạnh.

Lập tức trong tiền sảnh không một bóng người dám ở lại, Hiên Viên Thanh ôm chặt lấy nàng nói nhẹ :

-Đừng đi!

-Này..buông ra đi..ta vẫn chưa có người giận! – nàng đẩy hắn ra khoanh tay lên ngực.

-Làm sao ..? – hấn nói nhẹ sủng nịnh.

-Tứ vương gia..thanh mát tao nhã, không ngờ khẩu vị người cũng không thua kém bất cứ ai nhỉ..bốn người bốn vẻ đẹp khác nhau !

-Đó là do thái hậu ban xuống , ta chỉ để các nàng làm thiếp thân !

-Ta chính là không thích..Hiên Viên Thanh..ta muốn về..um..!

Eo bị siết lấy, môi bị chặn lại, Mộ Dung Nguyệt đưa tay đánh mạnh vào người hấn nhưng không hề có bất cứ tổn hại nào..cái tên vương bát đản này..thật là lưu manh !

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Phi* , *Bốn Vương Hận Người*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Lễ thành hôn !

Mộ Dung Nguyệt nhũ mày lại ,truyền khí lực lên tay rồi đánh mạnh vào vai Hiên Viên Thanh , cô khó chịu nhìn cậu :

-Hiên Viên Thanh, người quá đáng rồi đấy !

-Chẳng phải ta là nam sủng của nàng sao ? – Hiên Viên Thanh cười nhẹ, đưa quạt nâng cằm nàng lên.

-Mỗi loại tình cảm đều có điểm bắt đầu và giới hạn của nó, người đối với ta chưa hẳn được gọi là yêu đâu ! – nàng nói lạnh.

-..Nàng yêu Hiên Viên Hạo ?! – hấn nhìn nàng muốn chắc chắn.

-Có cần thiết không .. hấn đối với ta như kẻ xa lạ , tình cảm của ta cho dù vượt mốc giới hạn thì lý trí ta vẫn biết có điểm dừng..Hiên Viên Thanh, ta mệt rồi, ta muốn về phòng !

-Ừ !

Mộ Dung Nguyệt xoay người rồi đi..nàng không muốn vướng vào tình ái nữa..trước khi gặp A Lâm thì nàng không muốn gieo tình cảm với ai..nhưng liệu..Hiên Viên Hạo..làm sao đây nếu ta không thể quên được hấn..hiện giờ hấn đang làm gì..

Nhìn thấy Tiểu Vân đang ở trong phòng chờ , nàng liền mỉm cười gian xảo..vậy thì thử đi xem một chút vậy.

Nói là làm, trời vừa sụp tối, cô liền cùng Tiểu Vân mặc hắc y vào rồi đi tới Sát Tồn phủ..hai thân ảnh thoăn thoắt bay trên nóc nhà và..

Một khung cảnh náo nhiệt , tỉ muội của Hàn Uyển..cùng là các nam nhân quý tộc đang nô đùa vui vẻ..đang chúc mừng cho Hàn Uyển trước khi lấy Hiên Viên Hạo sao..

-Tiểu thư..chúng ta quay về được không ? – Tiểu Vân nhìn tiểu thư đau xót.

-Ta muốn nhìn một chút !

Phía dưới lập tức có tiếng hành lễ, Mộ Dung Nguyệt đưa mắt nhìn ..Hiên Viên Hạo..thì ra đối với người ta chẳng có chút lưu tâm nào sao.. ta thương thế nặng như vậy người một câu hỏi thăm mà lại gấp rút muốn cưới người khác..người thật sự muốn lưu ta sao?..Tiểu Vân , đau xót nhìn tiểu thư..thì bắt gặp một bóng đạo phong lưu:

-Nha đầu..thương thế người làm ta đau lòng quá nha ..! –Hiên Viên Cảnh xuất hiện ôm chăm lấy Mộ Dung Nguyệt.

-Hiên Viên Cảnh..người làm gì vậy hả ? – nàng giật mình.

-Người thật là..vì nhưng nhớ nên đến thăm hấn sao..nhưng người xem hấn có nhớ người không..hay chỉ là đang vui vẻ bên mỹ nhân của..ta ! – Hiên Viên Thanh nói nhẹ vào tai nàng.

-Người nói cái gì ?? Của người là sao hả ? – nàng nhũ mày đẩy hấn ra.

-Bình tĩnh..Hàn Uyển nàng ta thật chất chỉ là người của ta thôi..không ngờ hấn còn lưu tình với nàng vậy thì thật có lợi cho ta đấy !

-Hiên Viên Cảnh, người lộ bản chất rồi sao... người muốn làm gì hả ? – nàng siết tay lại.

-Đơn giản thôi, nàng rời xa hắn thì ta có thể có nàng rồi nhưng ta cũng không ngờ tứ đệ cũng động tâm với muội đã thế đại ca ta còn đặt tâm nơi muội...nha đầu ,ngươi thật là yêu nghiệt đấy !

-Thì ra là kế hoạch của ngươi.. nếu như ngươi muốn như vậy thì ta càng thích thú xem ngươi còn có trò gì..!

Mộ Dung Nguyệt phóng xuống, đáp chân trước mặt Hiên Viên Hạo đang ngồi chán nản nhìn xung quanh . Khẽ giật mình nhìn thân hắc y trước mặt , Hiên Viên Hạo nhìn khuôn mặt xinh đẹp này mà đau lòng :

-Vương gia..không ngờ ngài lại có thể vui mừng khi ta bị thương như vậy đấy !

-Nguyệt nhi..thương thế ngươi không sao chứ ?! – Hiên Viên Hạo nhìn nàng

-Thương thế chỉ là vết đau ngoài da còn lành được nhưng..tâm can ta đau như là trúng kịch độc thì liệu có phương thuốc nào chữa được không ?!- nàng đau đớn nhìn hắn.

-Nguyệt nhi..ta..!

-Ngày mai là ngày đón trắc phi, phận là vương phi sao ta có thể không đến..vương gia, thần thiếp xin được cáo lui !

Mộ Dung Nguyệt nhún người hành lễ rồi quay người đi mất..Hiên Viên Hạo, số kiếp ngươi tàn ác với bao nhiêu người..bàn tay nhuộm đầy máu tươi , nhìn thấy bao nhiêu cảnh sinh ly tử biệt mà tâm không động mặt không biến sắc nhưng đến giờ..chỉ vì một lời nói của một linh hồn ngụ trong thân xác thể tử ngươi lại khiến ngươi đau thất tâm can như vậy sao..

Hôm sau, Mộ Dung Nguyệt ngồi trước bàn ,Tiểu Vân lo lắng liền nói:

-Tiểu thư, không cần có mặt cũng được mà !

-Hôm nay ta phải đến.. Hiên Viên Cảnh đã nói như vậy chắc chắn là có ý gì..và lại, có lẽ khi nhìn thấy cảnh đó tâm ta cũng không còn lưu luyến nữa chẳng ?! Liễu Oanh, tỉ giúp ta trang điểm nhé !

-Dạ ! – Liễu Oanh gật gù.

Một lúc sau trôi qua, Tô Tô giúp bới tóc cho nàng còn Liễu Oanh thì trang điểm, nàng một thân tử y kiều sa , khuôn mặt điểm lệ được trang điểm nhẹ nhàng nhưng không hề khiến nàng có được nét tươi tắn của một tiểu nha đầu nữa .Mộ Dung Nguyệt bước ra khỏi phủ, Hiên Viên Thanh nắm tay nàng đỡ lên xe ngựa , Tiểu Vân nhanh chóng ngồi bên ngoài cùng đi đến Sát Tôn phủ .

Cảnh sắc lung linh rực rỡ, Hiên Viên Thanh nhìn Mộ Dung Nguyệt mặt lạnh đạm không hề có bất cứ gì khiến cậu nhói lòng, xe ngựa dừng lại liền nắm tay nàng đi xuống. Vương phủ đầy ắp giấy đỏ hí sự, khẽ cười nhẹ..Mộ Dung Nguyệt à Mộ Dung Nguyệt, lúc trước hắn có chuẩn bị hôn lễ của ngươi được như vậy không..hay chỉ là qua loa cho có nghi lễ.

Nàng bước vào tiền sảnh đầy ắp người ngồi , nhìn thấy nàng họ liền hành lễ :

-Ngũ vương phi !

-Các vị đa lễ ! – nàng nói nhẹ, bước tới trước mặt hoàng thượng cùng thái hậu.

-Thần thiếp tham kiến thái hậu, hoàng thượng !

-Nguyệt nhi, không cần xa cách như vậy ! – thái hậu đau lòng.

-Thân là nữ nhi, con không dám quên đi các thứ bậc nghi lễ ! – nàng quay người ngồi vào ghế gần đó.

-Giờ lành tới ! Tân lang cùng tân nương vào phủ !

Mộ Dung Nguyệt im lặng cảm ly trà lên uống nhưng sao tâm can cô cứ nhói đau thế này. Thái hậu đau lòng nhìn nàng nhưng vẫn không lên tiếng, Hiên Viên Sở thì âm thầm thờ dài. Từ cửa ,tân lang cùng tân nương bước vào , Mộ Dung Nguyệt ngược mắt lên nhìn ..Hiên Viên Hạo mặc hi phục thật đẹp..chàng thật giống như một vị tiên vậy...Hiên Viên Hạo..ta đến để xem ngươi cưới nữ nhân khác đây..ngươi đã vui lòng chưa..tìm ta đau như vậy chắc ngươi đã hài lòng nhỉ.

Thái hậu ngồi trên ghế tâm tư cũng không có bất kì điều gì , chỉ lấy hồng bao đưa cho hai người, hoàng thượng thì ban lời vàng ngọc phong nàng làm trắc phi, Hiên Viên Cảnh thì tặng Dạ Minh Châu , Hiên Viên Thanh thì tặng Tinh Túy tiên đan và cuối cùng :

-Vương phi tỉ tỉ..thỉnh dùng trà ! – Hàn Uyển nhún người dâng trà.

Mộ Dung Nguyệt nhìn vào nàng lạnh nhạt, Tiểu Vân bước tới nhận trà thay rồi đưa hồng bao :

- Trắc phi..sau này phiền muội nhiều rồi ! – nàng nói lời nhẹ như tên.

-Được rồi, mọi người bắt đầu yến tiệc ! – thái hậu ra lệnh.

Mọi người vui vẻ hô hào , bà mồi đưa tân nương về phòng, Mộ Dung Nguyệt im lặng bảo Tiểu Vân ở lại nàng muốn đi ra ngoài một mình.

Hậu hoa viên..khung cảnh thật đẹp..Mộ Dung Nguyệt ngồi xuống gốc cây ngược mắt nhìn lên trăng, trên khuôn mặt điểm lệ bất giác rơi ra giọt lệ tình ái..:

-Khóc đi .. ! – Hiền Viên Sở xuất hiện.

-Không cần, hoàng thượng, sao người vào đây ? – nàng nói nhẹ, tay cầu vào người kìm nén cảm xúc.

-Ta lo cho nàng ..khóc đi, ta không nhìn đâu ! – hấn ngồi bên cạnh.

Mộ Dung Nguyệt quay sang cầm lấy tay hấn giờ lên , tay áo bào dài che đi khuôn mặt nàng.

-Hu..hu..oa..oa..! – nàng khóc lớn lên.

Hiền Viên Sở cười khỏ, từng tiếng khóc nàng vang lên là tim hấn đau nhói theo nhưng hấn chẳng thể làm gì được.

-Hức..ta đau quá..oa..Hiền Viên Hạo..ta ghét người..ta ghét tất cả nam nhân các người..oa..! – nàng đau lòng khóc nức lên.

-Đúng vậy..chúng ta đáng ghét..khóc đi, đừng cố nén nữa ! – Hiền Viên Sở ôm nàng nói nhẹ.

-Hiền Viên Hạo đã thế, người và Hiền Viên Thanh cũng vậy..các người không ai thật lòng cả..!

-Ta sai..ta sai ! – nếu bây giờ để cho một quan phẩm nào thấy được chắc họ sẽ ngất vì vị hoàng thượng lạnh lùng quyết đoán lại vô cớ nhận sai để đổ dành một tiểu nha đầu.

Thời gian trôi qua, Mộ Dung Nguyệt khóc nức lên rồi cùng dừng hấn đi, nàng ngược mặt lên nhìn trăng sáng..chắc các ti ti đang chờ nàng về đây mà..

-Nguyệt nhi..!

-Hả ?!

-Lúc này người nói ta không thật tâm.. ta không hề như thế..Nguyệt nhi, nếu như người thích, ta có thể làm một vị vua ngang ngược không để ý tiểu tiết, lập tức lập người làm hậu..! – Hiền Viên Sở nói làm cho nàng thoáng giật mình.

-Nhưng..Nguyệt nhi..tâm của người, đã để cho ngũ đệ cướp mất rồi đúng chứ ?!

-Hoàng thượng.. hậu vị của người nên là Tiểu Hoa, nàng tuy là dị tộc nhưng là nhất kiến chung tình với người..còn ta..sớm sẽ không còn lưu luyến nhân thế này lâu nữa rồi ! – nàng ngược lên thấy ..hình dáng của những vị ti ti đang chờ nàng.

-Ý người là sao ?

-Không còn sớm, ta về thôi !

Hai người bước ra sảnh điện, Hiền Viên Hạo liền say xin bước lại ôm nàng :

-Nguyệt nhi..hôm nay bốn vương muốn nàng lắm..nàng không được đi đâu nữa !

-Hiền Viên Hạo, người say quá đấy ! – nàng nhú mày đỡ người cậu.

-Đệ ấy như vậy cũng do quá nhiều rượu , muội đưa đệ ấy về phòng nghỉ đi..có lẽ đệ ấy không muốn bên phòng Trắc phi đâu ! – Hiền Viên Sở nói.

-Tại sao ?

-Lần sau ta sẽ nói với muội, đưa đi đi, ta sẽ nói với tứ đệ !

Mộ Dung Nguyệt nhìn Hiền Viên Sở rồi đi rồi nhìn tên sâu rượu đang say xin bên cạnh bèn bực mình , bảo Tiểu Vân đi lấy nước ấm còn mình thì đỡ hấn quay về phòng , vừa đặt hấn xuống giường liền mệt mỏi ngã phịch xuống :

-Nhậu cho xin vô rồi nặng chết người ..đúng là rảnh rồi quá thật !

-Tiểu thư, nước ấm đây..chúng ta..! – Tiểu Vân nói.

-Em về phòng nghỉ đi, dù sao ta vẫn là vương phi không thể bỏ hấn như vậy được !

-Dạ, tiểu thư !

Mộ Dung Nguyệt thở dài, nhúng khăn đặt vào chậu nước rồi vắt khô lau mặt cho Hiên Viên Hạo, bàn tay nàng lướt qua da mặt hắn mà khẽ run rẩy..Hiên Viên Hạo..

-Nguyệt nhi..đừng đi nữa được không ?! – bỗng hắn nắm chặt tay nàng

-Hiên Viên Hạo, nếu ngươi đã tỉnh rượu ta xin phép cáo lui trước ! – nàng kéo tay đứng lên thì

-Nguyệt nhi..!

Hiên Viên Hạo kéo nàng ngã xuống giường , áp đảo phía trên , hơi rượu nồng đậm thật khiến nàng khó chịu nhưng tên này vẫn không hề buông ngược lại sức lực lại càng tăng lên siết chặt lấy nàng :

-Nguyệt nhi, ta đối với Hàn Uyển là mang ơn ..lấy nàng ta chỉ là trách nhiệm lời hứa ấu thơ ..ta chỉ có vợ là ngươi !

-Hiên Viên Hạo..kể từ khi ngươi tuyên bố Hàn Uyển là trác phi ở thượng điện thì tình nghĩa phu thê ta trao cho ngươi đã hoàn toàn chấm dứt..Hiên Viên Hạo, ta về đây là để nói cho ngươi biết, ngươi thừa biết ta chẳng phải Mộ Dung Nguyệt nên nhiệm vụ của ta đến với ngươi cũng chỉ là bảo vệ gánh cho ngươi ba kiếp thôi..thực chất ta chẳng có tình cảm với ngươi ! – nàng nói lạnh.

-Ba kiếp nạn .. ta không cần biết những thứ đó, hiện giờ nàng là vợ ta bổn phận của nàng chính là giúp ta dập lửa !

Nói xong, hắn mạnh bạo xé đi bộ y phục điểm lệ của nàng, Mộ Dung Nguyệt siết chặt tay lại vùng vẫy thì bị hắn cưỡng chế :

-Hiên Viên Hạo, nếu ngươi dám làm ta tuyệt đối sẽ hận ngươi !

-Để có nàng thì dù hận ta vẫn cam tâm !

Hai người ân ái xong, Hiên Viên Hạo tuyệt nhiên không hề buông nàng ra mà vòng tay cứ siết chặt sợ nàng rời mất.Mộ Dung Nguyệt nhắm mắt đau thương .. hắn lại vũ nhục nàng, rốt cuộc đối với hắn nàng chỉ một nữ nhân để thỏa mãn dục vọng thôi sao..

-Ta thừa biết Hàn Uyển có tư tình với tam ca..! – bỗng tiếng nói sau lưng vang lên.

-Thừa biết tại sao vẫn cười ?

-Nàng ta là người đã cứu sống mạng ta, cho nên, không chỉ nghĩa vụ ta cần phải cưới nàng mà cả mạng sống của ta cũng là do nàng nắm giữ !

-Ngươi..!

-Nguyệt nhi..ta biết trong người ngươi không phải là linh hồn của một kẻ tầm thường nhưng..ngươi đã ngụ trong người nàng thì ngươi chính là vợ ta !

..Hiên Viên Hạo.. ngươi cũng là tu nhân đạo sĩ..thừa biết Xích Lệ châu có công dụng gì..ta đã chấn cho ngươi một kiếp ,kể từ lúc đó ta chính là ký kết ước với ngươi..chỉ cần ta chết vì ngươi hai lần nữa là ta có thể phục hồi nguyên thân trở về nơi ban đầu !

-Ta không hề có ý định cho nàng đi cả nên đừng nghĩ tới việc đó !

Mộ Dung Nguyệt cũng lười giải thích, nàng im lặng mà ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Mộ Dung Nguyệt đi đến tiền sảnh , hôm nay là ngày đầu Trắc phi thỉnh an , nàng cũng chẳng muốn làm mất mặt nàng ta làm chi. Ngồi vào ghế gia mẫu , Hàn Uyển nhún người hành lễ mang trà :

-Vương phi tỉ..dùng trà !

-Được rồi ! – nàng nói nhẹ, Tiểu Vân liền nhận trà.

-Hào hảo trong lòng vương gia chắc chỉ có vương phi tỉ nên hôm qua ngay cả đêm tân hôn , huyênh ấy vẫn không đến chỗ ta ! – Hàn Uyển nói nhẹ.

-Vậy thì phải xem tư chất của muội ra sao lại phải để vương gia tìm ta qua đêm rồi !

-Tỉ..!

-Vương phi, Cung Thân vương bảo có quà cho vương gia ! – thị vệ đi vào hành lễ.

-Cho vào đi !

Mộ Dung Nguyệt nhủ mày , nghiêng người nhìn xuống sánh thì..một đám nữ nhân đi vào , ai ai cũng một vẻ đẹp khác nhau..Hiên Viên Cảnh , đây chính là chộc điền ta sao..

-Tham kiến vương phi, tham kiến trắc phi ! – đám nữ nhân hành lễ.

-Chuyện này là sao ?! – nàng lạnh nhạt hỏi.

-Cung Thân vương bảo, vương gia.. vương thể tràn trẻ chỉ sợ vương phi cùng trắc phi lao lực quá sức nên..muốn tặng những nữ nhân này ! – thị vệ cúi đầu.

-To gan.. ý của hần là sao..vừa mới cưới ta thì hần tặng nữ nhân tới..! – Hàn Uyển đập tay mạnh xuống bàn.

-..Ta thấy tam ca suy nghĩ cũng chu đáo, dù sao vương gia ngày xưa trước khi cưới muội ta cũng thấy qua hậu cung của chàng..cứ thu nạp các nàng, từ nay muội cũng có ti muội để trò chuyện ! – Mộ Dung Nguyệt nhếch môi.

-Tạ ơn vương phi ! – đám nữ nhân liền hành lễ.

-Lui xuống đi !

-Tỉ tỉ , tỉ làm như vậy là có ý gì hả ? hôm qua giữ vương gia bên mình, bây giờ lại nạp thêm tiểu thiếp..tỉ muốn gây sự ? – Hàn Uyển bức tiếng to tiếng.

-Ta chỉ muốn muội có bạn thôi..và lại , hôm qua vương gia tự đến tìm ta chứ ta không thể bắt chàng ở lại..Trắc phi muội muội, làm cho muội phòng không gỏi chiếc thật sự ngại quá !

-Tỉ..!

-Trước khi muội thành hôn chẳng phải đã nói sẽ nghe theo ta sao..vậy thì việc nạp thêm những tiểu thiếp này thì có là gì..hôm nay thỉnh an vậy được rồi, sau này hậu cung muội cũng cần lao tâm rồi đấy ..trắc phi muội muội ! – Mộ Dung Nguyệt nhếch môi cười nhẹ.

-Đi thôi , Tiểu Vân..chúng ta đi qua bên tứ vương phủ tìm đan dược giúp thân thể bồi bổ để có thể hầu hạ vương gia..thật là..cưới thêm vợ về mà vẫn không thèm buông tha , ta đúng là thật lao lực nha !

Hàn Uyển siết tay lại ...tức chết đi được, xú nữ nhân, ngươi cứ chờ xem ta tiêu diệt ngươi ra sao.. Hiên Viên Hạo..ngươi phải chết thì ta mới có thể bên Cảnh ca ca được..

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Phi , Bốn Vương Hận Ngươi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chỉ cần nàng vui là ta hạnh phúc !

Mộ Dung Nguyệt rời đi, chiếc xe ngựa đi tới Tứ vương phủ mà tìm cô đập rộn ràng..Hiên Viên Thanh..ta cần đối mặt với ngươi ra sao đây..tình yêu của ngươi..và cả chân tình ngươi dành cho ta..

Tiểu Vân đỡ nàng xuống xe , Chu quân gia bước ra hành lễ thì biết được Hiên Viên Thanh hiện đang trong vương triều , nàng đi tới tìm Liễu Oanh đang ngồi ngoài hậu hoa viên :

-Liễu Oanh !

-Tham kiến...! – Liễu Oanh nhún người hành lễ.

-Không cần đa lễ, nào ta tới tìm tỉ có việc tâm sự ! Tiểu Vân..mang trà đến !

-Dạ !

Mộ Dung Nguyệt mỉm cười ngồi xuống ghế đá đối diện với cô, Tiểu Vân mang trà lên rót vào tách cho hai người rồi cúi người lui xuống . Mộ Dung Nguyệt mỉm cười nhẹ :

-Chủ nhân.. ! – Liễu Oanh quỳ xuống.

-Chu Tước..rót cuộc cũng tìm ra ngươi rồi ! – nàng nâng trà lên.

-Chủ nhân.. ! – cùng một lúc Tiểu Vũ cùng Bạch Hồ xuất hiện.

-Đừng quỳ nữa .. bây giờ thì mau nói cho ta biết đi..các ngươi đến thế giới này có ý gì ? Còn Thanh Long đâu.. hần không phải là ở cùng các ngươi ?

-Chủ nhân...thật ra ..chúng tôi đến là để bảo vệ chân nguyên của những vị tu nhân đạo sĩ có sức mạnh cường đại để chống lại quỷ vương của ma giới ! – Tiểu Vũ nói lạnh.

-Ý ngươi..những người đó là Hiên Viên Thanh, Hiên Viên Hạo ..và ta sao ? – nàng giật mình.

-Ngươi chắc là sẽ chiến binh để chống lại quỷ vương nhưng..vẫn còn tận bảy người nữa..đó chính là hoàng thượng Hiên Viên Sở, Mã Tiểu Hoa, Hiên Viên Cảnh, thái tử Hàn Duật, Mộ Phong , Hiên Viên Ngọc..và còn một người nữa hiện tại chúng ta chưa tìm ra ! – Bạch Hổ nói.

-Để cho cha ta cử tứ đại thần thủ các ngươi cùng với Thái Thượng Lão Quân , cùng với những vị ti ti thì việc này quả nhiên quan trọng.. được rồi việc này cứ theo như cũ mà làm ,các ngươi đi trước đi ! – nàng phát tay.

-Dạ !

Bạch Hổ cùng Tiểu Vũ thoát cái rồi đi, Chu Tước thì ngồi đối diện cúi đầu cung kính :

-Hiên Viên Thanh , thật ra có thân phận gì mà lại được cha ta tiến cử để đi đánh lại quỷ vương ..ngươi chắc hẳn biết ?

-Chủ nhân...thật ra, Hiên Viên Thanh..!

Mộ Dung Nguyệt tròn to mắt ngạc nhiên, tay nàng làm rơi vỡ cả tách trà..nước mắt bắt giác rơi xuống không tự chủ..cậu ta..

Mộ Dung Nguyệt lập tức hướng tới thư phòng của Hiên Viên Thanh đi tới..tại sao..tại sao lại giấu ta..tại sao ai cũng muốn lừa dối ta như vậy chứ..

Cánh cửa mở ra , Mộ Dung Nguyệt bước vào liền thấy xung quanh toàn là tranh vẽ hiện thân tiên tử Nguyệt Phi của nàng, tay bắt giác đưa lên.. giọt nước mắt rơi xuống :

-Nguyệt..nhi ! – phía sau vang lên tiếng nói.

Nàng quay mặt lại, bước chân dồn dập nhanh về phía Hiên Viên Thanh và “bố”, một cái giáng tay xuống khuôn mặt của anh, Mộ Dung Nguyệt siết chặt tay lại để không đánh chết người đang đứng trước mặt :

-Nói đi..tại sao hả ? – nàng nghiêng rằng lại nói, nước mắt ướt đầm khuôn mặt.

-Nguyệt nhi...chúng ta..rốt cuộc đã xa bao lâu rồi ? – Hiên Viên Thanh nhìn vào mắt nàng , tràn ngập vẻ đau thương.

-..Quan trọng sao..? – nàng nghẹn ngào khóc nức lên.

-Nguyệt Phi...làm sao không quan trọng được chứ... nếu chỉ cần ta gặp nàng sớm hơn thì ta đã có thể có được trái tim nàng một lần nữa rồi.. ta thua chính là thua nơi trái tim nàng chứ không phải thua thời gian..Nguyệt Phi..có dám chắc với ta rằng trong tim nàng vẫn còn là hình bóng của A Lâm không ? – Hiên Viên Thanh đau đớn nói.

-Tại sao chứ.. ngươi có thể chờ ta vạn năm vạn kiếp vì sao lại có thể không chờ ta được nữa ?! – Mộ Dung Nguyệt nhìn hần.

-Nguyệt Phi..dù cho bất cứ gì có thay đổi thì trái tim của ta dành tình cảm cho nàng mãi mãi không đổi..ta chờ đợi đã quen nên khi nhìn thấy nàng đối với ta đã là cam nguyện ,không cần gì nữa miễn là nàng hạnh phúc và nở nụ cười đối với ta đã là hạnh phúc !

-A Lâm ...tại sao ngươi lại nói như vậy..? Ta không cho phép..hu hu !

Nàng ôm chặt lấy hần mà khóc lên, tình cảm nàng dành cho A Lâm làm sao có thể nói quên là quên nhưng.. rốt cuộc thì giữa Hiên Viên Hạo và A Lâm..nàng biết phải làm sao..tình ái quả nhiên vẫn là nỗi khổ vạn kiếp không có được lời giải mà.

Hiên Viên Thanh mỉm cười nhẹ, trên khuôn mặt cũng đã rơi ra giọt lệ đau thương, hần ôm chặt lấy nàng..Nguyệt Phi của hần..chắc giờ đây..nàng không còn là của ta rồi. Đôi mắt lục dạ sáng lên, Mộ Dung Nguyệt mơ màng ngã xuống vòng tay của hần rồi ngủ mê đi..trong miệng còn trách cứ .. “A Lâm..ngươi dám dùng Tử Hồn thuật với ta..”. Hiên Viên Thanh cúi đầu hôn nhẹ vào trán nàng , đôi mắt lục dạ sáng lên, cả thân thể của Mộ Dung Nguyệt bùng sáng ,trở về hiện thân của người hần yêu..người hần suốt bao năm chờ đợi..

-Nguyệt Phi..!

Bé thân thể nàng lên ghé ngồi tại thư phòng, Hiên Viên Thanh run rẩy đưa tay chạm vào khuôn mặt của nàng ..nhìn sang Xích Lệ châu còn hai viên đan màu đỏ thẫm khê thờ dài trong lòng, đang âu yếm nhìn khuôn mặt diễm lệ tuyệt trần bị Nhiếp Hồn thuật làm cho say giấc thì :

-Tứ ca ! – cánh cửa bị đẩy ra.

-Có chuyện gì ? – hần liền lấy tay áo che đi.

-Đệ chi là thập muội tới, con nhóc bảo muốn huynh chi giáo vài điều ! – Hiền Viên Hạo ngồi xuống ghé nhân nhả dùng trà.

-Đúng đó tứ ca, muội có một chiêu thức trong bộ pháp Xích Nhân không hiểu được, huynh giúp muội với ! – Hiền Viên Ngọc chạy tới.

-Được rồi ! – Hiền Viên Thanh mỉm cười nhẹ.

-Tứ ca, ca đang giấu ai đây ...oa..thật xinh đẹp, đây chẳng phải là tỉ ti trong bức tranh sao ? Bên ngoài còn xinh đẹp hơn thế ! – Hiền Viên Ngọc kinh ngạc.

Hiền Viên Hạo tò mò ngược mắt tới xem..đúng là dung mạo tuyệt sắc, có thể nói là người xinh đẹp nhất từ trước đến giờ mà hắn gặp, dẫu biết nàng rất xinh đẹp qua từng bức tranh do tứ ca họa nên nhưng không ngờ nàng có thể đẹp đến như vậy..nhưng sao hắn vẫn cảm nhận có chút thân quen..mà từ trước đến nay hắn chưa gặp qua nàng mà.

Hiền Viên Thanh mỉm cười nhẹ, đưa tay hướng tới phía giường, chiếc chăn lập tức bay lại, hắn cẩn thận đắp lên người nàng rồi quay sang nói nhẹ với Hiền Viên Ngọc:

-Tứ ca..tỉ ấy là ai vậy ?

-Là vợ của ta..tỉ ấy rất ít khi xuất hiện lắm nên hôm nay tứ ca không giúp muội được ! – Hiền Viên Thanh nói nhẹ.

-Oa...sao huynh cưới vợ không nói cho chúng ta biết được chứ ..thật là..muội muốn nói chuyện với tứ tẩu..tứ tẩu mau thức..!

Hiền Viên Ngọc liền cầm tay nàng lay mạnh, Hiền Viên Thanh nhủ mảy kéo tay nàng ra khỏi Hiền Viên Ngọc sợ làm nàng thức giấc. Nhưng hắn đâu biết trên tiên giới các hảo tỉ ti của nàng luôn dõi theo và đã làm phép giúp hắn chứ..

Mộ Dung Nguyệt mơ màng tỉnh giấc, đôi mắt màu tím dạ thật long lanh huyền ảo, cử chỉ nhẹ nhàng thoát tục, nàng nhủ mảy lại cũng đã khiến cho Hiền Viên Ngọc đứng tim:

-Tỉ tỉ..sao tỉ lại có thể xinh đẹp như vậy a..!

-A Lâm..ai vậy ? – nàng níu lấy tay áo của cậu rồi nói nhẹ, giọng thật mềm mại khiến người ta muốn nghe.

-Ta là thập muội của huynh ấy là Hiền Viên Ngọc, tỉ tỉ, tỉ xinh đẹp như vậy chắc chắn không phải phạm nhân bình thường đâu nhỉ ? – Hiền Viên Ngọc nắm chặt tay nàng.

-Ta...!

-Ngọc nhi, để ta chỉ muội luyện pháp thuật..đừng quấy rầy Nguyệt Phi nữa ! – Hiền Viên Thanh nói nhẹ.

-Đi thôi, chúng ta đi ra sân !

Hiền Viên Ngọc rất cố chấp, tay cứ nắm chặt lấy tay nàng không hề buông ra, Mộ Dung Nguyệt chỉ nhìn Hiền Viên Thanh mỉm cười nhẹ nhàng, đôi mắt màu tím trầm ổn không hề có bất cứ điều gì cả. Bốn người đi ra ngoài sân, Hiền Viên Thanh chỉ dạy cho Hiền Viên Ngọc rất chu đáo, Mộ Dung Nguyệt chỉ đứng trong mái hiên nhìn ra, bên cạnh là Hiền Viên Hạo luôn dõi mắt nhìn nàng không rời:

-Làm sao lại nhìn ta như vậy ? – nàng đánh mắt qua nhìn hắn lạnh nhạt.

-..Nàng rốt cuộc có từng gặp ta chưa ? – Hiền Viên Hạo nhìn.

-Chưa từng, mà ta nói cho ngươi biết, tuổi ta không hề nhỏ hơn ngươi đâu đừng có gọi kiểu nàng này nàng nọ với ta, ta xứng với tiếng gọi cô cô của ngươi luôn đấy !

-Có biết ta là ai không mà ngông cuồng ? – hắn bực tức.

-Cho dù ngươi có là thiên tử thì đối với ta ngươi chẳng qua chỉ là tên nhóc miệng còn hôi sữa thôi, chớ có ngông cuồng ! – đôi đồng tử sáng lên.

Hiền Viên Hạo nhủ mảy, hơi thở hắn không thông được, bàn tay vận công cũng chẳng được, nội đan đều bị phong ấn...nàng ta rốt cuộc là ai sao có thể chỉ nhìn một cái liền có thể khiến hắn biến thành dạng này..

-Nguyệt Phi tỉ tỉ ! – Hiền Viên Ngọc gọi lớn.

-Ta tới đây ! – đôi mắt trầm ám lại, nàng bước đi ra.

Hiền Viên Hạo cúi người thở hổn hển, liền ngồi xuống ổn định khí tức, ngưng tụ đan điền bằng không hắn có thể mất mạng như chơi.

Mộ Dung Nguyệt mỉm cười nhẹ nhàng bước ra, Hiền Viên Ngọc liền kéo lấy tay áo nàng mà nói:

-Tỉ tỉ, tỉ chắc là rất mạnh, có thể biểu diễn cho muội xem không ?

-Ha ha..ai nói cho muội biết là tí rất mạnh vậy ? ..là huynh sao ? – nàng nhìn sang Hiền Viên Thanh đang đứng im.

-Không..không có ! – hấn xua tay phủ nhận.

-Lẽ nào tí ti không có sức mạnh sao ? – Hiền Viên Ngọc ngậy thơ.

-Ha ha ..không những là mạnh mà còn là rất mạnh đấy, ta có thể đánh cho tứ ca của muội không kịp trở tay đấy ! Để tí ti biểu diễn cho muội xem nhé !

Nàng mỉm cười nhẹ, đứng thẳng người tay chỉ vào tảng đá to lớn trong sân , tảng đá liền bay lên trời và rồi “bùm” một tiếng nổ lớn vang lên, Hiền Viên Ngọc thần thò, hai tay vỗ lớn thành tiếng rồi nói :

-Tí tí, tí thật lợi hại !

-Ha ha..chỉ là chuyện bình thường ! A..!

-Nguyệt Phi..!

Nàng ngã vào lòng Hiền Viên Thanh, khuôn mặt tái nhợt đi nhưng vẫn duy trì nụ cười, tay nắm chặt tay hấn :

-A Lâm, ta không sao, ta sẽ không rời xa chàng nữa !

-Tứ ca, tứ tẩu làm sao vậy ? – Hiền Viên Ngọc lo lắng.

-Tứ tẩu chỉ là hơi mệt, hai người về trước đi ta không tiến !

Nói xong , hấn liền bế nàng rời đi. Hiền Viên Ngọc liền nhún vai khó hiểu chạy đến bên cạnh Hiền Viên Hạo đang tịnh tâm dưỡng thần , cô bé ngồi kế bên chờ đợi sau đó cùng cậu quay về.

Hiền Viên Thanh đỡ nàng về thư phòng liền phát tay một cái tạo kết giới khóa chặt cửa ra vào , Mộ Dung Nguyệt hoàn toàn nắm chặt tay cậu để không muốn ngủ đi:

-Nguyệt Phi..nàng bị làm sao ?

-A Lâm..ta sẽ không xa chàng nữa , ta hứa mà ! – nàng nói nhẹ, đầu ngã vào ngực cậu.

-Nguyệt Phi, muội muốn ngủ thì hãy ngủ đi , đừng gượng ép bản thân ! – Hiền Viên Thanh để nàng nằm vào người cậu, còn cậu ngồi trên ghế.

-Không..ta cảm nhận được, chỉ cần ta ngủ đi,ta sẽ không còn gặp được A Lâm nữa..làm ơn..A Lâm..ta đã chờ chàng rất lâu rồi, hãy để ta bên chàng đi !
– nàng nói nhẹ, cố gắng không để mình ngủ.

-Ta sẽ luôn bên nàng mà, yên tâm đi !

Hiền Viên Thanh mỉm cười nhẹ, nắm chặt tay nàng , Mộ Dung Nguyệt lim dim đôi mắt và cúi cùng nằm ngủ say đi.

Trên thiên giới, nhị ti Yến Phi ho ra máu , tất cả mọi người liền lo lắng quay quanh nàng :

-Nhị ti..tí không sao chứ ?! – ngũ ti Hân Phi lo lắng.

-Ta không sao..chỉ là dùng hơi nhiều tiền lực thôi ! – Yến Phi nói nhẹ.

-Thất muội cũng thật là , vừa gặp được A Lâm liền không muốn rời khỏi hấn , làm hại nhị ti phải dùng phép đến mức như vậy ! – tam ti Huệ Phi nói nhẹ trách móc.

-Được rồi, đỡ tí ấy lên giường nghỉ đi ! – tứ ti Liên Phi nói lạnh.

-Tứ ti, tiền đan đây ạ ! – lục ti Nhật Phi đưa.

Liên Phi lấy viên đan trong lọ ra cho vào miệng Yến Phi , rồi đỡ nàng nằm xuống giường khẽ thở dài, đại ti hết lòng lo cho tiểu thất nên mới trộm Xích Lệ châu, bây giờ thì nhị ti lại vì nàng lại thương tổn thân thể như thế..thật khiến người ta đau lòng.

Hiền Viên Thanh ôm chặt lấy Mộ Dung Nguyệt, hấn sợ mất nàng nhưng lại đau lòng khi nàng không vui..hấn phải làm sao mới được chứ.. Đang âu yếm nhìn nữ nhân trong lòng thì cánh cửa bật mở :

-Vi nữ nhân như thế thì có đáng hay không ? – một nữ nhân xuất hiện.

-Việc này không cần ngươi quản, cút ! – Hiền Viên Thiên lạnh như băng.

-Sớm quy phục ma tôn chúng ta thì ngươi sẽ có tất cả , kể cả nữ nhân đó !

-Không cần, quay về nói với Phượng Từ Ly , ta không bao giờ gia nhập Phượng Từ điện của hấn, đừng đến tìm ta !

-Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt !

Nữ nhân mặc hắc bào , bồ nhào về phía nàng , Hiên Viên Thanh đưa tay lên đôi mắt sáng rực màu lục dạ , cổ khí mạnh mẽ đánh mạnh về phía nàng ta khiến nàng ta ngã xuống đất :

-Được , ma tôn để mắt ngươi có biết là vinh hạnh bao nhiêu không mà dám chối từ hà ?

-Cút đi !

-Ngươi nhất định hối hận !

Nàng ta niệm chú xong liền biến mất, Hiên Viên Thanh chỉ đưa tay lên ngực ,miệng chảy ra dòng máu , y đã sử dụng quá nhiều pháp lực lại phải đối phó với người của Phượng Từ điện thì không tránh khỏi phải bị nội thương , đưa tay lên huyết sáo một cái :

-Mang nàng ấy về ngũ vương phủ, chuyện hôm nay không được nói lại !

-Dạ ! – Liễu Oanh bước tới đỡ lấy Mộ Dung Nguyệt đặt lên lưng, sau đó biến thành nguyên hình một con Chu Tước lớn bay đi.

Tại Phượng Từ điện, trên trước giường đỏ rực với màn che mỏng ,một nam nhân đang nằm dài với bộ y phục màu đỏ sẫm rộng rãi lộ cả vòm ngực trắng nõn săn chắc, mái tóc thướt tha mềm mại xõa dài ra trông thật giống một đại mỹ nhân đang nằm thưởng thức rượu, xung quanh là các mỹ nhân đang hầu hạ cho hấn thì :

-Ma Tôn !

-Có chuyện gì mà ngươi lại gấp như vậy hà Tiêu Tuyết ? – giọng nói nhẹ nhàng vang lên thật êm tai.

-Hắn ta lại từ chối ý tốt của ngài, chúng ta có cần cho người diệt hấn không ạ ?! – Tiêu Tuyết cúi đầu nói.

-Các ngươi ra ngoài đi ! – hấn mỉm cười nhẹ.

Đám nữ hầu liền cung kính cúi đầu, lui ra ngoài. Phượng Từ Ly ngồi dài một hồi nhìn vào nữ nhân đang quỳ bên dưới , hấn đưa tay lên trước người nàng rồi hạ xuống :

-Ngươi nghĩ với bản lĩnh các ngươi có thể đối phó với hấn sao ? Phải biết dùng đầu suy nghĩ một chút !

-Ma tôn, cứ để hấn như vậy sao ? – sau khi được ma tôn chữa khỏi, thần sắc của nàng cũng phục hồi.

-Yên tâm. chìa khóa đã xuất hiện thì việc còn lại là chờ nó tự động mở ổ khóa thôi ! Ngươi yên tâm , chẳng bao lâu nữa tự động sẽ có người tìm đến chúng ta !

-Ma tôn..chẳng lẽ nữ nhân..!

-Lui xuống đi, lần sau trước khi vào gặp ta thì hãy ăn mặc cho đẹp bằng không đừng làm bản mặt ta như thế !

Phượng Từ Ly liền nằm nghiêng người xuống giường, búng tay một cái cánh cửa tự động mở ra liền có mỹ nhân bước vào hầu rượu hấn , Tiêu Tuyết im lặng cúi đầu lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Phi , Bốn Vương Hận Ngươi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Hiên Viên Hạo về vương phủ liền bị Hàn Uyển ôm lấy không buông luôn miệng than :

- Hạo ca ca , huynh đi đâu lâu như vậy làm cho muội trông lâu quá vậy ?!

- Ta vào triều đình , vương phi đang ở đâu ?! - hấn quay sang hỏi.

- Ti ấy ban sáng đi chơi xong bề liền ngủ một mạch tới giờ này, vương phủ buộc một mình ta gánh à ! - Hàn Uyển nũng nịu.

- Vậy sao ... Tiêu, mau mời vương phi đến dùng bữa !

- Không cần mời, ta đến rồi !

Mộ Dung Nguyệt vươn vai một cái thật mạnh liền ngồi vào bàn, thức ăn được dọn lên, nàng liền không khách khí gấp ăn :

- Vương phi, sáng nàng đi đâu vậy ?! - Hiền Viên Hạo sùng nịnh nhìn nàng.

- Ta đi qua tứ vương phủ, đột nhiên bị ngắt nên được đưa về ! - Mộ Dung Nguyệt đáp lời.

- Ti ti, thân thể ti yếu như vậy vẫn nên ăn rau cho bổ, còn thịt và cá hãy để ta và vương gia ăn hộ cho ! - Hàn Uyển gấp rau cho nàng.

- Vậy sao... thân thể ta yếu cũng là vì lo cho vương gia thôi, trắc phi muối muối làm muối nhọc tâm vậy thật ái ngại, ái ngại ! - nàng che miệng cười khẽ.

- Hạo ca ca .. huynh xem nàng ta đang chọc tức thiếp !

- Uyển nhi, được rồi, ta không muốn nghe nữa ! - Hiền Viên Hạo gạt tay nàng ra rồi nói lạnh.

- Vương phi, có các tiểu thiếp đến diện kiến ! - Tiểu Vân nói nhẹ.

- Đúng rồi, cho vào !

Đám mỹ nhân lập tức lần lượt đi vào, cúi đầu hành lễ :

- Tham kiến vương gia, vương phi, trắc phi cát tường !

- Cái này ...? - Hiền Viên Hạo nhíu mày.

- À.. đây là quà của tam ca tặng, chàng yên tâm, ta đã lên lịch thị tẩm cho chàng rồi, tổng số ở đây có sáu người cộng thêm trắc phi nữa là bảy, vừa đúng luôn một tuần .. mỗi ngày một kiểu, vương gia, thiếp suy nghĩ có chu toàn không ?! - Mộ Dung Nguyệt quay sang mỉm cười.

- Ai cần ?! Lập tức rút đi hết !

Nghe tiếng hét của vương gia, đám ti thiếp lập tức quay ngơoi chạy đi, Hàn Uyển bên cạnh cười nhếch môi chờ coi kịch vui thì :

- Ngươi cũng lui xuống ! - Hiền Viên Hạo nói lạnh.

- Ta... Dạ, thần thiếp cáo lui !

Hàn Uyển hành lễ cúi đầu lui về phòng, Mộ Dung Nguyệt chẳng thèm để ý sắc mặt khó coi của hắn, nhàn nhã cầm đĩa mà ăn mặc kệ sự đời. Hiền Viên Hạo bức dọc nói :

- Ta có cần nàng làm sao ?!

- Ta chỉ làm vì bổn phận vương phi, vương gia, chàng cũng đừng quá khích động bằng không trắc phi muối muối lo !

- Nguyệt nhi... nàng đang làm ta giận đấy !

- Thế thì sao, chàng định đánh ta à, đúng rồi, đánh ta như lúc vừa mới gặp trắc phi vậy !

Hiền Viên Hạo siết tay lại kìm nén cơn giận, Mộ Dung Nguyệt bức mình bỏ đĩa xuống đi ra khỏi ngự uyển phòng.

Hôm sau, triều đình tổ chức tiệc mừng tuổi cập kê cho thập công chúa Hiền Viên Ngọc, Mộ Dung Nguyệt hoàn toàn bất ngờ vì từ trước đến nay nàng cứ tưởng con bé chỉ mới chín, mười tuổi thật không ngờ con bé đã đến tuổi cập kê rồi. Cần phải tặng món quà đặc biệt mới được :

- Tiểu Vân, canh giữ phòng, ta cần xuất thần !

- Dạ ! - Tiểu Vân gật đầu, bước ra khỏi phòng.

Mộ Dung Nguyệt bắt hai chân lại, ngồi ngay ngắn thẳng lưng trên giường, hai tay đặt nhẹ lên đầu gối và bắt đầu tịnh tâm, ngưng tụ khí huyết và xuất thần ra khỏi thể xác một cách thành công.

Và điểm mà nàng đến đó chính là thiên giới, vừa đến cổng Tru Tiên Đài, liền có người chặn lại :

- Phàm nhân, người đến đây có chuyện gì? - Tứ đại thiên vương hùng hổ nói.

- Phàm nhân.. há.. các người cũng to gan lắm đấy!

Nàng phát tay áo một cái, hiện thân Thất công chúa liền xuất hiện, tứ đại thiên vương nhìn thấy liền mừng rỡ:

- Thất nha đầu, là người thật sao?!

Nàng cười khẽ bị bốn người ôm lấy, nàng ở thiên đình là người có tuổi nhỏ nhất nên rất được cưng chiều, tất cả cứ như một gia đình vậy.

- Được rồi, ta vào trong có việc!

- Thất nha đầu, làm xong liền đến đây cùng chúng ta uống rượu!

- Hào!

Nàng mỉm cười nhẹ, cánh cửa liền mở ra, nàng nhanh chóng phi thân bay đến Hoa Điện:

- Hoa tiên cô, Quỳnh hoa tiên tử.. mau ra đây!

- Ai đấy?! - hai tiên nữ mặc xiêm y một trắng một vàng bước ra.

- Là muội, hai người có món đồ nào cho con gái thì mang ra đây đi!

- Thất tiểu tử, người tìm đúng người rồi, đây là vòng hoa Tuyết Đôn, là hoa trăm năm mới nở đấy, quý hiếm vô cùng! - Quỳnh Hoa tiên tử vung tay một cái liền có đóa hoa màu trắng hiện ra.

- Đó thì có là gì... Tiểu thất, muội xem, đây là Nhật Hoa, loài hoa này vô cùng khó trồng, tỉ mỉ và lắm mới nhờ được Nhật Phi công chúa giúp đỡ, loài hoa này vạn năm mới thấy đỏ! - Hoa tiên cô mỉm cười, trên tay là đóa hoa sáng rực bảy màu chói chan như ánh nắng.

- Vậy thì muội lấy cái này, cảm ơn hai ti nhiều!

Nàng đoạt lấy đóa hoa trên tay hoa tiên cô rồi bay đi, Quỳnh hoa tiên tử cười khẽ cũng may nàng không đưa ra vật quý hiếm bằng không đã bị mất nhue hoa tiên cô rồi.

Nhập thân vào thể xác, Mộ Dung Nguyệt mỉm cười nhẹ nhìn đóa hoa trên tay, khẽ niệm thần chú, đóa hoa liền biến thành một chiếc roi sắc sỡ lung linh quả là một pháp khí thượng hạng nha.

Hoàng cung, tại ngự hoa viên, Hiên Viên Sở đã đặc biệt cho người bố trí một buổi tiệc hoành tráng cho Hiên Viên Ngọc, thập muội yêu quý của hắn. Tại nơi đây không có những vị quan lão đầu mà chỉ là những thiếu gia tiểu thư khuê cát đến để lựa chọn lang quân như ý của mình. Hiên Viên Ngọc thật xinh đẹp trong một bộ y phục diễm lệ của một công chúa mà ngồi cạnh Lăng công tử...

- Hôm nay là buổi tiệc của thập công chúa, hoàng huynh tặng cho muội một 10 khúc vải tuyệt y để may, 10 ngân sâm linh chi ngàn năm và 1 vạn lượng bạch kim! - Hiên Viên Sở mỉm cười nhẹ.

- Tạ ơn hoàng huynh! - Hiên Viên Ngọc mỉm cười nhẹ nâng ly uống cạn.

- Còn tam ca tặng cho muội là 1 vạn lượng bạch kim, 10 con thỏ trắng như muội muốn! - Hiên Viên Cảnh mỉm cười nhẹ.

- Tạ ơn tam ca!

- Tứ ca tặng cho muội, 1 vạn lượng bạch kim, 10 viên đan tinh túy, 1 viên tiên đan dưỡng nhan, nó sẽ giúp cho thập muội yêu dấu của tứ ca sẽ mãi xinh đẹp! - Hiên Viên Thanh mỉm cười xoay quạt một cái liền hiện ra những thứ trân quý.

- Tạ ơn tứ ca! - Hiên Viên Ngọc cười tươi.

- Ngũ ca tặng cho Ngọc nhi, 1 viên dạ minh châu hảo sắc, 1 cuốn tâm pháp của phái Linh Sơn, 1 vạn lượng bạch kim, cùng với những món trang sức của Hoa Ngọc quán đặc biệt lắm! - Hiên Viên Hạo cưng chiều.

- Ngũ ca thật tốt a!

- Ngũ tẩu tặng cho muội vạn lượng vàng cùng với tất cả sơn phấn ở trong kinh thành này mà ta đã mua về! - Hàn Uyển cười nhẹ.

Hiên Viên Ngọc liếc nhìn rồi quay mặt đi, nhìn sang Mộ Dung Nguyệt:

- Ngủ tầu , tầu tặng cho Ngọc nhi là gì vậy ?

- Đó chính là roi Bách Hoa tiên , muội xem này !

Mộ Dung Nguyệt bước ra chính giữa , gơ tay ra trong tay liền hiện ra một cây roi màu hồng rực lên , nàng uyển chuyển xoay người quất roi mạnh mẽ rồi quăng mạnh lên ra niệm chú “ bùm” một cái , liền xuất hiện những đóa hoa lơ lửng trên không trung , những đóa hoa đủ màu sắc thật xinh đẹp thu hút hàng loạt những hồ điệp bay toid tạo nên khung cảnh sinh động biết bao .

Mọi người lập tức im bật nhìn những con bướm từ từ bay vòng tròn bao bọc lấy thân người Hiên Viên Ngọc rồi bùng sáng một cái , chiếc y phục công chúa đáng yêu biến thành bộ y phục xinh đẹp màu tím hoa tiết là những chú bướm đang chuyển động .. trang sức đều là những cánh hoa tím làm cho nàng thật lung linh.

- Tầu tầu, món quà này rất là ý nghĩa , muội rất thích ! - Hiên Viên Ngọc cười tươi.

- Thích là được , thích là được !

Mộ Dung Nguyệt mỉm cười , tay chủ về phía đóa hoa tím liền biến thành một chiếc nhẫn xinh xắn , nàng đeo vào tay Hiên Viên Ngọc :

- Đây là pháp bảo của Hoa tiên tử , muội phải giữ cẩn thận đấy !

- Tạ ơn tầu tầu !

Mộ Dung Nguyệt cười nhẹ xoa đầu cô rồi quay về ngồi bên cạnh Hiên Viên Hạo , nàng nhẹ nhàng thoát tục như một vị tiên nữ giáng trần vậy .

Hiên Viên Hạo đưa bàn tay đặt dưới cằm bàn nắm lấy tay nàng rồi mỉm cười , Mộ Dung Nguyệt nhú mày , kéo tay ra nhưng không được gì cả , nàng quay sang ... Hiên Viên Thanh... chàng đang nghĩ ta là gì đây ?.

Hiên Viên Thanh mỉm cười nhẹ với nàng như một kiểu chào hỏi rồi lấy rượu uống khiến cho tâm can ai đó khó chịu , Lăng Ngọc công tử , thiếu gia giàu có và lãng tử nhất kinh thành :

- Ngọc nhi, Lăng Ngọc ca tặng cho muội , 1 bộ trang sức Cẩm Tú Sắc , 10 bộ quần áo thiếu nữ thịnh hành nhất hiện nay , còn có một con ngựa trắng mà lần đó muội muốn !

- Lăng ca ca , cảm ơn huynh ! - Hiên Viên Ngọc cười tươi ôm chầm lấy anh.

- Ngọc nhi, muội cũng đã lớn , phải biết giữ thân ! - Hiên Viên Hạo nhú mày.

- Ngọc nhi và Lăng Ngọc từ nhỏ cũng là thanh mai trúc mã nhi ?! - Hiên Viên Sở mỉm cười nhẹ.

- Nếu thế thì sao không tác hợp cho hai người đi , dù sao ngoài Lăng công tử ra thì ta chẳng thấy ai ở đây hợp với tiểu bảo bối nhà mình ! - Mộ Dung Nguyệt nói bình tĩnh.

- Hà... ngũ tầu ...!

Hiên Viên Ngọc đỏ mặt lên trông thật đáng yêu , Lăng Ngọc mỉm cười nhẹ lấy tay áo che đi khuôn mặt nàng rồi nắm tay ngồi vào chỗ cũ.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Phi , Bôn Vương Hận Ngươi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Có hỉ !

Mộ Dung Nguyệt cầm rượu uống rất nhiều , khuôn mặt tà ngà say trong thập hấp dẫn người nhìn , Hiên Viên Cảnh đặc biệt chăm chú với nàng còn Hiên Viên Sở thì lo lắng nhưng vẫn là quay về nói chuyện cùng Tiểu Hoa , ái phi của hắn, Hiên Viên Thanh đau lòng nhìn nàng , nàng đau một hán đau tận mười thì thà cố sao nàng cứ làm khổ mình làm chi ..

- Nguyệt nhi... đừng uống nữa ! - Hiên Viên Hạo nhú mày lấy ly rượu trong tay của nàng ra , Mộ Dung Nguyệt ngã say nhìn hán trách móc :

- Giả nhân giả nghĩa ! Ngươi thực sự quan tâm ta sao ... chẳng phải ngươi vì Uyển nhi của ngươi thôi sao ?

- Nguyệt tì, tì say rồi ! - Hàn Uyển nhìn nàng nói nhẹ.

- Thế thì đã sao.. ta thích thì ta uống , ngươi không đưa thì ta đi lấy !

Nàng khập khểnh đi tới bàn của Hiền Viên Cảnh lấy ly rượu mà uống , đôi mắt của Hàn Uyển lập tức nổi lên đầy tia máu . Hiền Viên Cảnh không làm gì chỉ nhìn nàng một cách đăm đũa , thuận tay rót rượu cho nàng :

- Nguyệt nhi, đủ rồi ! - Hiền Viên Hạo nghiêng răng.

- Ta thấy chưa đủ... hôm nay là tiệc vui của Ngọc nhi, tí kính muội một ly ! Cùng ly ! - nàng đưa ly rượu lên rồi nói to.

- Ngũ tẩu , tẩu say quá rồi đấy ! - Hiền Viên Ngọc lo lắng.

- Tẩu làm sao có thể say ... ly này là ta kính Lăng công tử , sau này bảo bồi hoàng gia giao cho người rồi đấy !

Mộ Dung Nguyệt uống ực ly rượu cười khẽ , khuôn mặt đều lập tức đỏ hồng lên. Hiền Viên Thanh đau lòng nói :

- Nguyệt nhi, đừng như vậy !

- Người đừng nói với ta .. ta ghét người, người thừa biết ta thích người vì cớ sao lại không giành lấy ta .. tại sao bắt ta đau khổ ?.. còn Hiền Viên Hạo, người nói người vì tình nghĩa vợ chồng thế lúc ta không muốn người lấy à .. người đã làm gì.. Hiền Viên Sở , người là hoàng đế lừa gạt, người bảo người sẽ đáp ứng tất cả mọi thứ cho ta , ta xin người cái chết tại sao người không hạ lệnh... Còn người , Hiền Viên Cảnh.. đừng tưởng ta không biết .. dù cho là ai thì ta vẫn không theo người đâu nên đừng có mơ !

Mộ Dung Nguyệt đứng giữa điện chỉ trích bốn vị đại nhân mà chẳng xảy ra việc gì , làm cho tất cả phải mở rộng tầm nhìn về nàng .. thì ra tin đồn là thật , nàng ta thật sự là nữ đại nhân ghê gớm nhất hoàng cung này .

Bỗng “A..có chuột !” một tiếng hét lớn khiến cho các tiểu thư lập tức nhón nháo , Hiền Viên Ngọc nhủu mày lại, Hiền Viên Hạo thì lập tức phi thân nhanh chóng bay lên bên cạnh Mộ Dung Nguyệt , Hàn Uyển nhìn hai người... cầu nam nữ các người..chết hết đi... một chiếc phi đao lập tức bay nhanh tới hướng họ:

- Coi chừng ! - Hiền Viên Ngọc la lên.

Mộ Dung Nguyệt nhìn thấy liền xoay người che lấy Hiền Viên Hạo , phi đao phập ngay vào lưng này :

- Nguyệt nhi !!! - Hiền Viên Hạo hét lớn.

- Mau..đưa ta đi..! - Nàng khó thở nói.

Hiền Viên Hạo lập tức ôm lấy nàng phi thân đi về vương phủ . Hàn Uyển nhếch môi quay sang thì .. ánh mắt lạnh băng của Hiền Viên Cảnh là cho cô khiếp sợ .”Ầm” tiếng đập mạnh xuống ghế :

- Bao vây nơi này, tìm cho ra được hung thủ ! - Hiền Viên Sở lạnh lùng.

- Dạ !

- Đại hoàng huynh, đệ nghĩ có lẽ chúng là người bên ngoài , hãy cho người đuổi theo cho kịp ! - Hiền Viên Cảnh nói.

- Được rồi , đệ cho người đi theo đi !

Hiền Viên Hạo ôm chặt lấy thân thể nàng vào phòng, cơ thể Mộ Dung Nguyệt phát sáng lên , nguyên thân lúc ẩn lúc hiện cứ chập chờn như vậy khiến cho tâm can của Hiền Viên Hạo cũng lo theo , bỗng chốc nguyên thân tiên nữ hiện ra , đau đớn lan toả khắp người nàng :

- Aaaaa ! - Mộ Dung Nguyệt la lên đau đớn.

- Nàng.. tứ tẩu ! - Hiền Viên Hạo giật mình.

- A.....! Đau quá ...! - nàng ngã phịch xuống giường , mồ hôi túa ra.

- Nguyệt nhi.. nàng .. làm sao để ta có thể giúp nàng đây ? - Y rối rắm.

- Nắm chặt tay ta... làm ơn !

Hiền Viên Hạo nhìn nàng đau xót rồi ôm chặt lấy thân nàng, bàn tay Mộ Dung Nguyệt ôm chặt lấy Hiền Viên Hạo rồi siết chặt tay vào người hắn , hơi thở gấp gáp , đôi mắt lim dim muốn ngủ :

- Đã qua được một nạn rồi..!

- Nguyệt nhi... người muốn rời xa ta vậy sao ?! - Hiền Viên Hạo nói nhẹ.

- Tâm can ta tổn thương sâu sắc như vậy , thì làm sao ta có thể dễ dàng tha thứ cho người... Hiền Viên Hạo, người chính là từ lúc chấp nhận cưới thêm Hàn Uyển là đã giết chết đi Nguyệt nhi đã từng yêu người như sinh mệnh rồi.. người không còn quyền lựa chọn nữa ! - Mộ Dung Nguyệt hờ hờ nói , cơ thể bỗng chốc quay về hiện trạng

- Ta đã sai rồi sao... ta chỉ biết rằng nàng ta đã cứu ta một mạng sống , lại vì thân mẫu ta mà bị gia tộc ruồng bỏ .. Nguyệt nhi, việc ta làm là sai với đạo lý trả ơn sao .. hay là do ta đã trả cái giá quá đắt ... liệu tính mạng của mẫu thân ta so với như vậy thì có thật sự là đắt không ? - Hiền Viên Hạo nắm chặt bàn tay của nàng

- Hiền Viên Hạo... tâm tư của chàng , ta thật sự không biết được cảm giác đó.. nhưng ta đã từng trải qua cảm giác mất đi người mình thương.. nó đau gấp vạn lần , Hạo , người không sai .. là do ta quá ích kỷ thôi !

- Nếu nàng muốn ích lý thì ta cũng không ngại mà theo ý nàng , nếu nàng bảo ta sai thì ta sẽ nghe theo nàng mà sửa , nếu nàng không thích thì ta sẽ không tiếc ta mà loại trừ đi ... Nguyệt nhi, ta chỉ xin nàng... làm ơn đừng biến mất , đừng thay ta gánh tam kiếp nữa !

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Mộ Dung Nguyệt bỗng chốc rơi ra giọt lệ , nàng thật sự bất ngờ ... chẳng lẽ thân chủ của cơ thể này đã cảm động những lời nói thâm tình của Hiền Viên Hạo sao.. nhưng sao nàng cũng không thể thốt ra câu chối từ được chứ ..

Sáng hôm sau , Mộ Phong lập tức tới triệu kiến , Hiền Viên Hạo nhíu mày lại nhưng tay vẫn dứt cháo tổ yến cho Mộ Dung Nguyệt , ánh mắt chứa đầy tình ý :

- Mộ thiếu gia , không được vào ...!

- Tránh ra , muội muội yêu dấu của ta , đại ca đến rồi đây ! - Mộ Phong đẩy tên cận vệ của Hiền Viên Hạo ra.

- Tiểu thư.. cô không sao chứ.. hôm qua cô làm em lo chết mất ! - Tiểu Vân rung rung nước mắt nhìn nàng

- Ta không sao ... Tiểu Vân , làm em hoảng sợ rồi ! - Mộ Dung Nguyệt mỉm cười nhẹ.

- Để đại ca bắt mạch cho muội .. - Mộ Phong ngồi xuống bắt lấy tay nàng thì

- Mộ Phong.. người tùy tiện quá đấy , bốn vương vẫn còn ngồi ở đây .. dù cho có là thân muội hay là huynh đệ , người cũng không được tùy tiện chạm vào nàng ! - Hiền Viên Hạo liền chụp lấy tay hắn.

- Thế thì vương gia, người thân là vi phu, để cho nương tử mình hết lần này đến lần khác đỡ nạn là sao?.. người có thật tâm lo lắng cho muội muội ta không ? - Mộ Phong nói lạnh, sát khí hai bên bùng lên.

- Làm sao ta lại không ? Mộ Phong, người yên tâm, từ nay Nguyệt nhi chính là sinh mệnh của bốn vương , dù cho có chuyện gì ta cũng sẽ bảo vệ nàng !

- Bàn tay của Hiền Viên Hạo nổi đầy gân lên, nội lực cũng bắt đầu dùng.

- Thế sao.. câu nói ngọt của vương gia đã dùng cho bao nhiêu người rồi, thật xin lỗi , ta là nam nhân nên không xiêu lòng đâu,hôm nay nếu muội ấy có thương tổn ta sẽ đưa đi ngay ! - Mộ Phong nhếch môi, lực tay của dùng không kém.

- Hai người... được rồi, Hạo, để đại ca chuẩn mạch cho thiếp đi ! - Mộ Dung Nguyệt nhìn hai người.

- Để nam nhân khác chạm vào nàng , thật sự là sỉ nhục lòng tự tôn của ta !

- Ô.. người còn lòng tự tôn sao ?

- Mộ Phong , người !

- Được rồi, Tiểu Vân , muội qua chuẩn mạch cho ta đi , dù sao muội cũng biết chút y thuật lúc trước ta chỉ mà ! - nàng nhìn Tiểu Vân.

- Dạ !

Tiểu Vân bèn gạt đầu , Mộ Phong liếc nhìn Hiền Viên Hạo rồi rút tay lại , đứng lên nhường chỗ cho Tiểu Vân và chờ....

Sắc mặt Tiểu Vân thay đổi liên tục , lúc thì nhíu mày lúc thì vui mừng lúc thì lo lắng làm cho người khác nhìn vào thấy vừa buồn cười vừa lo lắng :

- Tiểu Vân..! - Mộ Phong đặt tay lên vai nàng .

- Thiếu gia... cậu bắt mạch đi ! - Tiểu Vân đứng bật dậy.

- Làm sao vậy ? - Hiền Viên Hạo cũng bắt đầu run rẩy.

Mộ Phong liền ngồi xuống , đưa tay bắt mạch cho nàng .. khuôn mặt hắn nhìn Mộ Dung Nguyệt tràn đầy bất ngờ , sau đó ôm chầm lấy nàng :

- Đây.. người làm gì vậy hả ? - Hiền Viên Hạo thu hết lo lắng , ngập tràn tức giận.
- Nguyệt nhi, muội có hi rồi , ta sắp có cháu rồi ! - Mộ Dung Nguyệt cười lớn , đứng lên ôm lấy Tiểu Vân vui mừng.
- Thật sao... vậy ta sẽ làm cha sao .. Nguyệt nhi ..!

Hiền Viên Hạo ôm chăm lấy nàng sung sướng , Mộ Dung Nguyệt cười khẽ , nàng cũng sớm biết rồi , nàng đã bị trễ hơn hai tháng rồi nên việc có thai cũng dễ hiểu ... nhưng nàng không ngờ rằng , Sát Tôn vương cao cao tại thượng của nàng lại vui đến mức rơi lệ như một đứa trẻ vậy :

- Làm sao lại khóc rồi ? - Nàng đưa tay lau nước mắt .
- Nguyệt nhi... khổ cho nàng rồi ! - Hiền Viên Hạo ôm chăm lấy nàng.
- Hạo, ta không sao !
- Được rồi , hôm nay ta sẽ vứt hết ưu phiền cho nàng , đi thôi !

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Phi* , *Bốn Vương Hận Người*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Hiền Viên Hạo nắm chặt tay nàng đi tới đại điện , ngồi xuống ghế gia chủ , Hiền Viên Hạo lạnh giọng :

- Gọi tất cả tiểu thiếp cùng trác phi đến !
- Dạ ! - Quân gia liền cúi đầu.
- Mộ Dung Nguyệt nhìn hần liền thấy nụ cười nhẹ nhàng sùng nịnh . Trên đại sảnh lập tức đầy đủ các mỹ nữ , và nổi bật nhất chính giữa là Hàn Uyển.
- Nô tì tham kiến vương gia , vương gia vạn phúc kim an !
- Tôn ti của các người là thế hay là mất các người bị mù ! - Hiền Viên Hạo lạnh nhạt.
- Vương phi tí ti cát tường, mong tí ti thứ tội !
- Hạo, được rồi , ta không sao ! - Mộ Dung Nguyệt nói nhẹ.
- Quân gia , lập tức đưa tất cả các tiểu thiếp này quay về chỗ cũ , còn Hàn Uyển ... !

Đôi mắt sắc lạnh của Hiền Viên Hạo khiến tim nàng ta run sợ , nhưng cố gắng bình tĩnh lại nói nhẹ :

- Hạo ca , ta làm sao ?
- Tất nhiên phải do ta xử lý người rồi !

Đôi mắt cậu sáng rực lên màu vàng , Hàn Uyển bỗng cảm thấy cả thân thể bỏ nhào ngã xuống , tim đau thắt lại , hơi thở lập tức không thông :

- Hạo..ca.. người quên.. ân tình năm xưa ?
- Hạo , được rồi , để làm nàng ta chết , ta không muốn thấy ! - Mộ Dung Nguyệt lay tay hần.

Đôi mắt màu vàng dịu xuống , Hàn Uyển ngã gục xuống nền sàn , ho sặc sụa cố gắng lấy hơi để thở :

- Dám mưu đồ ám sát vương phi , người có biết tội chết không ? - Hiền Viên Hạo nhìn nàng ta lạnh nhạt.
- Ta không có ! - Hàn Uyển la.
- Thế thì đây là gì ?

Phi đao lập tức bay xuống trước mặt nàng , Hàn Uyển run rẩy nhìn cả hai rồi nói nhẹ:

- Ta ...!

- Cung Thân vương giá đáo !

Mộ Dung Nguyệt che miệng ngáp rồi dựa vào người Hiên Viên Hạo , để rồi xem lại diễn trò gì đây ..

- Hiên Viên Cảnh .. huynh phải cứu muội ! - Hàn Uyển ôm lấy chân hấn.

- Tam hoàng huynh , huynh đến để mang nàng ta đi ? - Hiên Viên Hạo nhìn hấn.

- Ta đã có ý chỉ của hoàng thượng , Hàn Uyển là do ta mang đi xử lý ! Ngũ hoàng đệ vất vả rồi ! - Hiên Viên Cảnh cười nhếch môi , liếc mắt nhìn nữ nhân đang nhắm nghiền mắt dựa vào Hiên Viên Hạo.

- Hàn Uyển , ta hỏi ngươi , ngươi có chắc là sẽ đi theo hấn ?

- Ta cam tâm ! - Hàn Uyển gật gù.

- Được , coi như ân tình năm xưa , bốn vương đệ ngươi đi ! Quân gia , tiễn khách !

Hiên Viên Hạo cúi người ôm lấy thân thể bé bỏng trong lòng bước đi , đi ngang qua Hiên Viên Cảnh , Mộ Dung Nguyệt mở nhẹ đôi mắt tím sáng rực lên rồi lại nhắm ngủ say trong lòng phu quân nàng.

Cả hai về phòng , Mộ Dung Nguyệt níu chặt lấy tay áo hấn khiến hấn cười nhẹ :

- Làm sao thể ?

- Không có gì , chỉ là ta đang sợ .. chàng sẽ rời đi ! - Mộ Dung Nguyệt nói nhẹ.

- Ta sẽ không đi , Nguyệt nhi , yên tâm mà nghỉ ngơi ! - Hấn mỉm cười ôn nhu , xoa nhẹ đầu nàng.

Mộ Dung Nguyệt mỉm cười , tay nắm chặt tay hấn rồi ngủ say đi.

-A..!

Hàn Uyển ngã vật xuống đất , tay ôm lấy mặt đỏ sừng lên , đau lòng nhìn Hiên Viên Cảnh đang ngồi chiếm chệ trên vương tọa :

- Tại sao ? - Hàn Uyển nhìn cậu.

- Nhiệm vụ của ngươi , ta đã bảo ra sao ? - Hiên Viên Cảnh nói nhẹ.

- Làm ly gián Mộ Dung Nguyệt với Hiên Viên Hạo ! Nhưng nếu .. ta giết hai bọn chúng thù ngươi sẽ lên làm vua ngay thôi sao ! - Hàn Uyển ầm ức.

- Dù cho ngươi có giết hay phanh thây của Hiên Viên Hạo thì ta cũng không quan tâm , nhưng ngươi cả gan dám đã thương nàng ... ngươi chán sống ?

- Chỉ vì nàng ta mà ngươi ra tay với tay như vậy sao ? - Hàn Uyển đau lòng vô cùng.

- Đúng vậy , chỉ cần nhìn thấy nàng ấy bị ngươi làm cho tổn thương , ta hận không giết ngươi ngay tức khắc , bây giờ thì coi như cho ngươi toại nguyện !

Hàn Uyển rơi lệ nhìn hấn , Hiên Viên Cảnh cười khế rồi phát tay , liền có người tiến lên trói tay chân Hàn Uyển vào cây , sau đó là dựng hình vào thân thể nàng ta .. nhuộm đỏ cả y phục. Tiếng la thê thảm vang lên tring ngục tối , chẳng có ai biết và chẳng ai quan tâm đến mà cứ liên tiếp hành hạ.

- Chăm sóc cho cô ta thật tốt , có thể làm bất cứ gì nhưng phải giữ mạng ! - Hiên Viên Cảnh lạnh lùng rời đi.

- Hiên Viên Cảnh... dù ngươi giết ta , nàng ta cũng chẳng yêu ngươi ! - Hàn Uyển rên lên từng tiếng.

- Miệng cô ta cần nên dạy lại đây ! -Hiên Viên Cảnh quay sang nhìn tên cai ngục .

- Dạ , vương gia !

Hấn liếc nhìn nàng rồi nhếch môi nói nhẹ như bay :

- Không yêu thì ta vẫn muốn nàng ta ! Cho nên bằng mọi giá ta cũng đánh đổi !

Hàn Uyển ngã khụy xuống , thì ra trước giờ hấn luôn lợi dụng nàng , dùng nàng làm nước cờ cho hấn thôi sao.. nàng đã ảo tưởng quá hay sao ?..

Bụng bắt đầu to lên , việc Sát Tôn vương phi mang thai lập tức được truyền hết tất cả nước , Thái hậu nghe tin lập tức truyền ý chỉ mời sứ giả nước láng giềng đến cùng ăn mừng , Hiền Viên Sở vui mừng liền cho người chuẩn bị mọi thứ , Mộ gia liền vung tay làm phước cầu lành cho nàng , Hiền Viên Hạo thì thông báo miễn thuế 1 năm cho Trấn Phủ Châu , lãnh địa do hấn nắm quyền .

Mộ Dung Nguyệt sáng sớm đã bị gọi thức , chuẩn bị mọi thứ cho việc cầu phúc từ bá tánh dân lành , nàng sẽ phải ngồi trên kiệu đi hết kinh thành và phải được mọi người trong kinh thành rắc hoa lên người , điều đó thể hiện cho việc họ yêu quý và cầu phúc cho nàng.

- Hạo nhi , con không thể đi cùng được , hãy đến hoàng cung và chờ đi nào ! - Phụng Từ Loan mỉm cười.

- Nhưng... được rồi , con đi đây , nhưng hãy nhanh chóng nhé ! - Hiền Viên Hạo thở dài.

- Được rồi , ta sẽ bảo vệ con bé !

Hiền Viên Hạo liền cúi đầu rồi quay người rời đi , lúc này , một nữ nhân xinh đẹp trong bộ y phục màu tím sang trọng huyền bí , hoa văn trên y phục là những chú bướm sinh động uyển chuyển , Mộ Dung Nguyệt mỉm cười nhẹ được Tiểu Vân đưa ra :

- Nào , tới giờ rồi , ta đi thôi con !

Phụng Từ Loan mỉm cười nhẹ , giúp nàng ngồi lên chiếc kiệu hoa , xung quanh là tấm màn mỏng màu đỏ nhìn nàng thêm phần xinh đẹp. Kiệu được khởi hành , mọi người liền lấy hoa rải lên kiệu ... toàn kinh thành nhộn nhịp hấn lên thì :

- Xinh đẹp thật ... cháu gái của ta !

Bầu trời bỗng chốc tối lại , trên nóc nhà đối diện là một nam nhân mặc hắc bào , có khuôn mặt xinh đẹp đến khuấy động kinh thành , đôi mắt hấn loé sáng nhìn vào kiệu rồi quơ tay một cái ... những chú bướm hoa văn biến thành những bông hoa tường vi lung linh .

Mộ Dung Nguyệt nhú mày nhìn lên , Phụng Từ Ly mỉm cười nhẹ nhàng đi tới trước mặt nàng , xung quanh tất cả mọi thứ diễn ra bình thường ... kết giới tâm linh sao ?.

- Người là ai ? - Mộ Dung Nguyệt lạnh giọng.

- Ta sao... ta chính là người xinh đẹp nhất thế gian này , là cậu của con đấy , cháu yêu à ! - Phụng Từ Ly đưa tay chạm vào nàng.

- Thật sự chứ ... ? - nàng nhìn hấn một cách ngây thơ.

- Tất nhiên , hãy xem đây !

Hấn búng tay một cái , lập tức xung quanh xuất hiện hàng loạt những đoá hoa bi ngạn rơi phát phới , trên kiệu là những rương châu báu xa xỉ .. Mộ Dung Nguyệt bầm ngón tay chảy ra giọt máu , nhỏ xuống nền sàn rồi quay lên mỉm cười dịu dàng:

- Quà của cậu thật đẹp !

- Cháu yêu , cháu thật nghịch ngợm !

Phụng Từ Ly đập mạnh xuống nền rồi bay lên , Mộ Dung Nguyệt niệm chú , bàn tay sáng lên màu đỏ hướng về hấn và “bùm” ... một tiếng nổ lớn vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Phi , Bỏ Vương Hận Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Phụng Từ Ly cười nhẹ , phát tay nhẹ một cái quả cầu sét văng đi và “bùm” nổ lớn trên bầu trời .

Mộ Dung Nguyệt giật mình , siết chặt tay lại .. tức thật , sức mạnh của cô thế này không hề hấn gì với hấn . Bỗng , ánh sáng chói loá cả mắt nàng, Mộ Dung Nguyệt giật mình nhìn đại ti - Vũ Phi xuất hiện trước mặt :

-Ma quân Phụng Từ Ly ... đừng bao giờ có suy nghĩ hoặc có ý định đụng vào muội muội của ta , bằng không ta quyết liều mạng với ngươi ! - Vũ Phi lạnh giọng nói.

- Quả là ti muội tình thâm , nhưng mà ! - Đôi mắt đỏ của cậu sáng rực lên , và bất ngờ Mộ Dung Nguyệt xuất hiện trong vòng tay hấn . - Người có đủ

bản lĩnh để can ta sao ?

- Mau thả Nguyệt Phi ra ! - nàng thật sự nổi giận.

- Nếu ta nói không thì ngươi làm sao ... chỉ cần ta lỡ ta bóp cổ thân thể này thì.. hai mạng sống lặn đấy ! - Phụng Tử Ly cười tà mị.

- Đại tì , muội không sao đâu ! - Mộ Dung Nguyệt nói nhẹ.

- Ngươi muốn sao mới thả nàng ra ! - bỗng Tử Dạ xuất hiện , kéo lấy Vũ Phi ra sau lưng.

- Oa.. có cả Diêm Vương luôn sao.. tiểu nha đầu , ngươi cũng thật có giá trị đấy !

- Nhiều lời quá đấy ! - Tử Dạ nhú mày , đôi mắt sáng rực màu đen lên.

“Àm.. âm” những tiếng nổ liên tục vang lên, nhưng chẳng hề hấn vào người Tử Ly , hấn cười khẽ , đưa tay chạm vào cổ Mộ Dung Nguyệt rồi nói nhẹ :

- Lần sau chỉ gặp hai người chúng ta thôi nhé !

Mộ Dung Nguyệt nhú mày , xoay người thì Tử Ly biến mất đi , kết giới tâm linh cũng tan biến đi , Hiên Viên Hạo nhú mày nhìn hai kẻ đứng trước Mộ Dung Nguyệt :

- Nàng làm sao thế ? - cậu ôm lấy Mộ Dung Nguyệt.

- Hạo, ta hơi mệt ! - nàng nhú mày lại.

- Hai người là ai ? - không hề nề mặt , y liền tỏ vẻ khó chịu.

- Ta là Vũ Phi , đại tì của Nguyệt Phi.. còn đây là phu quân ta Tử Dạ ! - Vũ Phi mỉm cười.

- Nếu là đại tì của Nguyệt Phi thì hai người cũng vào uống rượu mừng cầu phúc cho nàng !

- Không cần , đi thôi !

Tử Dạ nắm tay Vũ Phi , xoay người cái cả hai liền biến mất , Mộ Dung Nguyệt được Hiên Viên Hạo bế vào Thánh điện , mọi người trầm trồ khen ngợi , rồi nâng ly cầu chúc cho nàng và tiểu bảo bối ...

Buổi tiệc chưa kết thúc thì Mộ Dung Nguyệt đã được Hiên Viên Hạo dìu về phòng , y nắm lấy tay nàng rồi hỏi :

- Lúc sáng rốt cuộc có chuyện gì ?

Mộ Dung Nguyệt thành thật kể lại mọi chuyện , Hiên Viên Hạo nhú mày nhìn ấn ký sau cổ của nàng , nhưng cậu chỉ mỉm cười nhẹ ôm nàng vào lòng rồi an ủi :

- Không sao đâu , ta sẽ không để nàng có bất cứ tổn thương nào đâu !

- Thật sao ? Hứa nhé ! - Mộ Dung Nguyệt đưa ngón út lên.

- Nhất ngôn cửu đỉnh !

Hiên Viên Hạo ngoéo lấy tay nàng rồi mỉm cười . “Thích” Mộ Dung Nguyệt ôm lấy tim , thờ dốc , tim cô đau quá...

- Nguyệt nhi, sao vậy ?

- Đau ... đau quá ! - nàng ngắt đi trong vòng tay cậu.

- Gọi thái y nhanh !

—

Dương thái y thở dài một hơi , kéo chăn đắp lại cho Mộ Dung Nguyệt rồi cúi đầu với năm vị đại nhân :

- Mau nói ! - Hiên Viên Hạo tức giận.

- Dạ... !

- Ngươi muốn chết ! - Hiên Viên Hạo nghiến răng.

- Hạo , đệ bình tĩnh đi , Dương thái y, cứ việc nói đi ! - Hiên Viên Sở nói nhẹ.

- Dạ... trong người của ngũ vương phi có cổ trùng ,... đứa bé .. và vương phi chỉ chọn được một người ...!

- Người nói vậy gì hả ? - Hiền Viên Hạo liền lên.

- Người bình tĩnh đi ! - Mộ Phong đâm vào mặt y .

Hiền Viên Thanh bước tới nắm lấy tay nàng bắt mạch , đôi mày nhíu lại .

- Từ đệ , có cách không ? - Hiền Viên Cảnh hỏi.

- Cổ trùng này.. chưa từng gặp.. ngũ đệ , nếu kéo dài thì .. tim của nàng sẽ bị nó ăn đấy ! - Hiền Viên Thanh nghiêm giọng.

Đau đớn tột cùng của tận nỗi đau , Hiền Viên Hạo bước tới bên cạnh nàng rồi lạnh nhạt :

- Mọi người ra ngoài đi , ta muốn nói lời cuối với tiểu bảo bối !

Mộ Phong đau lòng , rồi ra ý bảo mọi người ra ngoài . Hiền Viên Hạo đau lòng đưa tay chạm vào bụng nàng , giọt nước mắt đau khổ của người cha rơi xuống vì đứa con chưa kịp chào đời:

- Xin lỗi con.. tiểu Bảo Bối !

Những giọt nước mắt lăn dài trên gò má cậu , một lát sau , bà vú đi vào , Hiền Viên Hạo xót xa rồi đi không nói lời nào với ai.

—

Mơ màng tỉnh giấc , Mộ Dung Nguyệt ngó xung quanh rồi lại thấy khuôn mặt đầy nước mắt của Hiền Viên Ngọc và đôi mắt đượm buồn của Hiền Viên Thanh cùng Hiền Viên Sở .. sao họ lại khóc... Hiền Viên Cảnh , hẳn ta sao nhìn mình như vậy .. Hạo.. chàng ở đâu ?

- Có.. chuyện gì vậy ? - nàng nói nhẹ.

- Nguyệt nhi , tỉnh rồi sao ? - Hiền Viên Hạo ở trong góc tối chạy đến.

- Hạo.. sao mọi người lại khóc.. thái y... nói ta bệnh gì sao.. con của chúng ta.. có sao không ?

- Nguyệt nhi , muội mới tỉnh , ăn một ít đi nhé ! Ăn xong , ta sẽ nói !

Mộ Phong kéo lấy cậu ra rồi mỉm cười nhẹ nhàng với nàng , dứt từng miếng tổ yến cho nàng , không khí trầm lắng , chẳng ai nói với ai câu nào chỉ biết đau lòng nhìn nàng .. thật khó chịu .

- Rốt cuộc là có chuyện gì ? - Mộ Dung Nguyệt bức dọc.

- Thật ra không...! - Tiểu Hoa định lên tiếng thì.

- Con của chúng ta .. mất rồi ! - Hiền Viên Hạo nói lạnh.

“Àm” nghe như sét đánh ngang tai, Mộ Dung Nguyệt ngơ ra , quay sang nắm lấy tay Mộ Phong cười khê :

- Đại ca, Hạo nói vậy đúng không ? Con của ta .. làm sao..?

- Nguyệt nhi .. ! - Mộ Phong đau lòng đưa tay định chạm vào đầu nàng thì bị né tránh.

- Hiền Viên Thanh.. người nói đi , có phải con của ta đang khỏe mạnh mà đúng không ? - nàng quay người nắm lấy tay Hiền Viên Thanh.

- Bảo bối mất rồi.. mất thật rồi.. Nguyệt nhi , đừng như vậy nữa ! - Hiền Viên Hạo ôm chặt lấy nàng đau xót rơi lệ.

- Không mà... bảo bối của ta làm sao có thể.. chàng như vậy ta sẽ bỏ chàng thật đấy ! - Mộ Dung Nguyệt lắc đầu nguầy nguậy nói.

- Đứa bé mất thật rồi.. ta đã hạ lệnh rồi !

“Bốp” một cái tát rõ mạnh giáng xuống mặt cậu , Mộ Dung Nguyệt siết chặt tay lại , nói lạnh như băng:

- Tại sao có thể nhẫn tâm như vậy , đó là con của chúng ta mà !

- Nguyệt tẩu, thái y bảo không thể giữ đứa trẻ đó được nên..! - Hiền Viên Ngọc rơi lệ nói.

- Ra ngoài ! Ta muốn yên tĩnh !

Mộ Dung Nguyệt nằm xuống quay người vào trong, mọi người đau lòng chỉ biết lắc đầu rồi đi. Hiên Viên Hạo nhìn nàng rồi cũng lặng lẽ đi ra. Giọt nước mắt rơi ra khỏi khoé mắt, lòng nàng đau như cắt, tại sao lại có thể đối xử với nàng như vậy...

Những ngày sau đó, Mộ Dung Nguyệt dần dần hồi phục, nhưng nàng không hề nói chuyện với bất cứ ai, khiến cho mọi người ai cũng lo lắng, đặc biệt là Hiên Viên Hạo.

Phượng Từ Loan mang tổ yến đi vào phòng, nhìn thấy cảnh nàng đang ngắm những bộ quần áo trẻ con liền xót lòng, bà bước tới ngồi bên cạnh nàng:

- Nguyệt nhi... con ăn chút nha!

Nàng nhìn bà rồi cầm lấy chén tổ yến ăn hết trong phút chốc, sau đó lại tiếp tục ngắm những bộ quần áo rồi rơi lệ:

- Nguyệt nhi.. con đừng như vậy được không?.. - bà khóc ra tiếng nhìn nàng.

- Tiểu bảo bối của con... con đã làm gì sai điều gì mà sao thượng đế lại trừng phạt con như thế? - nàng nghẹn ngào nói.

- Mọi việc không phải đường cùng, con hãy cố gắng lấy tinh thần lại nào, chúng ta có thể có lại mà!

- ... con nghĩ không thể nữa mẹ à.. con sẽ rời xa Hiên Viên Hạo.. mẹ mà nói ra thì cứ chuẩn bị tinh thần nhận xác con đi!

Phượng Từ Loan giật mình hoảng hốt, con bé ... nó đang thay đổi hay sao.

Bà đi ra ngoài, trước cổng vào khuôn viên Ninh Cung, Hiên Viên Hạo kéo lấy bà hỏi:

- Nàng sao rồi mẹ?

- Bình thường ... À mà năm nay con không đến Hàn Bắc Quốc sao?

- Dạ, tam ca thay con đi rồi ạ!

- Liệu có ổn không?

- Dạ... hiện tại Nguyệt nhi đối với con là quan trọng nhất!

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Phi, Bốn Vương Hận Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Mất không chế.

Phượng Từ Loan đau lòng chỉ ôm nhẹ cậu an ủi, Hiên Viên Hạo mỉm cười nhẹ tierna bước vào phòng của nàng. Mộ Dung Nguyệt ngồi dựa vào thành giường ngờ ngác không có chút sức sống nhìn ra bầu trời, cuộc sống của nàng không còn khái niệm thời gian nữa, Hiên Viên Hạo đau lòng bước tới bên cạnh nắm lấy tay nàng:

- Nguyệt nhi ...!

Vẫn là khoảng lặng cảm đáng sợ, y ghét cảm giác này và căm hận cảm giác này. Nâng bàn tay nàng lên đặt nhẹ lên trán ... đây được biết chính là hành động cầu xin của người dân Hoà Chi quốc này.

Mộ Dung Nguyệt quay mặt lại nhìn vào hắn, khuôn mặt tiêu tụy đáng thương, da dẻ trắng toát không có chút sức sống. Đôi mắt rung rung lệ hoa, nhưng nếu nàng xót thương hắn thì ai xót thương cho nàng.. ai xót thương cho hải tử của nàng.

Rút tay lại, nàng lạnh lùng cự tuyệt:

- Hiên Viên Hạo... chúng ta kết thúc được rồi!

- Nguyệt nhi, ta không chấp nhận.. ta không muốn mất nàng! - hắn ôm chặt lấy nàng.

- Giữ được xác ta liệu ngươi có vui, giữ được xác ta ... liệu ngươi có hạnh phúc không? - nàng nói nhẹ.

- Ta không cần biết, ta chỉ biết ngươi là thê tử của ta!

- Hiền Viên Hạo... chấm dứt thật rồi, từ khi hài tử của ta mất thì sợi dây giữa chúng ta cũng đứt rồi !

Máu từ khoe miệng của nàng chảy ra, Hiền Viên Hạo giặt mình bóp lấy miệng này , đôi mắt sáng lên màu vàng , rồi dịu xuống :

- Nàng dám tự tử trước mặt ta ?

- Sống trong cảnh này ... thà ta chết còn hơn phải bên cạnh người ! - đôi mắt nàng lãnh huyết vô tình nhìn hắn.

- Không thể buông bỏ quá khứ mà sống được sao ? - hắn đau lòng nhìn nàng.

- Tất nhiên là có thể... trừ phi người trả con ta lại đây ! .. Hiền Viên Hạo , người cần biết chỉ cần ta còn sống một giây thì ta sẽ nguyên rửa người một giây , một ngày thì ta sẽ nguyên rửa người , chỉ cần ta sống thì không bao giờ ta chấp nhận bên cạnh người , ta sẽ không ngừng tìm cách giết chết người !

Mộ Dung Nguyệt tức giận nói lớn , Hiền Viên Hạo tức giận vô cùng , hắn liền đẩy nàng mạnh xuống giường khiến đầu nàng choáng váng , hắn ngồi lên người nàng rồi lạnh nhạt nói :

- Thế thì cứ việc nguyên rửa , cứ việc nghĩ cách giết ta , trong thời gian đó ta sẽ giúp nàng mang thêm tiểu bảo một lần nữa !

- Không , thà ta ra !

Mộ Dung Nguyệt la lớn , định cử động cơ thể đánh bật người hắn thì ... hắn điểm nguyệt nàng sao..

Hiền Viên Hạo như phát điên, hắn khoing còn ý thức được , hắn sợ rằng người hắn yêu lại rời xa hắn , hắn không muốn điều đó , nàng nói chỉ cần có bảo bảo thì sẽ bên hắn thì hắn sẽ mang bảo bảo đến cho nàng.

Xé bộ y phục trên người nàng , Hiền Viên Hạo liền không chút dè dặt tuấn thẳng vào người nàng mà kịch liệt vận động. Mộ Dung Nguyệt đau đớn vô cùng , nước mắt lăn dài từ khoe mắt . Nàng mất thân xác nay lại chết tâm... Hiền Viên Hạo... người thật biết cách ô nhục ta.

Những ngày sau , không hề có người hầu đặt chân đến cung của nàng, chỉ có Hiền Viên Hạo đến và mang cơm đến , bắt ép nàng ăn sau đó lại quan hệ lên giường.

Việc hắn làm giống như con dao đâm thẳng vào tâm can của nàng. Mộ Dung Nguyệt đau đớn vô cùng, nỗi sỉ nhục này không thể nào mà quên được.

- Nguyệt nhi... !

Hiền Viên Hạo ôm chặt lấy thân nàng rồi phóng thích mầm mống vào người nàng . Sau đó nằm sang bên cạnh , Mộ Dung Nguyệt không hề cử động được , chỉ nằm im mặc cho hắn sỉ nhục , đôi mắt không hề có tia hy vọng nhìn lên trần nhà.

- Chúng ta sẽ có bảo bảo một lần nữa , nàng yên tâm nhé !

- ... !

Mộ Dung Nguyệt không thể nói được nữa , nàng hoàn toàn câm lặng , bởi vì nàng hoàn toàn mất niềm tin vào cuộc sống hay có thể nói là nàng không còn điều gì để sống nữa. Giờ nàng chỉ là một cái xác , một cái xác đã chết tâm và không có tia sống.

Hiền Viên Hạo hôn nhẹ vào môi nàng rồi ngồi dậy lấy sợi dây vàng pháp bảo của hắn, trói nàng lại mà không hề có y phục trên người. Hắn bước xuống mặc y phục chỉnh tề rồi nói nhẹ :

- Ta sẽ thượng triều một canh giờ , nàng nghỉ ngơi một chút nhé !

Mộ Dung Nguyệt siết tay lại thì dây trói siết nàng lại theo, nàng buông ra thì dây cũng nói lỏng ra. Hiền Viên Hạo rời đi , kết giới quanh phòng được giăng ra mạnh mẽ, chỉ cần ai đến gần hắn sẽ biết ngay .

Tuyệt vọng, cả căn phòng yên ắng , Mộ Dung Nguyệt ngược mắt nhìn lên trần nhà... làm ơn.. có ai đó cứu tôi đi ..

Rốt cuộc thì ông trời cũng nghe được tiếng lòng của nàng , cửa sổ bật mở , một luồng gió thổi vào .. Phượng Tử Ly.

- Ai cha... cách chào ta như thế có hơi đặc sắc nhỉ ?

Mộ Dung Nguyệt nghe thấy tiếng hắn liền phản ứng , đôi mắt di chuyển miệng muốn nói mà không ra tiếng.

- Làm sao lại ra như vậy thế này , sợi dây đáng ghét này nữa !

Phượng Tử Ly nhìn thân thể nữ tử trước mắt , toàn những dấu hôn bầm tím in ấn khắp nơi , hắn phát tay nhẹ , sợi dây liền tự động lỏng ra rồi mất đi tác dụng. Nhìn thấy nàng không cử động , hắn liền nhíu mày , bàn tay sáng lên màu đỏ điểm vào cổ nàng , nguyệt được giải nhưng nàng không cử động nổi nữa . Tử Ly liền thở dài cởi bỏ áo choàng quấn quanh nàng rồi cho nàng dựa vào người hắn :

- Làm sao lại ra nông nổi như thế này ?

Không có câu trả lời, hần liền lấy tuyệt bảo đan cho vào miệng nàng nhưng lại vô dụng .

- Có muốn rời khỏi nơi này không ?

Mộ Dung Nguyệt nghe được liền kích động, đôi mắt ươn ướt đỏ ngầu, tay cố gắng dùng sức lực cuối cùng đặt tay tay Từ Ly.

Phượng Từ Ly giật mình nhìn xú nha đầu này, hần không ngờ chỉ vì một đứa bé mà nàng ra như vậy...

- Được rồi, để ta mang người đi !

Hiên Viên Hạo phi thân về cung, lúc ở thượng điện hần đã có cảm giác không hay nhưng kết giới không có dấu hiệu có người đột nhập nên hần cũng phớt lờ. Nay cảm giác mạnh mẽ như vậy khiến hần bất an vô cùng liền phi thân về cung, đẩy mạnh cửa vào. Hiên Viên Hạo chết lặng khi không thấy thân thể nữ tử của hần trên giường nữa, cơn giận nổi lên mọi đồ đạc liền bị tan nát :

- Bạch Hổ !

- Chủ nhân ! - Bạch Hổ liền xuất hiện.

- Nàng ấy đâu ?

- Chủ nhân ... phu nhân được quý vương mang đi !

- Chết tiệt !

Hiên Viên Hạo nổi giận gây chấn động cả triều đình, Hiên Viên Sở liền thượng giá đến thì quang cảnh trước mắt đều đổ nát, chỉ thấy ánh sáng vàng xung quanh hần đang trở nên đậm dần :

- Ngủ đi, có chuyện gì khiến đệ kích động, bình tĩnh đi !

- Nguyệt nhi... Nguyệt nhi của ta biến mất thù làm sao bình tĩnh !

Nói xong hần liền nổi điên, bắt lấy tên binh lính gần đó ra sức đánh khiến tên lính chết đi. Lúc này, mọi người tập hợp đầy đủ nhìn cảnh trước mắt liền hoảng hốt :

- Mau khống chế đệ ấy bằng không sẽ bị tâm ma khống chế ! - Hiên Viên Thanh liền xông lên.

Mộ Phong cũng lên tiếp tay, Hiên Viên Hạo hoàn toàn mất ý thức ra tay với cả tứ ca mà hần hết mực tôn trọng. Hiên Viên Thanh chỉ thủ thế rồi đưa tay đẩy một luồng khí lực lên trời ra ám hiệu. Thật ra Thái thượng lão quân đã sớm biết điều này và dặn hần khi đến liền ra ám hiệu cho lão biết, quả nhiên một cú sét đánh mạnh vào Hiên Viên Hạo khiến hần ngất đi.

- Mang đệ ấy đi ! - Hiên Viên Sở lo lắng.

- Nguyệt nhi... mất tích thật rồi ! - Hiên Viên Hạo nói xong liền gục ngã.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Phi*, *Bốn Vương Hận Người*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Thời gian trôi qua, mùa xuân cũng đến, thời gian đẹp nhất của Hoả Chi quốc. Nơi mà tất cả mọi người trên đại lục đều tụ họp lại và xem cây hoa Hoả Chi nở hoa và uống rượu đón mừng năm mới. Cứ tưởng chừng gia đình ba người cùng nhau đón năm mới mà bây giờ không còn ai cạnh ai...

Tại Phượng Từ điện, một cung đình lộng lẫy xa hoa, sân lát ngọc thạch trải dài đường đi, khu vườn đầy ắp hoa hồng thơm thật yêu mị. Ngồi trên vương tọa, nàng lười biếng nằm vào lòng của Từ Ly, hần không trách mắng mà chỉ mỉm cười điều chỉnh giúp nàng thoải mái :

- Hôm nay thế nào, có ăn uống gì chưa ?

Mộ Dung Nguyệt không nói gì chỉ lấy tay viết lên bàn tay của hần “ Cứu cừu, ta chán !”.

Khẽ cười nhìn vào nàng , Phụng Tử Ly liền bung tay , liền có vũ công cùng nhạc công đánh đàn vũ khúc cho nàng xem nhưng vẫn không làm nàng vui hơn.

- Lui đi ! - Phụng Tử Ly thờ dài nhìn khuôn mặt chán nản của nàng.

Mộ Dung Nguyệt ngồi dậy , quay sang nhìn Phụng Tử Ly , một thân hồng y kiều sa để lộ vòm ngực rộng , dáng vẻ lười biếng vốn có khiến hắn thêm tà mị , cùng với gương mặt yêu nghiệt kia thì thật là khiến người cam tâm chết vì hắn.

- Làm sao thế ? Mê ta rồi sao ? - nụ cười nhẹ nhàng trên khoé môi.

Nàng nhếch môi quay mặt sang chỗ khác , từ lúc về nơi này nàng hoàn toàn không nhớ được những gì trước kia , chỉ biết được Phụng Tử Ly là cứu chủ của mình và nàng là công chúa của nơi này bất cứ ai cũng phải nể sợ nàng và cả đứa trẻ trong bụng nàng là ai cứu cũng không nói cho nàng biết.

- Tham kiến Ma Tôn ! - Tiêu Tuyết đi vào hành lễ.

- Nói ! - Tử Ly lười biếng chỉ nhìn Mộ Dung Nguyệt.

- Hiên Viên Cảnh đến !

- Cho vào đi !

Tử Ly bỗng kéo lấy tay nàng , khiến nàng ngã vào lòng hắn . Vòng tay hắn ôm chặt nàng không hề buông ra , Mộ Dung Nguyệt cũng lười đối co nằm im trong lòng hắn :

- Ma tôn an hảo an hảo ! - Hiên Viên Cảnh đi vào nụ cười tươi rói.

- Làm sao lại đến đây thế này ? - Phụng Tử Ly mỉm cười ta mị phát tay ra ý cho Tiêu Tuyết.

- Đơn giản thôi , ta đến thăm tiểu nha đầu !

Hiên Viên Cảnh mỉm cười , Tử Ly im lặng không hề nói gì , Mộ Dung Nguyệt lúc này mới hiểu ra vấn đề liền ngồi dậy :

- Tiểu nha đầu , có muốn đi du xuân cùng ta không ?

- Hiên Viên Cảnh , người của ta người cũng muốn cướp sao ? - Tử Ly khẽ nhún mày.

- Ma tôn , chúng ta đã thoả thuận rồi , tiểu nha đầu không là của riêng ai ! - Hiên Viên Cảnh mỉm cười.

Phụng Tử Ly cố nén giận , chỉ mỉm cười nhẹ nhàng quay sang hỏi Mộ Dung Nguyệt :

- Nàng có muốn đi cùng hắn ?

Quay mặt xuống nhìn Hiên Viên Cảnh , nàng khẽ gật đầu viết lên lòng bàn tay của Tử Ly :

- Đi một chút cũng chẳng sao !

Tử Ly khẽ cười nhẹ , xoa đầu nàng rồi thì thầm bên tay :

- Chỉ cần nắm chặt dây chuyền này, ta sẽ xuất hiện !

Mộ Dung Nguyệt gật đầu, nàng kiều sa trong chiếc váy thướt tha, khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo khiến ai cũng mê mẩn. Hiên Viên Cảnh đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, mỉm cười nói với Tử Ly :

- Ma tôn, du xuân ít nhất thời gian cũng thông thả, yên tâm về Nguyệt nhi, ta sẽ lo cho nàng !

- Nàng mất một sợi tóc thì tính mạng của người cũng đi theo ! - Phụng Tử Ly lạnh như băng đáp trả.

- Ma tôn yên tâm, tâm can ta dành cho nàng không thua gì người !

Hiên Viên Cảnh nói xong chỉ mỉm cười nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Mộ Dung Nguyệt rồi đi.

Khung cảnh trời xuân của Hoà Chi quốc thật sự là tuyệt cảnh của trần thế. Những cánh hoa anh đào theo gió bay rơi lả tả xuống nền đất , nàng ngồi trên kiệu ngược mắt ra nhìn... khung cảnh này , thật quen thuộc làm sao..

Bàn tay đưa ra định hứng cánh hoa anh đào đang rơi thì liền bị vòng tay ai đó ôm lấy nàng vào lòng thì thầm nói nhẹ:

- Thân thể nàng còn yếu đừng có ra gió nhiều !

Mộ Dung Nguyệt quay mặt lại đối mặt Hiên Viên Cảnh đang nở nụ cười nhu tình, đôi mắt hắn nhìn nàng chan chứa sùng nịnh, không nói gì chỉ im lặng nhắm mắt nằm trong vòng tay hắn.

Tại nơi diễn ra long trọng nhất, nơi mà cây cổ thụ lâu năm nhất Hoả Chi quốc sẽ nở ra những đoá hoa màu trắng tựa như tuyết. Hiên Viên Thanh mỉm cười nhìn từ toà thành dành cho hoàng thất, Hiên Viên Ngọc thì đang cùng Lăng Ngọc đón những cánh hoa rơi vào tay.

Khung cảnh đẹp như vậy, hẳn cứ nghĩ vào lúc này cả gia đình ba người cũng nhau đón mừng năm mới nhưng mà không ngờ nàng đã rời đi... Hiên Viên Hạo ưu sầu ngắm nhìn tuyết cảnh.

Chiếc kiệu của tam vương gia tới mọi người liền lập tức cúi đầu hành lễ, Hiên Viên Cảnh lấy tay áo che khuôn mặt xinh đẹp tựa tiên tử của nàng, rồi lạnh lùng cho lui xuống, hẳn mang nàng lên thành trì. Khung cảnh tuyệt đẹp vậy, thành trì chính là nơi cần đến để ngắm. Từng giây từng khắc trôi qua, Mộ Dung Nguyệt chỉ im lặng nhìn không nói gì vì sâu trong tim nàng đang thổn thức vì điều gì đó, hay chỉ là do tác động khi mạnh thai thời.

Thời khắc đón mừng năm mới cũng đến, Hiên Viên Sở đứng trên cao đồng dạng nói:

- Một năm đã qua, trăm hy vọng các thần dân sẽ sung túc, trăm sẽ làm tròn bổn phận giúp các ngươi ấm no, không phải lo sợ. Năm mới hãy cùng nhau cố gắng được chứ?

- Bệ hạ vạn tuế! - mọi người quỳ xuống hô to.

- Hoả Chi quốc, muôn năm! - Hiên Viên Sở châm ngọn đuốc vào sợi dây đốt pháo.

< Bùm... > pháo hoa phát sáng cả bầu trời đêm, cây cổ thụ từng đoá từng đoá nở ra những cánh hoa trắng được ánh sáng chiếu vào biến thành bảy sắc cầu vồng tuyệt đẹp. Mộ Dung Nguyệt thổn thức đưa tay lên bầu trời... sao lại đau lòng thế này?

Hiên Viên Hạo đưa tay ra bầu trời tưởng chừng sẽ chạm được nhưng không ngờ cánh hoa cứ thế tan đi như tuyết trắng... Nàng đang ở đâu?

Một khung cảnh, nhưng hai người hai phương hướng khác nhau, trái tim họ lại thổn thức vì nhau, vậy đó có phải là do họ yêu sai hay do họ yêu sai người để bây giờ phải nhận đòn đau... Hồi thế gian, tình là chi mà khiến con người ta phải đau khổ thế này..

Hiên Viên Cảnh ôm nàng vào lòng, cảm hắn khẽ đặt lên đỉnh đầu nàng để tựa, giọng nói dịu nhẹ:

- Làm nữ nhân của ta, ta sẽ không để nàng thiệt thòi gì cả!

Mộ Dung Nguyệt ngược lên nhìn hắn, tay định viết ra lời từ chối thì thấy khuôn mặt hắn áp xuống và sau đó là nụ hôn dán lên môi nàng. Nàng giật mình đưa tay đẩy hắn nhưng không thể nào được thì:

- A... làm phiền tam hoàng huynh rồi! - Hiên Viên Hạo thân nhiên đi lên.

- Làm sao để lại lên đây? Chẳng phải đang ở dưới sao? - Hiên Viên Cảnh liền ôm lấy nàng áp mặt vào vòm ngực của hắn.

- Ta chỉ lên đây để ngắm rõ hơn thôi, tam hoàng huynh, huynh lên cũng để cùng mỹ nhân ngắm giang sơn... lập mưu đồ thoát vị nhi?

- Có bằng chứng cứ việc tố giác, bổn vương cũng chẳng sợ ai, dù sao một nửa triều đình này cũng đã thuộc về phía ta, việc ta muốn cướp ngôi hay thoái vị cũng không còn là vấn đề!

- Hoàng huynh, tuy lực lượng quan thần ủng hộ huynh rất cao nhưng huynh đừng quên còn ta, binh tướng không có lệnh ta thì cho dù có là thiên hoàng cũng không làm theo... hoàng huynh đừng quá tự cao!

- Bổn vương tính tự cao từ nhỏ, người cứ việc yên tâm về triều chính, ta sẽ thay người lo và còn... cả tiểu thê tử của người! - Hiên Viên Cảnh lạnh nhạt nhìn hắn.

Lúc này, Mộ Dung Nguyệt cũng từ từ xoay người lại, Hiên Viên Hạo một phen kinh động, suốt bao tháng qua nàng rút cuộc ở bên Hiên Viên Cảnh sao...

Hai đôi mắt chạm vào nhau, một bên kịch động một bên tĩnh lặng, Hiên Viên Hạo đưa tay lên định chạm vào nàng thì Hiên Viên Cảnh liền ngăn cản:

- Người đã mất đi tư cách có được nàng ấy!

- Cho dù có ra sao, nàng vẫn thê tử của ta, mau đưa nàng lại đây! - không khó để nhận ra nộ khí trong lời nói của Hiên Viên Hạo cực kì lớn.

- Thê tử của người đã chết rồi, ngu độn, ta không ngờ người có thể bại hoại đến mức cưỡng ép thê tử để thỏa mãn dục vọng đấy!

Mộ Dung Nguyệt nghe vậy liền chấn động, hình ảnh không một mảnh vải che thân hiện ra chớp nhoáng, đầu nàng đau nhói. Mộ Dung Nguyệt liền đưa tay nắm lấy sợi dây chuyền :

- Nguyệt nhi, làm sao vậy ? - Hiền Viên Hạo lo lắng.

- Ngươi... dừng lại đây !

Bàn tay siết chặt sợi dây chuyền, một lúc sau, Phụng Tử Ly liền xuất hiện, đoạt lấy nàng từ tay Hiền Viên Cảnh :

- Làm sao vậy ?

- Rồi... khỏi đây đi, ta đau bụng quá !

Nàng sử dụng thuật truyền âm cho Tử Ly, khuôn mặt trắng bệch tay ôm chặt lấy bụng. Hiền Viên Hạo nhìn nàng, rồi nhìn vào bụng nàng liền cất tiếng :

-Nguyệt nhi, nàng đang mang thai con của ta sao ?

Đôi mắt hoảng hốt cực độ, bàn tay nàng siết chặt lấy vạt áo Tử Ly... tên này, nói bậy bạ gì thế này...

Tử Ly tức giận cực độ, đôi mắt sáng rực màu tím, hướng tới Hiền Viên Cảnh.

Hô hấp cậu tưởng chừng như mất đi, nhìn cảnh này Hiền Viên Hạo không nỡ liền đánh chuông về phía Tử Ly:

- Hiền Viên Cảnh, hôm nay bản tôn tha cho ngươi một mạng, từ nay ngươi tốt nhất biết an phận !

- Quý vương, trả Nguyệt nhi lại đây ! - Hiền Viên Hạo không quan tâm lạnh lùng đòi người.

- Có bản lĩnh thì tới đây, Hiền Viên Hạo, ta đã từng nói rồi, đừng bao giờ để ta bắt gặp ngươi hành xử không tốt với nàng không thì ta sẽ cướp nàng đi mà ! - Tử Ly cười yêu mị.

Mộ Dung Nguyệt nắm chặt tay áo Tử Ly, hai chân không đứng nổi nữa ngã xuống thì được hắn ôm lấy eo chống đỡ, Tử Ly đau lòng nhìn nữ tử rồi liếc mắt về Hiền Viên Hạo :

- Nguyệt nhi từ bây giờ là nữ nhân của bản tôn, ngươi đừng mơ tưởng về nàng, hài tử này cũng là của ta !

- Nói bậy, mau trả Nguyệt nhi đây !

Hiền Viên Hạo không màng gì, đạp mạnh chân phóng về phía Tử Ly .

Khẽ cười nhếch môi, chỉ là một tu sĩ còn con ma muốn đấu với ta, không biết tự lượng sức. Bàn tay đưa lên, hàng loạt tiếng nổ vang lên rầm trời, Hiền Viên Hạo ngã khụy xuống đất, cảm phần nhìn hắn:

- Không biết chết là gì, để bản vương tiễn ngươi !

- Dừng !

Giọng nói nhẹ như mây vang lên, Mộ Dung Nguyệt khó chịu kéo áo cậu, viết nhẹ lên tay cậu rằng nàng muốn về cung. Tử Ly im lặng nhìn Hiền Viên Hạo, sau đó phất tay một cái cả hai người liền biến mất đi để lại cảnh Hiền Viên Hạo thương tích đầy mình, Hiền Viên Cảnh thì nằm im trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Phi, Bôn Vương Hận Ngươi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.